

БЛАГОВІСНИК

№ 2, 2003

**Дорога,
що веде до духовності**

Тема номера:
Духовна людина

Уперше

Вступила вперше у Господній храм.
Про що ти думала? Мабуть, про вічність.
Було тривожно і бентежно нам —
Ісус стрічав нас і дивився в вічі.

Це правда, наяву, а не вві сні
Ми серцем чули спів многоголосий.
Ти вся була, як сонце навесні,
Що забрело в мою невчасну осінь.

Душа твоя тремтіла, як роса,
Невміло ще молилася в спокуті.
В цю мить здалось — відкрились небеса,
Де зорями цвіло твоє майбутнє.

В минуле вже повернення нема.
Там сум і біль клубочаться туманом.
Його до себе кликати дарма,
Бо не минулим ти загоїш рани.

Любов Христа — цілющий твій бальзам.
Наповнюй душу нею аж по вінця!
Ти вперше тут, а на очах — сльоза,
Як цвіт весни на яблуневій гілці.

Сергій РАЧИНЕЦЬ

Прагну неба

В глибинах неба, в безмірах його
Моє минуле і моє майбутнє,
Та негасимий вічності вогонь,
І сущого Володар Всемогутній.

Схиляюсь на коліна перед Ним,
Бо грішний досі в цій Долині Плачу.
В цих буднях сірих і їдких, як дим,
Я ще живу і щось, здається, значу.

Та неба, неба прагну все одно,
Напитись досхочу його блакиту.
Немов магніт притягує воно
Мою стражденну душу несповиту.

Лиш там свій порятунок віднайду,
Де вже ні зла, ті темряви земної,
Де Бог-Отець. Де Син Його і Дух
Приймуть мене і лишаться зі мною.

Сергій РАЧИНЕЦЬ

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 2,2003 (40)

квітень-червень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н.І. Бузян
(відділ новин)

Головний редактор: Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (03322) 544-06
(0332) 78-99-85

Факс: (0332) 789-798

E-mail: jurnal@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м. Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК,
Ольга МІЦЕВСЬКА,
Володимир ШОЛОМ,
Анна ЯРУТА,
Олександр КУЗЬМИЧ

Наш представник
в Канаді:

Anatoliy Koren
62 Sunrise cr.
London, ON, Canada
N5V4V5

Журнал віддруковано у
друкарні видавництва
«Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 62-34-68

Наклад 5100 примірників

У номері:

В. Шубін. За духом і за плоттю	4
В. Мартинюк. В полоні фарисейства	7
Д. Холл. Життя серед тіней	9
Ю. Варинюк. Духовна людина: яка вона?	10
Д. Вілкерсон. Те, що духовне, скопіювати неможливо	14
В. Боєчко. Духовні люди не ворогують	17

Галина Яшина.
«Він на хресті помер
за мої очі»

О. Шевченко. Як знайти себе в служінні Богові	22
Г. Шевчук. Сорок п'ять хвилин у крижаній воді	26
Ч. Сперджен. Ріки води живої	28
Навіщо нам молитися	31
О. Кузьмич. Сила аргументів апостола Павла проти сили аргументів Філімона	32
М. Трусовський. Наша сім'я з Богом	36

Олександр Шевчук,
Емігранти

Д. Едуардс. Що робити, коли в тебе метають списи	46
В. Шулига. Попередження	48
Юридична консультація. Таємниця сповіді чи недонесення про злочин	50
Ю. Вавринюк. Рушник її долі	52
Конференція любові, терпіння, прощення	54
Події, хроніка, новини	55

На другій та четвертій сторінці обкладинки фото Юрія ВАВРИНЮКА.
Художнє оформлення та колажі Віктора МОКІЙЧУКА.

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

*«Що ти сієш, те не оживе, як не вмере» (1 Кор. 15:36).
«Коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре,
то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе»
(Ів. 12:24).*

Думка підготувати підбірку матеріалів на тему духовності виношувалася у нас давно. І це зрозуміло — наш часопис є духовним виданням: саме так визначає його реєстраційне свідоцтво, видане відповідними державними органами. Отже, навіть на рівні держави визнається духовна сфера життя людини. І останні роки цей термін став дуже поширеним, навіть модним. На найвищому рівні вирішуються питання так званого духовного відродження нації, окремої особистості. Публікації на духовну тему — не дивина навіть у виданнях, що донедавна вважалися атеїстичними. От лишень не завжди дається вичерпне пояснення, що ж таке духовність.

Сучасний тлумачний словник української мови так пояснює слово «духовний»: зв'язаний із внутрішнім психічним життям людини, її моральним світом; зв'язаний зі спільністю ідей, поглядів, прагнень і т.і. Здавалося б, правильно і зрозуміло. Але ті, хто знайомий зі Словом Божим, розуміють, що це поняття є значно глибшим. Словник Даля дає більш точне визначення: нетілесний, що складається з душі та духа, все, що стосується Бога, церкви, віри; все, що стосується душі людини, її розумові та моральні сили, її воля.

Розуміємо, що дати точне і вичерпне пояснення духовності неможливо. Але словникове тлумачення все-таки допомагає нам зрозуміти головну суть цього поняття. Якщо звести до однієї фрази, то можна сказати, що духовне — це те, що стосується духа людини.

Зі Слова Божого знаємо, що внаслідок гріхопадіння людина потрапила під пряму залежність диявола: її тіло, душа та дух. Через це дух людини, а отже її духовна сутність перебуває у полоні супротивника Божого, а тому її духовність, є спотвореною «батьком неправди», як Христос назвав сатану. Її духовність насправді є «лжедуховністю». І тому для того, щоб мати справжню духовність, стара людська природа повинна померти. «Що ти сієш, те не оживе, як не вмере». Саме про те ми бажаємо поговорити з тобою, читачу, на сторінках журналу. Зрозуміло, журнал, як і будь-яка книга чи проповідь, не зроблять тебе духовним, це виняткове право Духа Святого. Але ми хотіли б разом пройти біблійною дорогою, що веде до вершин духовності. Врешті-решт Сам Ісус закликав нас бути «досконалыми, як досконалий Отець наш Небесний». Він пройшов цей шлях. Шлях, який проліг через Голгофу, розірвану завісу, могилу в саду Йосипа і — через воскресіння. А Його дорога — наша дорога. І тоді ми, померши, як пшеничне зерно, принесемо рясні плоди. Плоди справжньої духовності.

«Хто ж із вас, мавши раба, що оре чи пасе, скаже йому, як він вернеться з поля: «Негайно йди і сідай до столу»? Але чи не скаже йому: «Приготуй що вечеряти, і підпережись, і мені прислугувуй, аж поки я їстиму й питиму, а потому ти сам будеш їсти та пити»? Чи ж він дякує тому рабові, що наказане виконав? Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: «Ми — нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!» (Лк. 17:7-10).

Люди в сучасній церкві добре знають свої права. Ми багато чуємо розмов на цю тему, читаємо різні аргументи, бачимо дії борців за права, та й самі вчимося в них і, буває, навіть в церкві поступаємо так. Рабство ж у нашій культурі засуджується, його вже давно немає. Тому бути слугою — це нижче від нашої гідності.

В історії з Євангелії Господь малює нам раба, який вдень служить в полі, пасе отари, а ввечері, прийшовши з поля, готує вечерю. Потім обслуговує господаря, і тільки вкінці їсть сам. Після всього він ще, найімовірніше, прибирає стіл, миє посуд, все приводить в порядок.

Господь показав мені в цій історії сім принципів служіння за духом та плоттю. З яким настроєм, станом серця і внутрішнім розумінням ми повинні служити своєму Господу, своїй церкві, своїй сім'ї? Та й чи служимо ми взагалі? Чи просто заробляємо якісь бали, авторитет, гроші? Чи керуємося амбіціями, марнославством та гордістю? Чи просто робимо щось за принципом: ти мені — я тобі? Чи нас просто змусили чи зацікавили якоюсь працею? Головне, щось робимо, і це вже «добре».

Підсумовуючи цю історію, Ісус говорить: «Так і ви...» Тобто — учні, апостоли, служителі, ми з вами.

Перший принцип служіння за духом — безперервне служіння. Всередині кожного з нас існує певний обмежувач, який спрацьовує тоді, коли ми закінчуємо намічену нами справу. Закінчився робочий день, поле зоране, овечки з загоні — можна з почуттям викона-

ЗА ДУХОМ І

ЗА ПЛОТТЮ

ного обов'язку відпочити, трохи розслабитися — ми ж цього заслужили.

Тепер уявіть собі раба, який цілий день орав під палестинським сонцем. Як він себе почуває? Я думаю, що він стомився, і це не просто легка приємна втома. І ось він приходить додому..., а дружина (зразу попереджу, що це не семінар на сімейну тему) йому каже: «Любий, приготуй вечерю, я сьогодні трохи стомилася. Набігалася по магазинах, була на батьківських зборах і не встигла нічого зробити. Начисти картоплі, накрути котлет... І збігай ще купи чогось солоденького до чаю».

Ну і.....!!!???

Що буде в тебе всередині від таких слів? Гнів, злість, роздратування, образа? Що ти скажеш? Що зробиш? Ісус говорить, що для раба і слуги цілком нормально йти додому з таким настроєм, що його робота ще не закінчилася, що йому після виконання обов'язків орача чи пастуха ще потрібно бути поваром, потім офіціантом, а потім, можливо, й посудомийкою.

Тобто це означає, що коли ми стали рабами Божими, служіння наше не закінчується після закінчення молитви, проповіді, богослужіння, не закінчується воно й після миття посуду чи розвантаження вагонів. Насправді ми лише змінюємо види діяльності, але продовжуємо служити: спочатку як батько, потім вантажник, потім як пастор, потім як повар, як чоловік, як посудомийка, потім як будівельник і так далі. Ми не повинні думати: ось зараз закінчу чистити картоплю і будуть служити мені. Ні! Наше серце повинне бути налаштоване на постійне служіння. Тіло ж хоче обмежити нас рамками, після яких воно відмовляється служити. Слова і аргументи «тіла» відомі: «я вже все зробив», «я стомився», «ну а тепер ти послужи», «в мене є повне право розслабитися, я ж цього заслужив» і т.і. Це говорить плоть.

Раб в тій же ситуації дивиться на господаря і робить те, що він скаже. Його внутрішній настрій — служити. Наш Господь знає і любить нас, і ми можемо бути впевнені, що Він не змусить нас робити нічого з того, чого ми не зможемо виконати. Тому проблема не в тому, що ми не можемо, а в тому, що ми не хочемо служити, не слухаємо Бога, а слухаємо наше тіло, гріємо, годуємо його. «У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві» (Рим. 12:11), — говорить апостол Павло. І повірте, що це можливо, і це приносить радість. Полум'яний дух — це дух служителя, в якому горить незгасний Божий вогонь, який

додає сил. І коли ми зрозуміємо, що наше завдання постійно служити, то зможемо явити Христа скрізь, де ми будемо.

Другий принцип — задовольняти потреби інших перш, ніж свої. Коли ми виконуємо якусь працю, то обов'язково відчуваємо втому, тіло починає відчувати голод, спрагу. І ми починаємо прагнути задовольнити цю потребу. В такому стані нам дуже важко побачити потреби інших людей, тому що вони не тиснуть на наше тіло, і ми не звертаємо на них уваги.

В раба, який прийшов з поля також є гострі потреби, але перше, що він повинен зробити — це потурбуватися про інших, задовольнити потреби свого господаря. Задовольнити потреби інших перш, ніж свої потреби. Ой, як нелегко це буває! Особливо тоді, коли твої особисті потреби просто кричать до тебе, а потреби іншої людини ще треба помітити, відчуті і зрозуміти. Тому не треба порівнювати свої потреби з чужими, треба просто задовольнити потребу іншої людини (Фил. 2:4). Якщо зайнятися порівнянням, то воно завжди буде на нашу користь. Але якщо кожен з нас буде прагнути задовольнити потреби інших, не тільки друзів чи братів, а навіть просто на вулиці, в метро, в магазині, то Царство Боже розширить свої межі і вийде за стіни наших церковних споруд і служінь.

Третій принцип — безкорисливе служіння. Наше тілесне бажання базується на тому, щоб все, що ми робимо, помітили, оцінили і оплатили. Якщо навіть нам платять менше, ніж ми думали, дякують не так щиро, як би нам хотілося, то ми схильні ображатися і розчаровуватися в тому, що ми робимо. Тіло шукає вигоди від усього, що воно робить. Чекання якоїсь вигоди для себе обмежує і послаблює служіння, робить його цинічним і лицемірним. Коли ж ми навчимося робити Божі справи, виконувати служіння, не шукаючи якоїсь користі чи вигоди, то якість нашого служіння істотно зросте і посилиться.

Четвертий принцип — виконувати служіння повністю і постійно. Зіткнувшись з труднощами чи одноманітністю в роботі, ми схильні відступати. Сучасна людина, вихована на постійних змінах моди, так важко робить щось постійно і доводить справу до кінця. Часто ми починаємо щось робити з натхненням і духовним підйомом, але коли справа підходить до рутини, до того, щоб довести до кінця чи робити це постійно, то тут вже немає ні бажання, ні можливостей, ні ревності, ні запалу.

Тепер уявіть собі слугу, який привів тільки третю частину стада у загін, чи зорав тільки половину поля, але глибоко, чи ж не досмажив картоплю, чи тарілку помив тільки після себе, але чисто. Що скаже господар? «Шанує батька син, а раб — свого пана; та якщо Я вам батько, де пошана Моя? А якщо Я вам пан, де страх передо Мною? — говорить Господь Саваот» (Мал. 1:6).

Наше серце повинне бути налаштоване на те, щоб виконати доручену нам справу чи прийняти служіння (2 М. 13:10). Апостол Павло закликав Павла до постійного виконання служіння, дорученого і довіреного йому Богом (2 Тим. 4:5). Коли ми навчимося постійно і повністю виконувати доручене нам служіння, то церква здобуде такий необхідний для неї динамізм і досягне набагато більше, ніж досягає тепер.

П'ятий принцип — сприймати Боже доручення як наказ. Коли до нас звертаються з проханням, наша відповідь може бути або «так» або «ні», і ми спокійно, а іноді й зовсім байдуже ставимося до невиконаних прохань. Тому ми найчастіше не спішимо брати на себе зайві тягарі. Та коли господар доручав рабові зорати поле, а потім сказав приготувати вечерю і служити йому, то слуга сприймав слово господаря як наказ, як повеління, а не як прохання, на яке він би міг відповісти: «Я подумаю, ну... може, але я сьогодні не можу...». Окрім того, в Біблії написано: «Чи ж він дякує тому рабові, що наказане виконав? Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: «Ми — нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!»

Ісус хоче, щоб Його слова, Його доручення, сприймалися нами як наказ, як інструкція до дій. Апостол Павло, звертаючись до Филимона з проханням про те, щоб він прийняв свого наверненого раба-втікача, пише, що Филимон навіть самого себе винен Павлові. Тобто через служіння Павла Филимон отримав спасіння. Всі ми винні Богові самого себе. Сам Христос часто повторював: «Я повинен благовістити Царство Боже, бо на те я і посланий» (Лук.4:43). І коли ми навчимося приймати і виконувати Слово Боже і служіння, як повеління і наказ Божий, то наше духовне зростання не буде проблемою, але буде радістю і вдячністю Господу і Спасителю.

Шостий принцип — визнавати себе Божим рабом. В будь-якій справі дуже багато залежить від того, як ми себе оцінюємо. Чим вище людина оцінює себе, тим важче їй буде

робити просту чи низькооплачувану роботу. Господь, розповівши історію про раба, закликав своїх учнів оцінювати себе за шкалою оцінки рабів та слуг: «Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: «Ми — нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!» Ми — Божі раби. І без глибокого усвідомлення цього неможливо бути слухняними Богу, відчувати свою повну залежність від Нього. Наше тіло постійно хоче гордитися й підноситися над іншими, але апостол Павло закликає нас не думати про себе більше, ніж належить думати (Рим. 12:3). Коли ми реально приймемо у своє серце таку оцінку самого себе, то наші проблеми зі слухняністю та смиренням перестануть бути такими важкими.

Сьомий принцип — віддавати всю славу Господу. Багато людей, бачачи хороший результат якоїсь праці, хочуть знати, хто це зробив. Їм хочеться висловити своє захоплення автору. Коли Бог використовує нас у своєму ділі, коли ми робимо те, що Він велить нам, то ми не повинні забувати, хто є істинним автором проекту, і всі почесті й слава повинні бути для Нього. Всім відома Ейфелева вежа, яка стоїть у Парижі і названа так на честь її автора — інженера Олександра Ейфеля. Він не будував цієї вежі, це робили робітники протягом більше ніж двох років, але жоден з них не може сказати: «Я зробив цю вежу». Кожен просто виконував своє завдання відповідно до проекту, розробленого Ейфелем, ми ж тепер можемо побачити дивовижний результат.

Наш Бог — великий Бог, всемогутній Творець неба і землі (Іс. 40:13-26), і вся слава і честь повинна належати тільки Йому. Коли ми зробили щось, що принесло хороші результати і здивувало людей, коли ми зробили щось угодне для Господа, то вся слава й честь також повинні віддаватися Богові, а не людям, які брали в цьому участь. «Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: «Ми — нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!» — тобто ми не зробили нічого особливого, ми тільки виконали те, що нам звеліли виконати, ми зробили те, що повинні були зробити. Коли у своєму серці ми навчимося віддавати всю славу Господу і будемо прославляти Його, то поклоніння на наших служіннях буде наповнене дивовижною Божою присутністю, радістю і Божою славою.

Василь МАРТИНЮК

В полоні фарисейства

Прийшов фарисей у храм, самовдоволений, праведний в очах своїх. Він, бачте, і десятину дає, і не здирник, і не перелюбник, і роздає милостиню, і постить, і молиться, — люди бачать — вони це підтвердять. Прийшов, щоб подякувати Богу, що він духовний, що він кращий за інших, за всіх отих грішників, що тільки й роблять, що п'ють, б'ються, крадуть, сваряться, блудять. Як він їх всіх зневажає! Вони нечисті — і духовно, і тілесно. Від них навіть неприємно пахне. А він зовсім інший: і багатий (це, Боже, за мою працьовитість), і святий (це, Боже, за мою вірність і старання), і шанований (це, Боже, за мою праведність). «Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди!»

Тут ще з'явився якийсь Назарянин зі своїми учнями. «Дякую, Боже, що я не такий, як вони, грішники. Бо ж ходять у твій храм, а звичай не шанують, коли хліб

їдять — рук не миють, одягаються не так, як наші батьки, співають не так, моляться не так, і взагалі — поводять себе зовсім по-іншому. А ще свят не дотримують, що дуже обурливо. Отой Назарянин дозволяє собі в святковий день оздоровляти людей. Ось в одну суботу зцілив сухорукого, а в іншу — скорчену жінку, а ще в іншу — слабого на водянку. А ті учні в свято зривали колоски. Справа не в тім, що зціляв, не в тім, що їли, але що не дотрималися звичаїв. Який гріх!»

Отак роздумує фарисей, а серце важке, як камінь. Немає в ньому радості праведника, радості святого, ким він себе вважає, а тільки тягар людських і власних законів, обов'язку і осуду. Як він обтяжує душу!

Той Самий Ісус Назарянин, побачивши нашого фарисея, поспівчував йому, що він настільки засліплений, що приписав собі усі заслуги,

всіх вважає за ніщо і поставив звичаї і упередження вище добра і милосердя. А там ще був митник, який тільки й шепотів, що «Боже, будь милостивий до мене, грішника». Ісус зауважив, що цей митник повернеться додому більш виправданим, в його серці буде більше спокою і радості. А це тому, що він вільний від умовностей звичаю, від осудження; що він бачить себе таким, який він є, — і свої гріхи, і мотиви своїх гріхів — і щиро кається в них. Він любить Бога, і тому йому соромно підняти свої очі до свого Улюбленого, Якого він зневажив своїми гріхами. Саме до Улюбленого. Бо інакше, чому б він соромився того, кого не шанує, не любить і не поважає. Бог таку щирю душу виправдовує, утішає і звільняє, відкриваючись їй все більше й більше.

Наш фарисей у своєму переконанні, що досягнув праведності, що досконалий, що духовний, втратив суть своїх

десятин, постів і молитов — любов. Він закріпив у своїх звичаях і обрядах, він у полоні формалізму. Служіння для нього — обов'язок, форма, клітка, з якої випущений птах. Словом, він став справжнім формалістом, яких і тепер дуже багато, які чіпляються за свої звички, за те, що було колись, які лукавлять з Богом, людьми і з самими собою — і не мають спокою і радості у собі. Такий уже не оцінює себе, а тих, хто навколо. Всі не так роблять, крім нього. Всі винні, крім нього. У всіх лихі наміри, крім нього. Всі мають поводитися так, як він; думати так, як він. Зрештою, всі йому зобов'язані.

Він бачить, що Ісус зціляє, і обурюється: «Я ж не зціляю, як Ти смієш, та ще й у суботу!» Ось Ісус інші чуда робить: «Я ж не роблю, хоч я священник, учитель Закону. Це — самоправство! Він і в храм увійшов і наводить порядки: повиганяв жертовних тварин, столи поперевертав лихварям, ще й цитує Писання. Яке Ти маєш право?! Хто Ти такий?! Я краще знаю, як Ти! І ще робить зауваження. І кому? Нам, священникам. Це нестерпно. Знаю, що Він хоче — Він хоче бути першим. Хоче царювати. І все Він робить зовсім не Божою силою, а диявольською. І взагалі, Він обманщик і богохульник».

Ось так фарисей оцінив Ісуса — Месію і Господа. Він не пізнав Його, йому власні звички були дорожчими за Самого Господа.

Сучасний духовний фари-

Василь МАРТИНЮК,
літературний редактор
журналу «Благовісник»

сей, чи то формаліст, назвав би Ісуса кар'єристом, який хоче заробити на служінні, і навіть еретиком.

Та Ісус такому фарисею одного разу скаже: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!» увійде в Царство Небесне... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» Бо що Мені твоє добро, твоя милостиня, якщо ти робиш її не з любові до Мене, а щоб заробити собі авторитет у людей і щоб вони були тобі зобов'язаними. Ти «милостиню подавай з внутрішнього, — і ось все буде тобі чисте».

Ну що Мені твоя десятина, якщо ти береш там, де не клав; коли ти хитруєш у фінансових справах, — словом, крадеш, — коли ти заробляєш обманом; коли ти не шануєш «лепти вдовиної»; коли ти «нівечиш Слово Боже», захищаючи ним свої гріхи.

Ну що Мені твоя молитва, коли ти поранив душу не одного брата і сестри; коли ти тримаєш образи на тих, хто сказав тобі правду; коли ти мстиш тим, хто зачепив твою «праведність».

Ну що мені твої пости, коли ти не стримуєш плоті в інші дні. Ти сито їси, довго спиш, кричиш, зневажаєш і все робиш для своєї вигоди. Навіть на служіння дивишся, як на прибуткову справу.

Ну що Мені навіть твоє служіння, коли ти пригнічуєш всяку щирість душі своїм осудженням; коли ти не даєш руху кожній добрій ініціативі; коли ти «загрибаєш жар чужими руками», звалюючи всю свою відповідальність і всю вину на інших; коли ти любиш панувати. Зрештою, ти ніколи й не служив Мені, а своєму шлункові й гонору.

Коли б ти тільки знав, що то є «милості хочу, а не жертви», то ти не осуджував, не заздриш, не заробляв на Моему Слові, а служив по-справжньому, з любов'ю. Бо «милість вище жертви, вище суду, а любов покриває багато гріхів».

Це, звичайно, будуть страшні слова для того, хто їх почує. Дух Святий не одному фарисею каже щось подібне вже сьогодні. Аби він тільки відкрив вухо і серце. Але він не може згодитися з тим, що неправий, що помиляється. Він щонеділі говорить про Бога на зібранні або відсиджує своїх дві години — це він служить Йому. Не так, звичайно, як пророциця Анна, яка «служила і вдень, і вночі постами і молитвами». І, звичайно, ще не став світильником і сіллю для оточення, не ходив по світу з проповіддю Євангелії, як того хоче Господь, і не перейняв досвіду доброго самарянина. Він переповідає Біблію тим, хто її через суєту не може прочитати або перечитав вже десятки разів. Він в храмі спасає спасених. Самі слова, як сказав Бог через Ісаю: «Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене». По суті, фарисей лукавить, бо говорить і робить не те, чим наповнене його серце. Недаремно Ісус попереджав: «Стережіться фарисейської розчини, що є лицемірство». Справді, серце фарисея далеко від Господа, бо в ньому немає любові, тому і не відповідає на любов Господню. На любов можна відповісти тільки любов'ю. Любов притягує любов, вона тяжіє до єдності душі і духу.

Сучасні фарисеї, хвалячись своєю духовністю, проголошують побожні промови, як лозунги. Аж дзвенить і гуде, але не торкають вони серця, бо то набір слів, формалістика. Вони можуть хизуватися своїми дарами і діла-

ми, але це все ніщо, це не буде, бо в них відсутній основний мотив — любов.

Духовність фарисея для Господа — як оскома від зеленого яблука. Фактично, це незрілість, це бездуховність, бо повнота християнської зрілості і духовності саме в любові до Господа і до людей: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм і всією душею своєю, і всією своєю думкою...Люби свого ближнього як самого себе».

Апостол Павло писав в Першому посланні до корин-

тян, що все ніщо, окрім любові. Все замовкне і припиниться, окрім любові. Господь заповідав: «Любіть один одного». А ще казав, що по тому пізнають учнів Його, коли матимуть любов між собою.

Отож, грішна Марія, яка мазала миром ноги Ісуса, поливала їх слізьми, витирала волоссям і цілувала, більш духовна, ніж сотні сучасних формалістів; а митник Закхей, який прагнув бачити Господа і навіть не соромився вилізти на дерево задля цього, який в перепоვნенні любо-

в'ю до Ісуса віддав половину маєтку вбогим і відшкодував учетверо завдану кривду, духовніший за всіх фарисеїв разом узятих. Марія і Закхей любили, а тому були дорогими Господу і отримали виправдання. Вони любили, а тому уникнули полону фарисейства і формалізму.

Отже, коли «Бог є любов», то саме любов є мірилом праведності, святості, служіння і всякої духовності. Бо ж все минає, тільки «любов ніколи не перестає».

Недавно, проповідуючи перед невеликою аудиторією про тіло та дух, я використав проектор для показу тіней на великому екрані. Я клав предмет на проектор, а потім просив аудиторію за тінню визначити, що це за предмет.

руку до проектора і зім'яв предмет... який лежав на ньому. Це був шматочок паперу, вирізаний у формі шпильки.

Що я хочу сказати? Тіні можуть давати тільки доволі обмежене уявлення про саму річ. Вони можуть вказувати на річ, повідомляючи інфор-

зок тіні і справжньої речі для того, щоб дійсно пізнати істину. Разом з тим ми повинні дякувати Богові за тіні. Ми повинні бути вдячні за те, що, розуміючи обмеженість нашого сприйняття, Він знову й знову відкриває нам духовну реальність через свої фізичні творіння. Саме тому

протягом всієї історії Господь не стомлювався давати нам тіні, які вказують на небесне. Саме тому Він продовжує відкривати Себе не тільки через підказки Духа в нашому житті, але й через Своє творіння і через інших людей.

Саме з цієї причини на зламі історії духовна реальність в центрі Всесвіту

ЖИТТЯ

Результати виявилися дуже цікавими.

Спочатку я поклав на проектор монету. Після декількох невдалих спроб, аудиторія нарешті впізнала монету, але вони не могли визначити ні її вартості, ні року випуску.

Потім я поклав пробку від пляшки. Пробку впізнали дуже швидко, але визначити, якого вона кольору, чи пляшку з яким напоєм закривала, так і не вдалося.

Нарешті дійшла черга до предмета, який впізнали одразу. Вони з готовністю одностайно повідомили, що це шпилька. Всі були переконані, що виготовлена вона з металу. Тоді я простягнув

серед тіней

мацію про її загальну форму; але намагатися робити будь-які висновки, покладаючись тільки на розглядання тіні, дуже небезпечно. Щоб уявити реальну річ, треба бачити те, з чого вона складається, а не тільки її тінь.

Так само, вирішивши думати про духовне, а не про фізичне, ми повинні зрозуміти зв'я-

фактично прийняла на себе матеріальну форму. В Ісусі пересікаються тіло й Дух. В Ньому поєднується земне і небесне. І тому, коли наші очі спрямовані до Нього і Його благодаті, в нас з'являється найкращий шанс не випустити з поля зору жодної тіні.

Дадлі ХОЛЛ

Духовна людина

Тема, яку ми піднімаємо на сторінках журналу, є чи не найактуальнішою не лише у християнстві, але й практично у всіх релігіях світу, хіба що там це називають по-іншому. Але суть залишається тою ж: як стати духовним або, іншими словами, як досягнути досконалості у вірі, досягнути якоїсь певної висоти у богопізнанні. Термін «духовний» ми чуємо і використовуємо дуже часто: «духовний брат», «духовна церква», «духовне зібрання», «духовна книжка» і т.і. Як правило, промовляємо ці слова з особливим піднесенням, захватом, ба, навіть із заздрістю. Більше того, ми схильні часто ділити віруючих на «духовних» та «недуховних». Але тут виявляється одна цікава особливість: мало хто може логічно і зрозуміло пояснити, хто ж такий духовний чоловік чи духовна церква.

...Зустрів якимось брата, розговорилися, той ділиться враженням: «Ти знаєш, вчора у нас в церкві було таке духовне зібрання!» Перепитую: «А це яке — духовне?» — «О, дуже голосне, гучні, довгі молитви, у проповідників голос — як в трубу трублять...»

Так все ж таки, що визначає духовність людини, церкви, зібрання? Як вона вимірюється і чи, взагалі, вимірюється? Іноді нам здається, що духовність — це щось настільки високе та недосяжне, що й годі нам його досягнути. Ми часто із заздрістю дивимося на більш «духовних» людей і з сумом констатуємо: «Мені ніколи цього не досягнути...»

Що ж каже з цього приводу Біблія?

Перш за все, зупинимося на помилках, які ми іноді допускаємо, характеризуючи когось як духовного. Хоча ці твердження в поєднанні з іншими характеристиками правильні, самі по собі вони ще не є підставою вважати когось духовним.

Помилка 1. *Віруюча людина — духовна людина.* Просто віра в Бога ще не

робить людину духовною. Книжники, фарисеї, священники були найбільш віруючими людьми свого часу.

Вони знали істинного Бога Єгови, служили Йому, мали правильне уявлення про Нього як Господа та Творця, вірили в Його існування. Але Ісус Христос прямо та недвозначно сказав їм: «Ваш батько — диявол...», «Горе вам...»

Помилка 2. *Послідовник Христа — духовна людина.* Це не завжди так. Учні Христа були найбільш наближеними до Нього людьми, були в усьому вірними Йому, ділили з Ним кусень хліба, незгоди та переслідування, вірили у справедливість Його слів, але до відповідного часу залишалися тілесними, бо одного разу Вчитель сказав їм: «Не знаєте, якого ви Духа» (Лук. 9:55).

Помилка 3. *Той, хто має знання, знає Біблію, може пояснити складні богословські чи філософські питання —*

*Ми прийняли духа не світу,
але Духа, що з Бога,
щоб знати речі, від Бога даровані...
1 Кор. 2:12*

духовна людина. Ми вже згадували книжників, які вважалися найосвіченішими людьми серед свого народу, але це не зробило їх духовними. В першому розділі Послання Павла до коринтян апостол протиставляє освічених та мудрих світу цього, яких не можна вважати духовними, «немудрим», що

пізнали Бога через проповідь Євангелії. Але й навіть самі віруючі коринтської церкви, які «збагатилися у Ньому (тобто в Христі) словом усяким і всяким знанням» (1 Кор. 1:5), теж

не були духовними, про що апостол говорить нижче. Є чимало атеїстів, які досконало знають

Священні Писання, але вони не духовні.

Помилка 4. *Той, хто говорить іншими мовами чи отримав дари Духа Святого, — духовна людина.* Це не завжди правильно. Церква у Коринті, про яку ми вже згадували, окрім того, що була багата «словом та знанням», не мала «недостачі в жоднім дарі благодаті». У цій церкві, як ніде в іншій, особливо проявлялися дари Святого Духа. Але кількома віршами нижче апостол з гіркотою пише:

Вона: яка вона?

«Я, браття, не міг говорити до вас як до духовних, але як до тілесних, як до немовлят у Христі...» (1 Кор. 3:1). І причиною того, чому Павло у цьому посланні так детально пояснює правильне використання духовним дарів, була саме «недуховність» місцевих віруючих.

У традиційних церквах прийнято ділити віруючих на мирян та духовенство. Уже сам факт такого поділу показує, що люди схильні виділяти якусь окрему групу осіб, які мають щось таке, чого немає у «простих смертних». Навіть існує вислів: «духовна особа». Так називають людей, що мають певний духовний сан. Але Біблія нічого не згадує про подібне.

Цікавим є той факт, що у Старому Заповіті жодного разу не згадується слово «духовний». Старозавітні книги багато розповідають про служіння Богові Єгови, детально описують форми жертвоприношень, загострюють особливу увагу на освяченні віруючих та священнослужителів, наголошують на вірності Господу та прямуванні за Ним, але чомусь нічого не згадують про духовність. Чому? Відповідь напрошується сама: у старозавітному служінні не було того, що є основою, сутністю духовності.

Що ж нового приніс людині Новий Заповіт? Безперечно, основою новозавітного служіння є Ісус Христос. Саме Він дав відкриття загубленим нащадкам Адама. Апостол Павло, приводячи аргументи на захист воскресіння, пише, що «перша людина Адам став душею живою, а останній Адам — то дух оживляючий. Не перше духовне,

але звичайне, а потім духовне. Перша людина з землі, земна, друга людина із неба — Господь» (1 Кор. 15:43-49). Іншими словами, все те, що було народжене від земного Адама, є земним, і лише те, що народжене від Христа, можна вважати духовним. Слово Боже нам каже, що «Бог є дух». Але людина через гріхопадіння прабатьків втратила доступ до духовного світу: «Бог... поставив Херувима і меча полум'яного, який обертався навколо, щоб стерегти дорогу до дерева життя» (1 М. 3:24). Незважаючи на часткове відкриття Себе народу ізраїльському через закон Мойсея, Господь не міг повністю відкрити людині доступ в духовний світ. Про це постійно нагадувала завіса, яка висіла у храмі і закривала дорогу у Святее Святих — дорогу до справжньої духовності.

Але прийшов «Однороджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був» (Ів. 1:18). Але Він не просто показав дорогу до духовності, — яка користь знати дорогу, якщо в кінці її зачинені двері? — але й відкрив доступ у духовний світ. Найбільш величною та хвилюючою в Біблії є сцена, коли з останнім криком Розп'ятого Месії завіса у храмі роздерлася зверху й донизу. Двері у небо, в Божу присутність — відчинені. «Бо Христос

увійшов не в рукотворну святиню, що була на взір правдивої, але в саме небо, щоб з'явитись тепер перед Божим лицем за нас» (Єв. 9:24).

Апостол Іван називає духовною (або, за його словами, яка має Духа Божого) людиною того, хто має духа, «який визнає, що Ісус Христос прийшов був у тілі» (1 Ів.4:1-3). Це принциповий і необхідний аргумент у розпізнанні духів: чи від Бога вони, чи ні, чи ця людина духовна, чи її потрібно віднести до лжепророків.

Павло у Посланні до римлян, 8 розділ, порівнюючи старозавітне служіння, підкреслює безсилість Закону у прагненні людини стати духовною. Він «був безсилий тілом». Саме тому «Бог послав Сина Свого в подобі гріховного тіла... щоб виконалося виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом». І тепер ми «не в тілі, але в дусі (тобто стаємо духовними), бо Дух Божий живе в нас. А коли хто не має Христового Духа, той не Його».

Отож, першою і обов'язковою умовою духовності є віра

в Ісуса Христа та в Його заступницьку жертву на хресті, віра в те, що лише Ісус може відкрити доступ у Божий духовний світ: «Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6). «Який земний, такі й земні, і Який небесний, такі й небесні. І як носили ми образ земного, так і образ небесного будемо носити» (1 Кор. 15:48). І не просто віра, але прийняття викупної жертви Христа у життя через визнання Христа своїм Спасителем, покаяння у гріхах та прийняття Божого усиновлення відкриває людині дорогу до духовності.

Але, досліджуючи Біблію, можна зауважити ще одну особливість: слова «духовний» немає також і в Євангеліях, які переважно і розповідають про Христа, Який відкрив двері до духовності. Значить, є ще щось, без чого не можна досягнути справжньої духовності. Про це яскраво сказав Сам Ісус в розмові з Никодимом. Вчитель Божого закону добре знав, як стати духовним, можливо, навіть вважав себе за такого. Він був щирим у своїй вірі в Бога, читаючи пророків, він, ймовірно, знав про те, що майбутній Месія відкриє людям шлях до вищої досконалості. Але якийсь незрозумілий сумнів гриз його душу — і він наважується на зустріч з галілейським Пророком. І Той з перших слів розмови відкриває секрет духовності: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже. Що вродилося з тіла є тіло, що ж уродилося з Духа є дух» (Ів. 3:5). «Що... з Духа — є дух...»

Виявляється, однієї віри в Христа недостатньо, щоб стати духовним. Є ще одна небесна особа, яка приймає безпосередню участь в духовному відродженні людини — Дух Святий. «А що ви сини, Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого, що викликає: Авва, Отче!» (Гал. 4:6).

Ісус Христос, звершивши Свою місію відкуплення, відкривши двері у духовний світ, тепер сидить праворуч Небесного Отця на небесах. Але, згідно Його обітниць, ми маємо сьогодні на нашій грішній, недосконалій та недуховній землі потужну силу в особі Духа Святого. Його роботу неможливо до кінця усвідомити та оцінити. Перш за все, саме за Його допомогою людина приходиться до Христа, саме Він робить роботу пробудження, відкриває Євангелію, Він будить та надихає серця до покаяння, Він приводить грішника до підніжжя Голгофського хреста. Але після покаяння Його роль не менш важлива: саме від Духа Святого людина отримує нове народження, від Нього отримує у спадок «духовні гени», Він дає людині силу та впевненість у спасінні. «У Ньому й ви, як почули були слово істини, Євангелію спасіння свого, та в Нього й увірували, запечатані стали Святим Духом обітниць, Який є завдаток нашого спадку, на викуп здобутого, на хвалу Його слави!» (Еф. 1:13). Дух Святий через Голгофу, через розірвану завісу веде нас у прекрасний, величний світ духовності. Він тепер дає нам можливість доторкнутися до того, що раніше було за величезним замком таємничості та незрозумілості. «А нам Бог

відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини. ...Ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам, що й говоримо не вивченими словами людської мудрости, але вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного. А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно. Духовна ж людина судить усе, а її судити не може ніхто» (1 Кор. 2:9).

Але часто люди роблять велику помилку у своїй дорозі до духовності. Радість спасіння в Ісусі Христі, сила та дари Духа Святого, дотик до величезного духовного багатства настільки збуджують оновлений дух людини, що вона забуває про третю не менш необхідну ступінь духовності: життя за духом. «А що ми пізнали Його, пізнаємо це з того, коли заповіді Його додержуємо. Хто говорить: Пізнав я Його, але не додержує Його заповідей, той неправдомовець, і немає в нім правди! А хто додержує Його слово, у тому Божа любов справді вдосконалилась. Із того ми пізнаємо, що в Нім пробуємо» (1 Ів. 2:3-5).

Духовна людина повинна жити по-духовному! Якщо цього немає, виникає серйозний сумнів в тому, чи ця людина дійсно є духовною. «Ходіть за духом, і не вчините пожадливістю тіла, бо тіло бажає протилежного духові, а дух протилежного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете. Коли ж дух вас провадить, то ви не під Законом. Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, зазидки, п'янство, гулянки й подібне до цього. Я про це попереджую вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не впадкоують вони Царства Божого! А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: Закону нема на таких! Коли духом живемо, то й духом ходімо!» (Гал. 5:16). Апостол серйозно докоряє галатійських віруючих в тому, що вони «духом почавши, кінчають тепер тілом». Вони хотіли духовне поєднати з тілесним.

Такий же докір чуємо і в Посланні до коринтян. Як ми вже нагадували, ця церква було духовною, там щиро прийняли вірою Ісуса Христа, там сильно діяли дари Духа Святого, що свідчило про те, що церква має міцний та правильний фундамент духовності. Але скільки болу та гіркоти чується в апостолових словах: «Я, браття, не міг говорити до вас, як до духовних, але як до тілесних, як до немовлят у Христі. Я вас годував молоком, а не твердою їжею, бо ви не могли її їсти, та й тепер ще не можете, бо ви ще тілесні. Бо коли заздрість та суперечки між вами, то чи ж ви не тілесні, і хіба не по-людському робите?» (1 Кор. 3). Внутрішні непорозуміння між віруючими, тілесні, світські прояви поведінки, суперечки, які вели до

розділення церкви, руйнували все добре, що було у коринтян, руйнували їхню духовність. І хоча вони не мали «недостачі в жоднім дарі благодаті», «збагатилися у Ньому словом усяким і всяким знанням», віруючі втрачали все це через «недуховну» поведінку. Павло зауважує: «Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю, то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий!» (1 Кор. 13:1). Саме любов, яка повинна стати діючою силою та мотивом усієї поведінки віруючої людини, є темою послань іншого апостола: Івана. «Хто не любить, той Бога не пізнав» (1 Ів. 4:8). «Хто говорить, що він пробуває у світлі, та ненавидить брата свого, той у темряві досі» (2:9). «Діточки, хай ніхто вас не зводить! Хто чинить правду, той праведний, як праведний Він! Хто чинить гріх, той від диявола, бо диявол грішить від початку. Тому то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола. Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробуває насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений він. Цим пізнаються діти Божі та діти дияволові: Кожен, хто праведности не чинить, той не від Бога, як і той, хто брата свого не любить!» (1 Ів. 3:7-10).

Духовна людина повинна приносити духовні плоди. Ці плоди обов'язково повинні бути видимими у всьому житті християнина: в його думках, словах, вчинках, взаємостосунках з братами та церквою. Будь-які дії, що не ведуть до збудування, а до поділу в церкві, до непорозумінь, сварок, не можуть бути духовними проявами.

Дух Святий дав нам коротке, але яскраве Послання Юди. Воно написане для віруючих і про віруючих. Але якими страшними та різкими словами апостол

описує християн, які «на цей осуд віддавна призначені, безбожні, що благодать нашого Бога обертають у розпусту, і відкидаються єдиного Владика і Господа нашого Ісуса Христа», «глузії, що ходитимуть за своїми пожадливістюми та безбожністю, ті, хто відлучується від єдності, тілесні, що духа не мають». І звертаючись до істинних, духовних віруючих, нагадує їм усі три складові духовності: «А ви, улюблені, будуйте себе

1) найсвятішою вашою вірою,

2) моліться Духом Святим,

3) бережіть себе самих у Божій любові... (Юд. 20, 21).

Слово «складові» зауважує, що кожна з цих умов, взята окремо, не є ознакою духовності. Істинна духовність можлива лише в повному та гармонійному поєднанні усіх її складових.

Підсумовуючи сказане, можна коротко дати визначення духовної людини. Це людина, яка вірою прийняла Христа у своє серце як особистого Спасителя, народилася від Святого Духа, і керується цим Духом у практичному житті, тобто живе святим та побожним життям для слави Бога Отця, Сина і Духа Святого.

Юрій ВАВРИНЮК

На вулицях Нью-Йорка можна купити годинник «Ролекс» за 15 доларів. Продавець вигукує: «Купуйте свій «Ролекс» тут!» і розмахує сяючими годинниками з написом «Ролекс». Коли ж ви уважно роздивитесь цей годинник, то побачите, що він, дійсно, виглядає як «Ролекс», але кожен житель Нью-Йорка знає, що цей годинник всього-на-всього підробка — дешева копія оригіналу.

Тепер існують підробки майже всього. Однак, у світі є щось, чого не можна підробити — це істинна духовність. Те, що є істинно духовним, скопіювати неможливо. Господь визнає тільки діло Своїх рук і не приймає людських копій божественних діл.

В кожному поколінні піднімається рух, який намагається скопіювати першоапостольську церкву.

Час від часу деякі християни починають думати: «Щоб воістину бути благочестивими, нам потрібно повернутися назад і прийняти звичаї та традиції ранньої церкви. Це єдиний шлях догодити Богові і, можливо, увійти в нову П'ятидесятницю».

Ці люди відновлюють всі відомі на сьогодні структури апостольської церкви і часів учнів. Вони ставлять дияконів, старійшин та єпископів так само, як робив це апостол Павло, і вводять правила поведінки і стандарт одягу, як в часи апостолів. Потім вони відновлюють всі елементи хрещення та хліболамання, як це було в ранній церкві. Але якщо це тільки копія, без сили Святого Духа — це мертва релігія.

Сумно, але такі дії приносять один плід — мертво людську духовність. Тому що

Девіа ВІЛКЕРСОН

неможливо скопіювати те, що є істинно духовним. Це праця Духа Святого, і Він постійно діє, звершуючи щось нове у Своему народі. І ми не маємо жодного способу відтворити чи повторити Його дії.

В сучасній релігії існує велика помилка. Ми думаємо, що якщо якимось чином донесемо до людей знання Писання та біблійних принципів,

вони стануть духовними. Ми посилаємо новонавернених людей в біблійні школи чи семінарії, де їх наповнюють Писанням, теологією та етикою, вчать проповідувати, хрестити, вести адміністративну роботу. Їх перетворюють в теологів, пасторів та місіонерів, але факт залишається фактом — жодна людина чи науковий заклад

Те, що духовне,

не має сили дати людям духовності. Це робить тільки Дух Святий.

Ваша церква, можливо, має чудові служіння прославлення, молитовні зібрання, домашні групи, вивчення Біблії. Але все це не дає ду-

ховності. Ви можете стати серйозним молитовним воїном чи ревним свідком Ісуса Христа, змінивши своє мислення і поведінку, та все ж бути недуховним. І якщо Дух Святий не діє — ви безпомічні.

Багато пасторів церков, які нині занепадають, переконані, що якщо вони внесуть в своє служіння духовне пробудження, тоді Дух Божий повернеться. Тому вони постійно гоняться за різними духовними рухами, які зможуть принести їм це пробудження, але, на жаль, вони залишаються тільки з копією, яка не має істинного помазання. Декілька років тому я відвідав таку церкву-«дублікат». Пастор стояв за кафедрою і намагався викликати в присутніх енергійність та збудження, яке він пережив на одному з широко відомих пробуджень. Але все його служіння було мертвим, це була підробка.

Повторюю ще раз: все, що воістину духовне, що насправді від Бога, — не можна скопіювати чи підробити.

Духовність, яку дає Дух Святий, — це глибока невидима робота в церкві. Дуже невелика частина тієї праці, яку робить в нас Святий Дух, може бути помітною. Ось чому істинно духовні люди рідко шукають зовнішніх проявів цієї праці. Павло говорить: «Ми дивимося не на видиме, але на невидиме» (2 Кор. 4:18). В контексті цього уривка Павло говорить про страждання і, по суті, має на увазі те, що справжня духовність виявляється саме у випробуваннях і стра-

жданнях, коли ми приймаємо їх, не озлоблюючись на Бога, а вбачаємо в них вічну славу. Тобто саме страждання і скорботи допомагають нам набутти вічні цінності. Ці труднощі, ймовірно, триватимуть все наше життя, але це недовго в порівнянні з вічністю і тою майбутньою славою, яка відкривається нам через випробування.

Я зі свого власного життя можу засвідчити, що духовне піднесення рідко буває в хороші часи. Швидше, навпаки, піднесення наступало саме тоді, коли я переживав труднощі, страждання, випробування, коли через «горно недолі» формувалася Христова подоба.

Апостол Павло був духовним гігантом. Він мав великі відкриття про Христа, надзвичайно сильну віру і глибину духовного пізнання. Як він досягнув цього? Де він отримав такий потік Божої слави? Все це прийшло до нього через численні скорботи. Та апостол Павло розумів, що в усіх цих переживаннях Дух Святий вчив його того, чого б він не міг осягнути ніяким іншим способом.

Добра Новина Павла не була копією чи імітацією чиїхось винаходу.

Павло часто ходив у Єрусалим, але не тому, що там почалося пробудження, а тому, що хотів поділитися таємницею, яку Бог через нього відкрив Своему народу (див. Гал. 2:1-2). Цей богобоязний чоловік мав власне повне відкриття Христа. Він не з книг чи чиїхось коментарів вивчав доктрини, які проповідував. Свої послання він писав у сирих тюремних камерах, він писав їх, витираючи кров зі спини, писав

після того, як вибрався з моря, переживши чергову корабельну аварію. Павло знав, що всі істини і відкриття, яким він навчав, прийшли з поля битви віри.

Дозвольте мені запитати вас, до кого ви звертаєтеся за допо-

могою в хвилини горя та скорбот? Зрозуміло, що ви не йдете до якогось теолога, який нічого не пережив у своєму житті. Ні, ви звертаєтеся до

СКОПІЮВАТИ НЕМОЖЛИВО

святого, який переніс великі труднощі і довів на ділі, що Бог вірний у всьому (див. 2 Кор. 6:4-5, 9-10).

Бог не віддав вас у пащу сатани, Він допускає труднощі та випробування, тому що Дух Святий проводить у вас Свою невидиму роботу, Божа слава формується у вас для вічного майбуття.

Ми досягаємо істинної духовності не через зміну своїх обставин, а залишаючись в самій середині своєї нинішньої ситуації.

Ви ніколи не отримаєте справжньої духовності від когось чи від чогось. Якщо ви хочете випробувати Божу славу, це повинно прийти до вас туди, де ви є тепер, у ваші нинішні обставини, незалежно від того, чи приємні вони для вас, чи ні. Бог не збирається змінювати вашу ситуацію до того часу, поки Він не досягне в Вас Своєї вічної мети.

Я вважаю, що одним з найбільших секретів духовності Павла була готовність приймати будь-які обставини, в які він потрапляв. Він пише: «Навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку... насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці» (Фил.4:11-12). Багато розчарувань в нашому житті приходять від нашого незадоволення існуючими обставинами. Ось чому переважна частина наших молитов до Бога складається з прохань про те, щоб Бог змінив наше складне становище: «Господи, виведи мене. Я вже достатньо переніс». Але слово «терпіти», яке Павло використовує в посланнях, вказує на те, що наша ситуація не зміниться. Ми повинні знести всі труднощі. Чому? Тому що Бог знає, якщо Він змінить наші обставини, ми загинемо. Він допускає страждання тому, що любить нас.

Дозвольте мені проілюструвати це. Погляньте на епі-

демічне зростання кількості розлучень серед християн. Я вважаю, що це відбувається через людське незадоволення. Зі зростанням невдоволення шлюбом кожен з подружжя починає зводити стіни. І якщо хоча б один з подружжя не шукатиме Божого обличчя, щоб отримати милість і терпіння під час випробування, шлюб майже не має шансів на відновлення.

Багато християн пояснюють: «Я не можу цього більше терпіти. Повинен же бути хтось на світі, хто буде розуміти і любити мене таким, яким я є. Невже Бог не хоче цього для мене?» Скажу вам одразу, такі думки приходять вам прямо від вашого ворога, це сатанинська хитрість, щоб переконати вас, що ваш шлюб вже приречений.

Я говорю це до всіх, хто одружений: ви ніколи не зможете бути істинно духовними, якщо зберете свої речі і втечете. Бог допустив ці випробування для чогось. Він не змінив ваших обставин, тому що хоче змінити вас.

Нашим завданням в кожному випробуванні є вірити, що Бог дає нам необхідні сили і ресурси для того, щоб нам бути задоволеними в самому вирі наших страждань. Будь ласка, не зрозумійте мене неправильно: бути задоволеним не означає, що стражданнями потрібно насолоджуватися. Це означає, що ми більше

не намагатимемося захиститися від них. Ми згодні бути вірними і переносити все, що трапляється нам у житті, тому що ми знаємо, що наш Господь змінює нас в образ Свого Сина.

Не так давно мій друг розповів мені, що один колишній дуже талановитий американський футболіст прийняв Христа своїм особистим Спасителем. Мені було важко повірити в це. В той час цей чоловік був на межі розлучення з дружиною і через своє розгульне життя і захоплення іншими жінками вже певний час не жив з нею. Я думав: «Цей чоловік, напевно, закінчить так, як багато інших атлетів, — заробить грошей, даючи свої свідчення, але й далі житиме подвійним життям».

Та невдовзі після цього мені розповіли, що цей футболіст взагалі ніде не свідчив, а шукав поради у служителів, як відбудувати свою сім'ю. Він почав докладати всіх зусиль для того, щоб наблизитися до дружини. Він сказав: «Я не маю про що проповідувати доти, доки не доведу, що Ісус в мені реальний. І якщо Його присутність реальна, Його зцілююча сила відновить мій шлюб». Це переконало мене, що цей чоловік дійсно спасений. Дух Святий показав йому, що було найважливішим в його житті.

Нинішнє покоління не знає нічого про слово «терпіти».

Терпіти — означає пройти через щось, незважаючи на труднощі. Але це слово мало що означає для сучасного покоління. Багато людей, включаючи і християн, сьогодні дуже швидко здаються, залишаючи сім'ї та Бога.

Петро говорить про терпіння: «Бо то вгодне, коли хто, через сумління перед Богом, терпить недолю, непоправді страждаючи... Бо й Христос постраждав за нас, і залишив нам приклада, щоб пішли ми слідами Його...» (1 Петр.

2:19-25). «А ти терпи лихо, як добрий вояк Христа Ісуса!» (2 Тим. 2:3). Нарешті, Сам Господь дає нам таку обітницю: «А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений!» (Мт. 24:13).

Скільки років вам би не було, все одно в житті будуть свої труднощі. Однак, в міру того, як ми будемо старіти, змінюватиметься характер

наших випробувань. Якщо в молодості це була душевна самотність чи неповноцінність, то у більш зрілому віці найбільше людині дошкуляють фізичний біль і втрата фізичних здібностей.

Та все ж ми повинні мати надію. Хоча страждання Павла ніколи не закінчувалися, але й не вичерпувалися його відкриття, його духовне зро-

стання, його віра. Він сказав: «Якщо я хочу стати духовною людиною, якщо насправді хочу догодити своєму Господу, я не повинен противитися обставинам. Я буду стояти і ніколи не здаватися. Ніщо на цій землі не може дати мені те, що я отримую від Духа Святого щодня у своїх випробуваннях. Він робить мене духовною людиною».

Духовні люди **НЕ** ворогують

Василь БОЄЧКО

Благополуччя держави чи Церкви, розквіт чи занепад народу залежать найперше від духовного стану народних чи церковних керівників. Ніколи не було б мирних і благословенних суспільних чи церковних відносин, якби в Церкві чи суспільстві не було благословенних та богонатхненних людей. Взірцем таких відносин є період апостольської Церкви, коли свіжими у пам'яті та живими в діях були всі заповіді Христа щодо будь-якої сфери життя чи діяльності Церкви. Апостоли тримали глибоко в своїх серцях застереження Христове щодо головної пізнавальної ознаки Його учнів та його Церкви: «Нову заповідь Я даю вам: любіть один одного!.. По тому пізнають усі, що ви — Мої учні, як будете мати любов між собою» (Ів. 13:34, 35). Апостоли Христові розуміли поняття «любов» на рівні «філію» — дружньої чи приятельської любові. Ця вища любов принесена на землю тільки Ісусом Христом, і

вона є єдиним критерієм і єдиним джерелом успіхів Церкви Христової та її членів.

Близьке знайомство з життям апостолів переконує нас, що вони були справжнім віддзеркаленням цих життєдайних Заповідей Божих. Після дня П'ятидесятниці вони всі — зовсім інші люди, старі риси характеру зникли у них раз і назавжди.

Апостол Павло, якому передбачено було Провидінням Божим приблизно 12 років бути у невідомості після його навернення на околиці Дамаска, з особливою сердечною вдячністю згадує приязнь апостола Петра, який перший серед апостолів ласкаво й довірливо прийняв його в Єрусалимі тоді, коли ще всі апостоли і старші Церкви цуралися його (див. Гал. 1:15-20). Великий майбутній служитель Божий знайшов розуміння, притулок і людяність саме у двох найвидатніших мужів Церкви — Петра та Якова! Зауважмо, що подія ця відбувалась ще до Першого

апостольського собору, коли Павло ще був мало кому відомий. Таку ласку потрібно було б цінувати усе життя і вважати себе залежним від цих добродіїв. Але у Господньої харизми зовсім інші виміри в порівнянні з людською, земною. Коли перекидаємо тільки одну сторінку цього ж Послання до галатів, то натрапляємо там, на перший погляд, на дивну картину: підопічний виступає проти свого опікуна та благодійника, духовний початківець — проти знаменитого авторитета, свідка життя і слави Христової від покликання його як першого апостола — аж до славного Вознесіння Христового. «Коли ж прийшов Петро до Антіохії, — пише апостол Павло, — то виступив я проти нього відкрито, бо заслужив він докору...» (Гал. 2:11-16).

Ось як розмовляв учень зі своїм великим учителем і благодійником. «Яка невдячність! Яке порушення субординації! Докоряти вчителя, та

Браття, як людина й упаде в який прогріх, то ви, духовні, виправляйте такого духом лагідности, сам себе доглядаючи, щоб не спокусився й ти!

Носіть тягарі один одного, і так виконаєте закона Христового. Гал. 6:1,2

ще й при свідках?! З цього конче треба зробити висновки, щоб іншим не хотілося чинити так само!» — приблизно так думав би наш сьогоднішній служитель, а ще радикальніше вчинили б з таким «зухвальцем» його підлеглі.

Але не такого духу були оті славні мужі Божі, справжні Христові харизматики, тому що вони були носіями та виразниками справжньої небесної культури, Христової ментальності. У них особисті, честолюбні інстинкти навіки були розп'яті разом з Христом на Його голгофському хресті.

У цій дещо неординарній ситуації Петро не сказав жодного слова, і не тому, що акумулював силу образи чи відплати, а тому, що він був справді духовною людиною, що був він справжнім християнським інтелектом. У цьому ми переконуємося, стежачи за їхніми стосунками на Першому єрусалимському апостольському соборі весною 49-го року, де між двома велетнями Христової Церкви панує найсердечніша атмосфера, вищою мірою благотворний духовний вплив на ситуацію, що склалася між юдеями та язичниками, і на

остаточне рішення собору, яке принесло велику радість тисячам християн із язичників та новий могутній імпульс для розвитку та перемог великої справи Христової. Не зайве буде нагадати, що між подією в Антіохії та собором пройшло не більше півроку. Але події апостольського собору ще не повністю вичерпують всю чудесну глибину духовності та інтелігентності згаданих Христових апостолів. Біблія закарбувала навіки-віків духовну красу та велич «ображеного» колись апостола Петра. Ось його свідчення про свого колишнього «кривдника»: «...Як і улюблений брат наш Павло написав був до вас за даною йому мудрістю» (2 Петр. 3:13-16).

На жаль, у нашому християнському сьогодніні бачимо протилежні ситуації.

Ми кожний день спостерігаємо появу величезних стосів творів церковних діячів, періодики, звідки наші провідники закликають своїх однодумців і прихожан викопати ще глибші рови розділень, ще міцніше укріпитися у неприязні та нелюбові до тих християн, які «не з нами». Якщо Христова Церква ослаблена протиріччями та релігійною

нетерпимістю, то це створює найблагодатніший ґрунт для сатани «пересівати» християн, як пшеницю, а потім густо засівати Христове поле отруйними зернами еретичних і руйнівних доктрин та фальшивих наук.

За днів апостольських ми фактично не спостерігаємо активного чи масового пророцтва фальшивих віровчень у лоні Церкви. Згадки автора книги Дій святих апостолів про якогось Олександра-котляра, про Димаса, про Симона-чарівника, або згадка апостола Івана про Діотрефа — це тільки окремі отруйні зерна диявола на Христовій ниві, які не могли знайти для себе придатного ґрунту і живлення для масового пророцтва. Дух Святий і Христова любов так потужно діяли в Церкві, що це просто унеможливило якусь тотальну підвину роботу сатани.

У чому ж все таки справжній секрет цього апостольського феномена? Відповіді можуть бути різноманітні: потужне наповнення апостолів Духом Святим; нормальне функціонування дарів Духа Святого; не забута ще близькість небесної аури Христової; переслідування, що сильно згуртовували апостольську Церкву, та інше. У всіх подібних відповідях, звичайно, є істотна доля правди, але, на жаль, вичерпності нема ні в одній із них.

За справжньою відповіддю варто нам знову вирушити до апостола Павла: «Мене ж не доведи Боже хвалитись чим-небудь, тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, яким мені світ розп'ято, а я — світові. Бо в Христі Ісусі ні обрізаня нічого не значить, ні необрізаня, а нове створіння! А всі, що за таким законом житимуть, — мир на них і милість, і на Ізраїлі Божому!» (Гал. 6:14-16). Нова людина у Христі Ісусі та закон жит-

тя в Ньому! Ось де увесь секрет величності та непереможності Церкви Христової за часів апостольських! Апостоли та учні Христові були справді новими людьми, якими зробила їх благодать Святого Духа! Все їхнє життя та діяння були живими й переконливими свідками діяльності в них небесної харизми, яка створювала на землі докорінно нову генерацію в роді людському, їхнє життя та діяння довели всьому світові велику реальність сили Христової.

Всі ми прекрасно розуміємо, що всі наші успіхи чи негаразди, благополуччя держави чи Церкви, розквіт чи занепад народу залежать найперше від духовного характеру народних чи церковних керівників. Але хоч-не-хоч ми мусимо зробити особливий акцент: недуховність церковних провідників — це набагато більша трагедія для будь-якого народу, ніж бездуховність чи некомпетентність державних чи політичних лідерів, тому що від духовної сили та єдності Церкви залежить все інше, чим живе держава, що в ній відбувається.

Як тяжко страждає людство через бездуховність та невідродженість своїх лідерів! Які неоціненні втрати, безглузді розділення та самознищення понесла і донині несе Церква Христова через своїх короткозорих та тілесних провідників! Скільки невинної крові пролито, скільки принижень і втрат зазнала справа Христова тільки завдяки безумній гордині та жорсто-

кості тих провідників, яких апостол Павло назвав вовками в овечій шкурі, які через свою короткозорість та гріховну амбітність не щадили отари Господньої та знекровлювали тіло Христове.

Уся Біблія наповнена однією важливою ідеєю: Господь Бог завжди для здійснення Своїх великих і відповідальних планів та задумів шукав на землі справжню людину, якій Він міг би доручити виконання найвідповідальніших обов'язків на землі. У того ж пророка Єзекіїля ми читаємо:

«І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду, і став би у виломі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, — та Я не знайшов!» (Єз. 22:30).

Якщо тоді так важко було Творцеві знайти на землі справжню Божу людину, то у наші дні ця проблема виглядає ще важчою. Чому? А тому, що вкрай спотворена харизма нашого сьогодення скерована не на створення докорінно нової людської спільноти у лоні Церкви та поза її межами, а на створення фальшивого ефекту штучно створеного релігійного лідера, на дешеву сенсацію, на узаконення норм поведінки, далеких від біблійних, від принципів Слова Божого та Духа Святого.

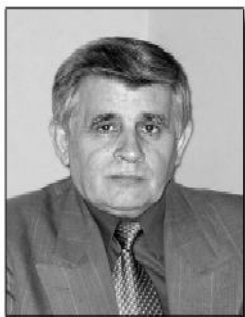
У такому духовному стані Церква не тільки остаточно втрачає свій духовний вплив на світову історію чи на перебіг подій у державі або в навколишньому середовищі — вона безсила щось змінити у своєму власному церковно-

му лоні. Так дорого мусить розплачуватися Церква і людство за один раз взятий неправильний курс власного духовного розвитку та зневаги до абсолютної пріоритетності Слова Божого.

Окремо вибрані Богом

Наша справа не бачити один одного наскрізь, але просто помічати один одного.

люди, наповнені Духом Святим, споконвіку були передбачені Господом для здійснення особливо поважного представництва Божого на землі. Історичні факти свідчать нам про те, яку незбагненну вагу вони мали в тому чи іншому суспільстві, як тремтіли перед ними навіть грізні самодержці. І все це було тому, що для Духа Святого альтернативи чи рівного Йому в світі немає! Через місію Христа Спасителя на землі та злиття Духа Святого в День П'ятидесятниці великий план Божий всенародного відродження набув реальних та масових обрисів. Втілене в простих та невідомих світові людей Слово Боже та помазання Духом Святим робило цих людей надприродними, чудодійними, а життя та діяння їх утворювали смертельну загрозу для сатани та його імперії зла. Дух Святий через Господніх харизматиків владно руйнував вікові твердині диявола, масово виводив з жахливої темниці його вічних в'язнів, відкривав людям очі на їхнє жалюгідне становище під владою їхнього смертельного ворога, і приводив їх до світла Божого та до слави синів і дочок Господніх.

Василь БОЄЧКО,
єпископ,
пастор церкви
«Храм Христа Спасителя», м. Львів

Декілька років тому мені через пророка було сказано: «Велике зроблю в домі твоєму. Не збідніє каса Моя для тебе і не спорожніють засіки Мої для тебе!» Минув час, і в мою сім'ю прийшло важке випробування. І саме в ньому я побачила, як збуваються в моєму житті слова цього пророцтва.

У вересні 2001 року раптово дуже важко захворіла моя внучка Катя Сафарова. В неї запалилася сітківка очей, потім вона стала розростатися, і очі вийшли за межі орбіт, повіки закривалися вже позаду очних яблук. Держинські лікарі знайти причину не могли і направили дитину в Нижньгородську обласну дитячу лікарню ім. Семашко. Місяць ретельного дослідження нічого не дав, і Катю з невстановленим діагнозом і погіршенням здоров'я відправили в Москву в НДІ хвороб очей ім. Гельмгольца. Але в лікарню внучку не взяли, бо в картку не були вписані результати аналізів, довелося повернутися в Держинськ і здавати їх знову.

В той час в церкві, членами якої є наша сім'я, відбувалася регіональна конференція. 7 жовтня батьки Каті принесли її в дім молитви, щоб Божий народ помолився за неї. Коли всі віруючі, які були присутні на конференції, побачили дівчинку, вони були вражені, багато хто плакав. Від краси блакитноокої дівчинки не залишилося й сліду: очі були випуклі, а довкола них запалені повіки, які змикалися за очними яблуками.

Один зі служителів звернувся до мене зі слізьми в очах: «Сестро Галю! Зателефонуйте в церкви усіх міст, хай Божий народ стане в проломі і молитесь за зцілення дівчинки, за її життя». Я так і зробила.

Батьки Каті поїхали з нею в Москву, в той же інститут. Там півдня прочекали в черзі, але на консультацію не потра-

«Він на хресті помер за мої очі»

пили. Через те, що в Каті підвищилася температура, їм відмовили госпіталізувати Катю і направили в Російську дитячу клінічну лікарню. Але й там не було головного лікаря, і довелося ночувати в готелі.

Наступного дня їх прийняли на обстеження в гематологічне відділення. Каті зробили надріз над правим оком, взяли шматочок тканини для аналізу — і поставили страшний діагноз: мієлосаркома, гострий монобласний лейкоз, ініціальний нейролейкоз, перший гострий період.

Мені повідомили, що Катя осліпла, і я поїхала в Москву її провідати. Мене зустрів заступник головного лікаря і сказав: «У вашої дівчинки рак крові та мієлосаркома». Почувши ці страшні слова, я вигукнула: «Господи, допоможи!» На що мені лікар відповів: «Так, тільки з Божою допомогою...»

В палаті я побачила страшну картину: очі у Каті зовсім вийшли з орбіт, повіки не змикалися, сліз не було, тільки одна червона маса, на фоні якої виділялися чорні зіниці. Штучні сльози дівчинці закапували що 15-20 хвилин.

Я підняла Катю; вона відчула чужі руки і заплакала, але мама пояснила їй, що приїхала бабуся. Катруся обняла мене і сказала: «Бабусю, я так довго тебе чекала!»

В ту мить ввійшла в палату лікарка, яка лікувала дівчинку, щоб провести перший курс хіміотерапії. Раптом під час процедури Катя підняла руки, почала голосно плакати і просити: «Тату, таточку, візьми мої ручки! Ось вони! Тату, скажи хоч словечко, ти ж тут стоїш! Я благаю тебе!» Побачивши цю істерику, лікарка відключила апарат. Через деякий час в палату ввійшов лікар-окуліст. Він оглянув Катю і,

зробивши декілька знімків, сказав, що рефлексів очного дна немає, зір не можна повернути. Ці висновки нас шокували, але на пам'ять сплили слова пророка, які

вала йому привіт. Складала свої слабенькі долоньки й молилася: «Господи, допоможи мені! Ісусе, мені погано!..»

Скільки гарячих молитов було піднесено до неба, скільки людей постило, в сльозах вимолюючи в Бога життя для моєї маленької внучки! І Господь не був глухим до наших молитов! Він, вірний Своім обітницям, невдовзі послав Свою відповідь, дарувавши Катрусі зцілення. На свій день народження, 20 жовтня, я отримала найкращий подарунок в своєму житті: Катя сиділа і гралася іграшками.

Катруся до хвороби, під час її загострення та після зцілення.

нам сказав наш пастор Віктор Сулима перед поїздкою в Москву: «Як раптово прийшла хвороба, так вона й відійде. Я роблю це для слави Моєї!»

Коли я їхала в столицю, то була впевнена, що це горе тимчасове і все буде добре, як і обіцяв Бог. Як ми переживали, як несли ці страждання, які матеріальні проблеми були на нашому шляху, — знає тільки Бог. Та все це ми пройшли з Його допомогою, надіючись тільки на Нього. Я бачила, як моя любя внучка наосліп шукала рученятами іграшки, як писала листа батькові з проханням «помолитися за її очка», як малювала сонечко для «дяді Віті» (Булими) — так вона переда-

Та найбільш радісним було те, що до неї повернувся зір! Катя попросила подати їй рожеву ручку, яка дійсно була рожевою, і без помилок називала кольори кубиків. Ми покликали лікарку, сказали, що Катя бачить. Вона прибігла в палату і показала дівчинці іграшку. «Це рожевий слон», — відповіла мала. Лікарка вигукнула: «Чудеса!» — і вибігла з палати. Весь персонал відділення і всі хворі дивувалися чуду і раділи з нами. Але це був тільки початок Божих благословень.

Після триразової хіміотерапії в Катрусі випало все

волосся, вії, брови, були уражені селезінка та печінка. Чотири рази їй робили пункцію спинного мозку, але всі аналізи показали, що ракових клітин там уже немає. Для подальшого дослідження нам запропонували взяти кістковий мозок у трьох її братиків, але ми відмовилися і забрали дівчинку додому. Потім Господь зцілив її внутрішні органи, відновив склад крові.

Зроблені декілька разів аналізи підтвердили, що Катя Сафарова — повністю здорова дитина.

Бог повернув їй попередній вигляд: густі довгі вії, хвилясте волосся, і тільки невеликий шрам над правим оком і незначна косоокість після неакуратно проведеної маніпуляції нагадують про те важке випробування, яке випало на долю дівчинки, про переживання рідних і навіть незнайомих людей. Ми вдячні за це чудове зцілення Богові, вдячні тим людям, які не залишилися байдужими до нашого горя і допомагали нам матеріально та духовно. Ми бачили турботу віруючих і невіруючих людей і просили в Бога, щоб Він віддячив їм за їхню доброту і всіх благословив. Вічна слава живому Богові.

Тепер Катрусині аналізи свідчать про те, що вона повністю здорова, вона знову стала гарною і рухливою дівчинкою. Наш дільничний лікар сказав: «Ви вимолили її у Бога. З таким діагнозом не живуть...»

...Нещодавно я підслухала розмову Каті з її ляльками. Посадивши їх в рядок, вона говорила: «Ну чому ви плачете?! Не плачте! Ісус Христос любить вас, Він всіх нас любить! Ну як же ви не вірите? Він же мене зцілив! Він за мої очі помер на хресті, і я тепер вас бачу!..»

Галина ЯШИНА,
м. Дзержинськ,
Нижньгородська обл.

Як знайти себе

Олександр ШЕВЧЕНКО

В СЛУЖІННІ БОГОВІ

*«Давид, що часу свого послужив волі Божій, спочив...»
(Дії 13:36).*

Замисліться над цими словами: «послужив волі Божій і спочив». Я б вважав найбільшою честю, якби на моїх похоронах сказали цю фразу. У свій час цей чоловік послужив Божій волі! Він зробив все, чого хотів від нього Бог.

Що ж означає служити Богові? Як знайти себе в служінні Богові? Чи треба шукати цього, чи, якщо Бог захоче, то Сам візьме мене на служіння?

Одного разу, їдучи автомобілем в інше місто за 100 миль від Сакраменто, я захотів пити. Я зупинився біля однієї заправки, щоб купити води. Але біля самих дверей магазину побачив двох бездомних жінок. Волосся у них було брудне, липке. Одягнені в дуже короткі шорти, вони курили, матюкалися, від них погано пахнуло. Я зупинився на відстані, знаючи, якими вони бувають брутальними, а мені, юнакові потрібно було пройти мимо них. Я ще погано знав англійську, минуло лише півроку, як я приїхав до Америки, і мені не хотілося потрапити в якусь

халепу. Я повернувся, сів у машину і подумав: «Поїду і на іншій заправці куплю собі води».

Та коли я повернув автомобіль і почав від'їжджати, ще раз поглянув на цих жінок і раптом... До кого хоч коли-небудь говорив Господь, той мене зрозуміє. Раптом почав говорити Бог, Його голос не переплутаєш ні з чим: «Поглянь уважно ще раз на цих жінок. Ти нічим не кращий від них, але Я вибрав тебе і полюбив. Ти нічим не міг привернути моєї уваги, але Я простив твою вину, омив тебе кров'ю і записав твоє ім'я в Книгу Життя. Ти повинен поділитися цією істиною з іншими. Гріх бути настільки егоїстичним, рятуючи себе, йдучи в Царство Боже, залишати інших людей...»

Протягом усіх 100 миль від Сакраменто моє тіло здригалось від ридання, і я говорив: «Господи, мені 18 років, в мене немає ніяких можливостей. Але Ти Сам відімкни моє серце Своїм ключем. Я не знаю, як це буде, я не знаю, чи дозволять мені батьки, я

не знаю, де взяти гроші. Я нічого не знаю. Але я можу сказати Тобі одне: «Так, в мене є бажання».

І далі почалися дива, щодня, щомісяця. Бог почув моє «так» і почав робити все Сам, тому що я дозволив Йому це робити.

То ж що означає служити Богові? Сучасна Церква сьогодні втратила справжнє призначення служіння Богові. Воно сьогодні зводиться до атрибутики. Служити Богові — поставити свічку, повісити ікону чи ще щось зробити. Ми думаємо, що тільки в неділю ми приходимо в церкву і служимо Богові, але Писання нам зрозуміло говорить: Бог не потребує служіння людських рук, тому що ангели служать Йому. Будь-яка Його думка моментально виконується. Йому не треба служити! Але в Біблії, у слова «служити Богові» Господь вкладає зовсім інший смисл. Служити Богові — це служити ближньому. Служити Богові — це служити людям. Служити Богові — це бачити Бога в людині, яка чогось потребує.

В наших церквах можна часто почути: «Я несу служі-

ння — в хорі співаю», «Я несуч служіння — вірші читаю». Це не служіння, це лише маленька деталь, яка служить для нашої збудови, але служити Богові — це служити людям.

В притчі про доброго самарянина Господь показує нам яскраву історію, яка розкриває суть служіння з погляду Бога. Люди йдуть служити Богові. Ось іде священик. Він іде в храм, думає над темою проповіді, зараз багато людей будуть його слухати. Він робив це щосуботи. Приходячи додому, часто казав: «Я служитель Божий, була моя черга в служінні і я служив». Він іде і бачить: людина лежить на узбіччі, стогне і просить допомогти. «Вибач мені, я не можу. Я Богові служу і дуже зайнятий. Я не можу при всьому моєму бажанні. Не можу, тому що Бог для мене важливіший. Прости!» І він пішов.

Йшов інший чоловік, який керував хором чи співав у хорі. Він знав, що сьогодні буде виспівувати милості Господні, був у гарному настрої і говорив: «Господи, я люблю Тебе. Я буду сьогодні співати для Тебе...» І раптом така невдача, така зупинка на шляху, така завада — лежить якийсь чоловік. «...Може, я йому швидко допоможу, але ж не можу я спізнитися на зібрання. Ні, я не можу допомогти, це дуже довго, і якщо я відволічуся, зірветься зібрання. Що скаже пастор? Та й як на це подивиться Бог? Ні, я не можу відвезти його, ні, ні, ні!» І він пішов.

Їхав сторонній чоловік, який Богові не служив, не їхав до церкви, не співав у хорі, але у нього було добре серце. Один пастор якось сказав: «Було б добре, якби всі люди стали віруючими, і якби всі віруючі стали людьми». Цей чоловік побачив бідного на узбіччі, підійшов до нього і просто по-людськи допоміг йому. І знаєте, що Христос сказав би цій людині: «Ось це до серця Мені, це справжнє

служіння Богові». Що робити в такій ситуації, коли людина йде служити Богові, а на узбіччі лежить нещасна людина, яка просить: «Боже, пошли мені людину на допомогу»? Що ж важливіше? Христос сказав: «Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, — те Мені ви вчинили».

Петро, який був вірним служителем, але у слабкості своїй відкрісав від Христа, стоїть на березі перед воскреслим Христом. Христос задає йому питання: «Симоне, сину Йонин, — чи ти любиш Мене?» — «Так, Господи, — відаєш Ти, що кохаю Тебе!» Христос дивиться йому в очі й говорить: «Паси вівці Мої». До чого тут вівці, Господи? Ти питаєш, чи я люблю Тебе? Так, я люблю. Це ж наші стосунки: я люблю Тебе, Ти любиш мене, я служу і поклоняюся Тобі.

Христос вдруге й утретє запитує Петра, бо хоче, щоб той зрозумів щось цінне і дуже значне. Христос цими запитаннями ніби хоче доказати Петру: «Якщо ти Мене любиш, доведи це любов'ю до людей!» Серце Боже переповнене бажанням служити людям. Сам Христос служив до знемоги. І нині, якщо ти хочеш дізнатися, чи служиш ти Богові, перевір, чи служиш ти людям.

Ісус спас наші душі. І якщо Він життя не пошкодував ради того, щоб спасти тебе, невже ти не вважаєш честю служити такому Богові?

Коли ми починаємо молитися: «Господи! Я хочу Тобі служити, я хочу виконати волю Твою, як Давид послужив волі Твоїй», тут виникає дуже складна ситуація: ми приходимо до Бога зі своїми бажаннями і, по суті, говоримо: «Боже, я хочу зробити те чи те...» І ми не думаємо, що Він також чогось хоче. Ми говоримо, що нам подобається робити для Бога, але не думаємо, що це може не по-

добатися Богові. Я називаю це Гетсиманським перехрестям бажань, де пересікається людське і Боже бажання.

«Боже, я хочу так. Хай буде і Твоя воля», — кажемо ми. І приходячи до Бога зі своїми бажаннями та зі своєю волею, ми ще й благаємо про Божу волю на це. Хоча правильно сказати: «Боже, я підкорюю свої бажання під Твою волю». Давид послужив волі Божій, виконуючи не свої хотіння. Йосипу снилися райдужні сні про те, що всі йому поклоняються. Як хочеться бути в такому служінні! І ми часто думаємо, що служити Богові — це бути в такій славі. І Йосипу подобалася така позиція: офіс, кабінет, шкіряні крісла, другий після фараона... Але Господь бере і проводить цю людину через тюрми, через страшні випробовування. Для чого? Щоб випробувати! У Псалмах ми знаходимо такі слова стосовно Йосипа: «Слово Господнє випробувало його». Бог хоче випробувати — чи це служіння привабило тебе тим, що через нього ти можеш підняти своє ім'я, тебе помітять люди, чи це служіння прославить Бога, і тобі все одно, що про тебе думатимуть чи говоритимуть люди. Ти бачиш людський біль, ти бачиш проблеми — і твій мотив — допомогти людям, а не засвітитися на сцені. Тому Бог допускає труднощі у твоєму служінні: друзі відвертаються, не розуміють, не жертвують, нічого не влаштовується. І ніби й Бог тебе послав. Ти говориш: «Боже, це ж Ти мене покликав. Чому ти мені не допомагаєш?»

Але Господь кожному дає свій випробувальний термін: кому місяць, кому рік, а Йосипу більше 10 років. Бог спостерігав за ним, там не було батьків, щоб його контролювали. І ось одного разу дружина Потіфара говорить: «Лягай же зо мною, і ти будеш забезпечений до кінця

свого життя». Але ця людина ходить перед Богом і відповідає: «Ні, я боюся Бога!» І Бог бачить цю вірність Йому. Після однієї ночі Йосип стає другим після царя. Ми кажемо: «О! Як Бог звеличив його!» Але перш, ніж звеличити, Бог його випробував. Якщо людина залишається вірна Божому Слову, то Господь виконує Своє Слово!

Тож як пізнати волю Божу стосовно служіння Йому? Відповідаючи на це питання, я хочу наголосити на одне: Бог відповідає тільки на поставлені запитання. Якщо ти у своєму серці ніколи не запитав у Бога: «Де моє місце в служінні, що я для Тебе можу зробити, чим я можу послужити Тобі і людям?» — ти ніколи не отримаєш відповіді. Запам'ятай: якщо ти не задаєш Богові запитань, то не отримаєш від Бога відповідей. Чим більше ви запитуєте у Бога, чим більше ви намагаєтеся пізнати Його волю, тим більше Бог буде вам відкривати. І Бог відповідає унікальними способами.

В наших церквах постійно лунають заклики до покаяння, і часто фінішною ризикою для більшості людей є день покаяння: «Ох! Спасся, Бог мені простив, я щасливий!» Але що далі? Людині, яка покалася, просто кажуть: «Не гріши!» Говорять про те, чого не можна робити, але не говорять, що потрібно робити. Але воля Божа не в тому, щоб не робити зла, а в тому, що треба щось робити корисне для Господа.

Коли ми прийдемо перед Боже лице (читайте останні розділи Євангелії від Матвія) Христос не скаже: йдіть прокляті у вогонь вічний за те, що ви вбивали людей, пили, грішили. Ні, Він скаже: ви нічого не зробили: не дали бідному, не допомогли стражденому.

Так і сьогодні говорять: я виконую волю Божу, бо не

грішу. Це не повна Божа воля, це лише перший крок. Так, покаяння — це Божа воля, але це не фінішна смуга. Апостол Павло говорить: як ви віддавали свої члени на діла беззаконня, так тепер віддайте їх Богові на справи святі. На справи, на діло, а не на бездіяльність.

Ти служиш Богові? Добре. А що ти робиш? — Нічого поганого! — Я розумію, що ти нічого поганого не робиш, але що ти робиш для Бога корисного? Як ти служиш Йому?»

— «Я не грішу!» — Знаєте, це те саме, що запитати в раба: «Ти служиш своїм паном?» — «Так!» — «А що ти робиш?» — «Ну... Я ніколи не б'ю вікон, нічого не спалив, не вкрав... Нічого поганого не роблю». Питання не в тому, щоб не робити зла, питання в тому, що треба робити добре. Вважай для себе великою честю будь-що зробити для Бога!

Вважай за честь не те, що ти робиш, а те, для кого ти робиш — ти служиш Господу. Тож роби це з насолодою, з задоволенням. Якщо ти слідкуєш за порядком у церкві, то вітай людей так, щоб Сам Бог через тебе вітався з людьми. Якщо ти просто прибираєш в церкві чи квіти поливаєш, то роби це від щирого серця. І Господь звертає на це увагу.

Біблія говорить про Давида, що Бог взяв його від стад, щоб пасти Ізраїля. В Ізраїлі було багато людей більш освічених і сильних, яким би, на людський погляд, належало

бути царями. Але Бог дивився по-іншому. Чому Бог вибрав Давида-пастуха? Тому що той через одну вівцю гнався за ведмедем, відбирав її, ризикував життям. Бог дивився тоді на нього і думав: «Якщо для цієї людини важливе життя одного баранця, то як він буде берегти людей!» Повір мені, що Бог дивиться абсолютно на все, з яким сердечним наміром ти це робиш. І Господь сказав: «Я візьму його від стад і поставлю пасти людей!»

Господь дивиться на найменше, що ми робимо у служінні.

Господь також бачить вірність Своїх дітей і щедро винагороджує за це. В Євангелії це проілюстровано на прикладі одного чоловіка «славного роду», який «відправлявся в далеку країну, щоб царство прийняти й вернутись» (Лк. 19:12).

«І покликав він десятьох своїх рабів, дав їм 10 мін і сказав їм: «Торгуйте, аж поки вернуся». Я хочу отримати моє з прибутком. Дозвольте задати логічне запитання: для людини, що їхала отримати царство, яке вимірювалося десятками міст, що таке фунт срібла? Нічого! У цього пана був зовсім інший задум: не гроші йому були потрібні, він і так був багатий. Але він розумів, що коли він отримає царство, Йому потрібні будуть вірні люди, яких він зможе поставити управителями над своїми містами. Як їх знайти? Він дивиться: безліч рабів, на хорошу роботу всі погодяться, але як перевірити вірність?»

Він викликав цих людей до себе і сказав: візьміть по фунту срібла і працюйте. «І сталося, коли він повернувся, як царство прийняв, то звелів покликати рабів, яким срібло роздав, щоб довідатися, хто що набув. І перший прийшов і сказав: «Пане, міна твоя принесла десять мін» (Лк. 19:15-16). Це виглядало досить див-

но, і раб, можливо, говорив: «Хоча це було наївно, але я серйозно прийняв твої слова, я працював, я старався і заробив для тебе 10 мін. Хоча навіть тобі це, коли в тебе таке багатство?» — «І відказав він (пан) йому: «Гаразд, рабе добрий! Ти в малому був вірним, — володів десятима містами». З позиції раба — в позицію управителя над 10 містами? Так! Якщо він виконує найменші доручення, то я йому довіряю, я випробував його, і він довів мені свою вірність у малому, і я поставлю його над великим.

Кличе другого: візьми п'ять міст у володіння. Тоді вони зрозуміли, що панові були потрібні не гроші, йому були потрібні люди. Він навіть не взяв грошей від того, хто нічого не зробив, він віддав їх тому, хто отримав 10 мін.

У Господа багато роботи, але Йому потрібні працівники.

Відомий багатом Евен Робертс до 23 років був шахтарем, а щосереди приходив на молитовне зібрання і просто молився. Були люди, які вміли говорити. Були люди, імена яких знали, а цього юнака ніхто тоді не помічав, але тільки не сьогодні. Сьогодні ім'я Евена Роберта стоїть поміж перших імен, а пробудження в Уельсі вважається чи не найбільшим за своїми масштабами і результатами. Бог взяв шахтаря, який не міг гарно говорити і вибрав на величезне служіння. В Уельсі було два великих гріхи: сильна пристрасть до футболу і розгульний спосіб життя. Коли ж почалося пробудження, то всі

нічні бари спорожніли, на футбольних полях ніхто не збирався, цілі футбольні команди приходили до Бога і падали в покаянні. П'яниці в барах, підносячи до рота кружку пива, починали плакати: Дух Святий викривав їм їхні гріхи.

Тож не виключай себе. Твоя доля унікальна і Бог дивиться на тебе не такими очима, як люди чи ти сам. Сидів кривий біля красних воріт храму. І саме цю людину, через яку всі переступали, Бог взяв і зробив причиною пробудження. Він встав і свідчив про Бога. Бог зробить вас свідками, коли зійде на вас сила Святого Духа. «Я свідок, — говорив кривий, — Бог змінив моє життя! Я був каліка, я був грішний, але Бог змінив моє життя». І знаєш, як це сильно діє, як це змінює людей!

Богу сьогодні потрібне тіло. Так, саме тіло. Оскільки ми живемо в матеріальному світі, а Бог — це Дух, ангели — службові духи, диявол — злий дух, тобто все це духовний світ, то Богіві потрібні люди, щоб передати інформацію для людей. Щоб говорити людям — Йому потрібні люди!

Бог говорить Мойсею: «Я хочу звільнити народ Мій в Єгипті. Іди ти в Єгипет». — «Боже, чому Ти Сам не можеш піти в Єгипет. Чому Ти не можеш говорити з фараоном?» — «Щоб іти по землі, Мені потрібні ноги, щоб говорити з фараоном. Мені потрібні уста. Мойсею, мені потрібна людина». — «Пилипе, йди на дорогу, яка порожня». — «Навіщо?» — «Не запитуй, йди!» Їде євнух колісницею, читає пророка Ісаю, читає і не розуміє. Богу потрібно було, щоб хтось пояснив це тією мовою, якою говорив він.

Ісус Христос сказав: «Я — Виноградина, ви — галузки». Кожна гілочка бере сік від виноградини. Але Виноградар — Отець Небесний, — приходячи у свій виноградник, хоче знайти плоди. Бога цікавлять плоди. А хто п'є з Виноградини, бере життя Ісуса Христа і не приносить плоду, той егоїст. Бог не може просто так благословляти нас, незрозуміло чому. Він сказав, якщо гілка бере сік з лози, то це тільки для того, щоб віддати цей сік, цю благодать і сказати: «Боже, Ти мене благословив, і я віддам це благословення іншим». І ти ділишся, ти віддаєш. Бог бачить, що є смисл цій людині давати життя, давати сік життя, тому що вона приносить плід. Він сказав: «Якщо ти не приносиш плоду, то Я відсічу тебе, Я викину тебе, тому що ти не приносиш плоду».

Плід — це, по суті, сік Виноградини, а наша роль — роль посередника між плодом і Виноградиною. Цей плід приносить Христос. Це Він через нас робить. Все, що залежить від нас, — дозволити Йому це робити.

Підсумовуючи, я хочу ще раз повторити те, що декілька разів говорив: ти ніколи не знаєш, що Бог може зробити у твоєму житті, як Він могутньо може діяти через тебе. Все, що ти повинен зробити, — це сказати: «Так», одне коротке слово: «Так, я віддаю Тобі себе». Присвятити себе Богові так, як колись Анна присвятила Йому свого сина. Вона взяла свого хлопчика, привела до храму і сказала: Я віддаю цю людину на всі дні її життя на служіння Богові. І вона повернулася додому одна. Присвятити — це схилити коліна і сказати: «Господи, ось тут помирає моє «я», тут помирають мої інтереси, тут перехрестя наших бажань. У мене були великі плани, але хай буде воля Твоя. Не як я хочу, а як Ти».

Олександр ШЕВЧЕНКО,
християнський
телерадіопроповідник,
ведучий телепрограми «Угол»

Це сталося 32 роки тому. Була субота. Того теплого літнього ранку я пішла на базар. Анатолій, мій чоловік, пішов на роботу в сусіднє село. Наших трое маленьких дітей (Женя, їй було 4 роки, Мирослава — 3 роки, Коля — 2 роки) ми залишили на мою сімдесятирічну маму.

Хата, в якій ми тоді жили, була на невеликому хуторі, з якого майже всі наші сусіди

рішила наносити води в хату. Вона відсунула камінь, підняла кришку і зачерпнула води. Потім, переконавшись, що дітей поряд немає (голоси їх лунали десь з саду, що за хатою), вирішила криниці не закривати, бо мала ще раз вертатися по воду. Для сімдесятирічної жінки не так-то й легко відсовувати важкий камінь.

Мати понесла відро з во-

підскочив, щоб заглянути туди. Але маленькі рученята не могли його втримати, і за мить хлопчик опинився у воді. Криниця була глибока, на той час у ній було 4 метри води і від води до верху криниці було також десь до чотирьох метрів.

Мама, вийшовши з хати, щоб знову набрати води, помітила дітей біля криниці. Її серце тривожно затріпотіло.

повибиралися до села. Тільки поодаль, метрів за 500, стояла хатина, в якій ще жили люди. Біля нашої хати була криниця, дуже низенька, і ми її завжди закривали кришкою, на яку клали важкий камінь, щоб діти не попадали в неї.

Того суботнього ранку ніщо не передвіщало біди. Мама нагодувала онуків і ви-

дою. А діти, як діти: тількино їхня бабуся ввійшла в двері хатини, вони вже опинилися коло криниці і почали розглядати свої відображення в чистій криничній воді. Женя і Мирослава були більшенькими, їм було простіше дивитися, а от маленькому Колі ніяк не вдавалося цього зробити. Спираючись руками на колодезь, він

Вона побігла до них, а діти злякано закричали: «Бабусю, Коля впав у криницю». Вона заглянула в неї, але нічого не побачивши, подумала, що діти насміхаються з неї. Тоді побігла в садок і почала гукати хлопчика. Ніхто не озивався, і вона знову побігла до криниці. Заглянувши туди ще раз, побачила маленького Колю, який вже сплив на по-

верхню з протягнутою догори рукою. Мама вирішила взяти драбину і опустити її в криницю, але потім подумала: «Я і Колю втоплю, і сама впаду, і до одного горя додасться друге». І вирішила бігти в поле, куди щодня перед цим колгоспні їздові привозили добриво.

Прибігши на те поле, вона не знайшла там нікого, і знову побігла до криниці. Коля й далі лежав у ній в тій же позі. Кілька разів бігала в поле, але там нікого не було. Потім вона послала дівчаток до найближчої хатини. Повернувшись, вони сказали, що та хата зачинена на замок і біля неї нікого немає.

Заглянувши у криницю ще раз, мама вже не побачила Колі. Тоді вона почала голосно молитися і кричати до Бога: «Боже, помилуй цю дитину хоч ради мене, старенької». І тільки-но вона так звернулася до Господа, аж бачить чоловіка, який біжить до криниці з батоном в руках. Він запитав, що тут трапилося, і мама, плачучи, розповіла про свою біду. Той чоловік швиденько спустився у криницю (вона була дерев'яна і складалася з перекладин, на які можна було ступити ногою), і на глибині десь півметра знайшов хлопчика і витягнув його з води. Подаючи бабусі нерухоме тільце внука, він попередив, щоб вона не клала його на землю. Очі в дитини були заплющені, губи — як з клею, все тіло було синє і холодне. Не було помітно ніяких ознак життя.

Їздовий швидко виліз з криниці, взяв Колю і почав сильно трясти. Але вода, як звичайно буває в таких ситуаціях, з рота не текла. Тоді він декілька разів ударив його по стегну і хлопчик раптом заплакав. Його роздягли, замотали в теплу ковдру, і він проспав десь три години. Потім, як нічого не було, побіг разом зі своїми сестричками на луг, нарвав квіток,

дав їх мені (на ту пору я вже повернулася додому) і сказав: «Я приніс вам, мамо, квіточок».

Вода в нашій криниці була дуже холодна, але після тієї події наш Коля не мав ніяких проблем зі здоров'ям. Той чоловік, який допоміг нам в нашій біді, розповів про цю подію в райцентрі, це дійшло також в обласну лікарню. Звідти прислали запит, чи все нормально з нашою дитиною, як він спить, як у нього зі здоров'ям. Ми відповіли, що з дитиною все гаразд. І через деякий час про дивну подію, яка трапилася з нашим Колею, написали в газеті, відмітивши, що є «якась невідома сила в оточуючому світі, щось надзвичайне».

Та ми знаємо, що не якась невідома сила, а Сам Бог врятував життя хлопчика, направивши їздового прямо до нашого дому.

А сталося це ось як. Як я вже говорила, біля нашої хатини було поле, на яке колгоспні їздові возили добриво, а жінки розсівали його. Але напередодні вони закінчили роботу на цьому полі і за наказом бригадира перейшли на інше. Той їздовий, який врятував хлопчика, був десь посередині у черзі за добривом. Навантаживши підводу, він

почав їхати до потрібного поля. І вже пізніше, виправдовуючись перед бригадиром, який накинувся на нього з докорами, розповів, що й сам не розуміє, як опинився біля нашої хати, його розум ніби виключився на той момент. І коні, зрозуміло, могли повернути на ту дорогу, якою возили добриво минулого дня. Проїхавши біля 2 кілометрів, він зупинився біля нашої хати і побачив, що їде сам, що більше ніхто з його співпрацівників не їде в цей бік. Тільки тоді він зрозумів, що поїхав не в ту сторону. Але тільки-но він захотів повернути підводу, щоб їхати назад, як почув голосні крики біля хати і подумав: «Що це таке? Тут живуть люди, які не п'ють, не б'ються. Може, діти щось підпалили, хоча й диму не видно. Але якщо я вже приїхав сюди, то побіжу й подивлюся, що там трапилося». Так він опинився біля нашої криниці і врятував Колю.

Ось таке чудо Бог вчинив у нашому житті. Наш Спаситель ніколи не запізнюється, якщо у Його планах допомогти комусь, то Він завжди поспішає на поміч.

Галина ШЕВЧУК.
*Журнал «Емігрант»,
м. Кент, США*

ДО РЄЧІ

Жителі одного з селищ Вінницької області нещодавно стали свідками подібної ситуації. 30-річна Валентина, котра перебувала на восьмому місяці вагітності, — як повідомляє газета «Факти» — впала в колодязь глибиною, що дорівнює висоті дев'ятиповерхового будинку, і не тільки залишилася живою, а й не отримала серйозних травм і у свій час народила здорову дівчинку.

Автори статті описують відважність жінки, яка з усіх сил намагалася врятувати своє життя і життя дитини. Сама ж Валентина переповідаючи про свої переживання, якби ненароком згадує: «Коли я поглянула вгору на маленький отвір, розміром з копійку, то мало не заплакала. Хто ж почує мене з цієї преісподні? Згадала, як покійна мама вчила, що Господь милостивий, у важку хвилину Він завжди допомагає. Я почала молитися, просячи Всевишнього врятувати мене. І що дивно, я одразу ж почула голоси, що лунали вгорі». Це нагодилося сусід, який почувши незвичний стукіт відра у колодязі, зрозумів, що туди хтось впав, і доклав усіх зусиль, щоб врятувати молодую жінку. Валентина та її рідні безмірно вдячні сусідові, як говорить автор статті, «щасливому збігу обставин».

Річки

води живої

«Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його. Це ж сказав Він про Духа, що мали прийняти Його, хто ввірував у Нього. Не було бо ще Духа на них, не був бо Ісус ще прославлений» (Ів. 7:38-39).

«Та Я правду кажу вам: Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його» (Ів. 16:7).

« Дуже важливо, дорогі друзі, щоб ми поклонялися живому та істинному Богові. Погано, якщо про нас можна сказати: «Ви не знаєте, чому поклоняєтеся!» Написано: «Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!» Язичники порушують цю заповідь, примножуючи богів і роблячи їхні зображення, щоб поклонятися їм. І, врешті, вони приходять до страшного марновірства та ідолопоклонства. Я боюсь, що іноді ми, які називаємо себе християнами, порушуємо цю заповідь, хоча по-іншому, як язичники. Ми не поклоняємося більше, ніж одному Богові, але ми, мені здається, поклоняємося менше, ніж одному Богові.

Я говорю про те, що ми часто забуваємо віддавати належну пошану Святому Духові. Істинний Бог триєдиний: Отець, Син і Святий Дух; і хоча є тільки один Бог, Він явив себе у єдності трьох святих іпостасей. Отже, якщо я поклоняюся Отцеві і Синові, але зневажаю поклоніння Святому Духові, то я поклоняюся менше, ніж єдиному Богові. Нещасні язичники заходять дуже далеко у своєму незнанні і своїх гріхах, але і ми повинні бути обачними, щоб нам не піти тим же шляхом.

Любі брати, незважаючи на те, що Дух Святий вже багато зробив для нас, все ж існує ймовірність того, що ми позбавили себе багатьох благословень, які Він хоче дати. Він «може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо». Ми повернулися до Христа, випили з джерела живої води: наша спрага вгамована, і ми живемо в Ньому. Та чи це все? Тепер, коли ми живемо в Ньому і радіємо цьому, то чи можна нам зупинитися чи заспокоїтися? Звичайно, ні. Ми відгукнулися тільки на перший заклик Господа: «Хто прагне, йди до Мене і пий». Але, як ви думаєте, чи почула більша частина церкви інші слова Христа: «Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його»? Думаю, що не згрішу проти істини, якщо скажу, що, на превеликий жаль, дуже мало хто повірив у це. Їхня спрага вгамована, як я вже сказав, і вони ожили: Христос живе, і вони також живуть. Але вони не мають здоров'я і життєвої енергії. В них є життя, але без надлишку. В них надто мало енергії, щоб впливати на інших людей, життєва сила не переповнює їх і не тече, як ріка. Візьмімо у Бога все, що Він нам хоче дати. Всім серцем прагнемо заволодіти тим, що безмірна Божа благодать при-

готувала нам. Ми можемо спастися маленьким ковтком, але не обмежуймося ним. Краще зануритися в живу воду, щоб померти для гріха і воскреснути так, як Господь. Нам потрібне хрещення Святим Духом і вогнем, яке робить нас духовними, запалює в нас бажання прославляти Бога і служити Йому так, щоб Його слава росла серед синів людських.

Дії Святого Духа дуже тісно пов'язані зі справою Христа. Погано, коли люди проповідують Духа Святого так, що Христос зникає з поля зору. Я знайомий з такими проповідниками: замість того, щоб вказувати на розп'ятого Спасителя, до Якого люди повинні навернутися, щоб жити, вони розповідають грішникам про внутрішні переживання віруючої людини. Євангелія зводиться до слів: «Ось Агнець Божий», а не — «Ось Дух Божий». Погано також і тоді, коли Христа проповідують так, що роль Святого Духа зводиться на ніщо, ніби проповідь про віру у Христа усуває проповідь про народження згори, а проповідь про праведність робить непотрібною проповідь про силу, яку ми отримуємо для щоденного святого життя. В третьому розділі Євангелії від Івана, де Ісус вчить Никодима: «Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства», містяться і такі слова: «І, як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя. Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне». В одному й тому ж розділі прямо говориться про необхідність відродження Духом і про те, що кожен, хто вірить у Христа, спасеться. Так і ми повинні робити: проповідувати обидві істини однаково чітко, не при-

криваючи одну одною. Вони переплетені між собою і однаково необхідні. Що Бог поєднав, того людина нехай не розділяє.

Дії Духа Святого настільки тісно пов'язані зі справою Ісуса Христа, що Святий Дух не був даний аж доти, доки Христос не прославився. Уважно прочитайте перший уривок, він повинен викликати у вас здивування: «Це ж сказав Він про Духа, що мали прийняти Його, хто ввірував у Нього. Не було бо ще Духа на них, не був бо Ісус ще прославлений». Слів «на них» немає в грецькому тексті, їх додали перекладачі, щоб ця фраза була зрозуміліша нашою мовою. Я думаю, що вони зробили правильно, але ця фраза без цих слів сама по собі дуже сильна. Подумайте тільки: «...ще не було Духа Святого!» Звичайно, ми не вважаємо, що Святого Духа в той момент ще не було, бо Він вічний і самодостатній істинний Бог. Але він ще не перебував у спілкуванні з людьми настільки, як перебуває тепер, після того, як Ісус був прославлений. Близьке спілкування людини з Богом, яке виражається в перебуванні Духа Святого в нас, було неможливим доти, доки не було звершене викуплення і не був прославлений Спаситель. Духа Святого ще не було тому, що людям не була дана повнота благословень і ріки води живої ще не потекли.

«Але, — скажете ви, — хіба Дух Божий не перебував з церквою в пустелі, зі святими Божими у давнину?» Моя відповідь така: «Звичайно, перебував. Але не так, як Дух Божий перебуває тепер в церкві Ісуса Христа». Ми читаємо про пророків та інших благословених людей, на яких сховався Божий Дух, наповняв силою, керував ними та говорив через них, але Він не пробував у них. Його вплив на людей був разовим. Він приходив і відходив. Люди

були ведені Духом Божим, вони відчували Його силу, але Дух Божий не поселявся і не пробував у них. Інколи вони отримували священний дар Духа, але їм не було відоме «єднання Святого Духа». Дуже добре сказав один французький пастор: «Він являвся людям; Він не втілювався в людину. Його дія була непостійною: Він приходив і відходив, як голуб, якого Ной випускав з ковчега і який не міг знайти собі сухого місця. Але в нову епоху Він поселяється, Він пробує в серці, як голуб — символ Святого Духа, що зійшов на голову Христа під час хрещення. Заручений з людською душею, Святий Дух приходив для зустрічі з коханою, але ще не став одним з нею. Шлюб не був звершений до дня п'ятидесятниці, після прославлення Ісуса Христа».

Ви пам'ятаєте слова самого Господа: «Бо при вас перебуває і в вас буде Він». Перебування Святого Духа «в вас» — це не те ж саме, що «при вас». Святий Дух був з апостолами у ті дні, коли Ісус був з ними. Але Він не наповняв їх так, як Він наповняв з дня п'ятидесятниці. З цього видно, наскільки зв'язаний дар Святого Духа з нашим Господом Ісусом Христом: Святий Дух не міг би пробувати у нас

в нинішній повноті, якби Христос не був прославлений. Наш Господь послав 70 благовісників, як перед тим послав дванадцятьох. Безсумнівно, вони полум'яно проповідували і пробудили немалий інтерес в народі, але Святий Дух не зберіг жодної їхньої проповіді, про них не залишилося навіть ніякої інформації. Справа в тому, що ці проповіді були «сирими», далекими від досконалості, в них було більше людської енергії, ніж божественного натхнення, і тому вони забуті. Але як тільки зійшов Святий Дух, перша ж проповідь Петра була записана, і до нас дійшло багато висловлювань апостолів, дияконів та благовісників. Душі Святих, як ніколи раніше, були переповнені, і з їхньої середини текли ріки благословення завдяки тому, що Бог був прославлений.

Зверніть увагу також на те, що Дух Святий був посланий після вознесення нашого божественного Господа в славу для того, щоб зробити це вознесення ще більш славним. Коли Христос вознісся, Він «полонених набрав і людям дав дари». Цими дарами були люди, в яких жив Дух Святий і які проповідували Євангелію всім народам. Злиття Святого Духа на учнів у той пам'ятний день стало актом

прославлення воскреслого Христа на землі. Як ще краще Отець небесний міг вилити небесну славу з висот Нового Єрусалима і поширити її серед людей, аніж даванням найбільшого дару — Святого Духа. Я зобов'язаний сказати про Духа, що, зійшовши в день П'ятидесятниці, Він прославив Христа. Чи можна було влаштувати краще святкування? Небеса хиталися від вигуків: «Осанна!», а земля вторила цій радості. Злиття Святого Духа — найбільше свідчення про славу вознесеного Спасителя.

Чи не був Дух Святий посланий тоді в знак того, що наш Господь прийнятий на небесах? Чи не сказав Отець тим самим Церкві: «Мій Син звершив свою справу і тепер оточений повнотою слави, тому Я даю вам Святого Духа»? Було посіяне криваве насіння гефсиманського поту і голгофських ран. І якщо ви хочете дізнатися, якими будуть жнива, подивіться на перші плоди. Подивіться, як був даний Святий Дух, цей початок майбутніх жнив, цей зачаток слави, яка ще відкриється в нас. Мені не треба кращого свідчення від Бога, що Христос завершив Свою справу викуплення, ніж печаті вогненних язиків на головах учнів. Він до кінця завершив Свою працю, інакше ми ніколи не отримали б подібного дару.

Більше того, якщо ви хочете зрозуміти, як справи Святого Духа пов'язані з ділами Христа, згадайте, що ділом Святого Духа є свідчення про Ісуса Христа. Він не розпоршується на тисячі справ, але, за словами Христа, «від Мого візьме і сповістить вам». Дух Божий несе служіння, початком і кінцем якого є Ісус Христос. Дух приходить до людей, щоб вони могли прийти до Ісуса Христа. Він викриває наші гріхи, щоб показати велику жертву за гріх. Він розвінчує нашу праведність, щоб ми по-

Безпрецедентна подія: християнський фільм транслювався по державному телебаченні Судану

18 травня в місті Хартумі, Судан, після того, як по державному телебаченні був показаний християнський документальний фільм під назвою «Сходінки до миру», стався дивовижний прорив у стосунках між мусульманами та християнами, який став безпрецедентним в історії мусульманського світу.

Продюсерами фільму виступили пастор Гарі Кусунокі і пастор церкви південної Каліфорнії, артист і композитор Кен Темплін. Темплін говорить: «Це стало поворотною подією в досягненні миру між християнами і мусульманами. Судан здійснює супутникове мовлення, яке повністю покриває Близький Схід. Вперше в історії, ісламський уряд, який притримується жорсткої лінії, дозволив подібне мовлення. Президент Судану не тільки погодився випустити документальний фільм ще три рази, але й також дозволив демонстрацію фільму «Ісус».

ASSIST News Service

бачили праведність Христа. Він обіцяє суд, щоб ми чекали повернення Господа для суду над живими і мертвими».

Дух Божий впливає на серця людей за допомогою Євангелії Ісуса Христа. «Віра від слухання, а слухання від Слова Божого». Дух Святий використовує слухання Слова Божого для викриття, навернення, втіхи і освячення людей. Як правило, Святий Дух діє на людей, закарбовуючи в їхніх серцях істини Божі і даючи їм сили для глибокого розуміння цих істин. Він оживляє в пам'яті те, що давно забуте, тим самим впливає на серце і совість. Людина ніколи б і не згадала почутих істин, але вона все-таки чула їх. І Дух Святий не дає їй забути про них. А спасаюча істина міститься в Слові Божому, вона відкривається у вченні, особистості, справі нашого Господа Ісуса Христа. Справа Святого Духа тут, на землі, полягає в одному: являти Христа в нас і через нас. І від цієї праці Він не відступає.

Більше того, справа Святого Духа полягає в тому, щоб робити нас подібними на Ісуса Христа. Він не змінює нас відповідно до людських ідеалів, але вподобляє нас Христові, щоб Йому бути первородним з-поміж багатьох братів. Ісус Христос — це той еталон, на який Святий Дух робить нас подібними Своїми божественними методами освячення, поки в нас не відобразиться Христос — надія слави.

Найголовніше в тому, що Святий Дух робить Свою справу ради слави Христа. Він діє не для слави якоїсь церкви чи общини, не ради звеличення людини чи якоїсь секти. «Він прославить Мене», — говорить Спаситель, і коли Дух бере від Христового і звіщає нам, ми більше й більше прославляємо, любимо і благословляємо нашого доброго Господа Ісуса Христа.

Навіщо нам молитися?

Кожна мисляча людина, якій молитва дається непросто, не може не поставити собі запитання: «А навіщо взагалі треба молитися?» Чи тільки для того ми молимося, щоб щось отримати від Бога? Звичайно, в Біблії написано, що Бог чує нас і дає те, що просимо. Але чи саме тому Ісус учить нас молитися?

Бог міг би і без наших молитов давати нам те, у чому ми маємо потребу. Але, саджаючи нас на Свої коліна, Він бажає, щоб ми з Ним розмовляли. Бог знає, що наша найперша і найголовніша потреба полягає саме в молитві. Головна мета молитов, які замислив Бог, — відповідати на найбільшу, нескінченну потребу нашу — потребу в Ньому Самому. Дитину, яка втекла з дому, може повернути додому голод, і цілком можливо, що, коли вона повернеться, її відразу нагодують, але більше за їжу їй потрібні батьки. Спілкування з Богом — потреба, яка для душі найвища від усіх інших потреб. І початок цього спілкування, розмови з Богом, єднання з Ним — молитва. В цьому єдиний зміст молитви і всього життя... Просимо ми, щоб отримувати, але Бог дав нам молитву не для того, щоб ми отримували тільки задоволення своїх потреб. Він і без цього все міг би нам дати. Бог не дає нам чогось, поки ми не попросимо, треба, щоб Його діти схиляли коліна.

Ми потрібні Богу. Він бажає спілкуватися з нами. Зміст молитви Він бачить не в тому, щоб ми днями й ночами випрошували щось у Нього. Він хоче, щоб ми пізнали Його, а молитву дав як засіб досягнення цієї мети.

Коли двоє моїх дітей були ще маленькими, я часто грав з ними в одну гру: стискав у кулак кілька цукерок, а діти намагалися мою руку розтиснути, щоб забрати їх у мене. Діти сідали мені на коліна і, посапуючи від напруги, прагнули дістатися до бажаного. Коли ж вони нарешті розтискали кулак і отримували свої цукерки, лунав вигук тріумфу, і вони зістрибували разом зі здобутим з дивана. Мені подобалося, коли мої діти раділи і гралися, сидячи в мене на колінах. А цукерки не мали для мене ніякого значення.

Часто, коли ми молимося, ми думаємо тільки про дари, сховані в руці Божій, забуваючи про саму цю руку. Ми ревно молимося про нову роботу чи про своє видужання. Якщо отримуємо те, про що молимося, то ми на горі блаженства. Далі ж нас із Богом пов'язує мало що, бо нам були потрібні тільки цукерки. Божа рука для нас — це тільки те, що допомагає заплатити за квартиру, зцілитися від хвороби або вирішити свої проблеми. Після ж того, як наша проблема вирішена, сама рука для нас значить зовсім небагато.

Бог дійсно з благодаті Своєї дає дари благі дітям Своїм, але Він пропонує нам дещо більше. Він пропонує нам Самого Себе. І той, хто задовольняється лише маленькими дарунками, отриманими з руки Отця, втрачає найбільшу нагороду своєї молитви — радість спілкування з Богом всесвіту.

Сила аргументів апостола Павла проти аргументів сили Филимона

Лист апостола Павла до Филимона, висланий одночасно з листом до церкви в Колосах, — найкоротший з усіх його послань і написаний він з дуже особливого приводу, що відрізняє його від усіх інших послань. Проте Дух Божий вважав його корисним і потрібним для навчання церков. Приводом для його написання було ось що: Филимон, людина відома, служитель церкви міста Колоси у Фрігії, мав раба на ім'я Онисим, який пограбував його, утік і, блукаючи по світу, опинився в Римі, де перебував Павло під час свого першого ув'язнення за благовістя. Апостол в'язень навернув Онисима до Христа і, розуміючи, що той — чужий раб, не міг утримувати його при собі без згоди на те його пана, тому послав його з рекомендованим листом, де гаряче просить Филимона, щоб він, ради їхньої дружби, простив провину раба і прийняв його назад вже як брата в Христі.

Перед тим, як починати обговорення послання, зробимо ряд загальних зауважень за його змістом:

1. Про милосердя Бога до загубленого грішника. Завдяки провидінню Божому він опинився в умовах, які спри-

яли його наверненню. Так виконується слово: «Я прихилився до тих, що Мене не питали; Я знайдений тими, що Мене не шукали» (Іс. 65:1).

2. Про сильну і ніжну прихильність, яка виникла між наверненим і тим, кого Бог використав як знаряддя для навернення. Павло дивиться на нього як на сина по вірі і називає його «моє серце». Онисим служить апостолу від щирості душі і радий продовжити це служіння, але, будучи рабом іншого власника, він повинен повернутися і підкоритися йому.

3. Про добре і ніжне серце, яке мав благословенний апостол Павло. Як щиро він турбується про цього нещасного раба! Помиривши його з Богом, він намагається тепер примирити його і з паном. Яке зворушливе послання він пише ради нього! Не забутий ніякий аргумент, який може бути корисним в цьому випадку, і кожного з них апостол наводить з такою силою, що коли б він за себе просив, то і тоді б не міг зробити більшого.

4. Про чудове передбачення Бога, Який зберіг таке ко-

ротке послання, хоча воно могло здатися неважливим як для церкви, так і для будь-якої іншої людини, тому що адресоване одній особі і стосувалося приватного питання: прийняття раба-утікача в сім'ю, господаря якої він образив. Що в цьому посланні могло стосуватися справи загального спасіння? І все ж Бог хотів зберегти цей доказ щедрості Своєї благодаті, яка не залежить від людини, для підбадьорення і розради нікчемного і останнього з грішників, який очікує від Нього милості і прощення. А для служителів та всіх інших Павло говорить, щоб не пригнічували жодної людини, бо сила вчення Ісуса ґрунтується на засадах рівності, братерства, свободи, любові — сили, яка може мирно з'єднати все, що роз'єднане гріхом.

5. Це послання вказує на посередництво і заступництво Христа за нещасних грішників. Ми, подібно до Онисима, не хотіли служити Богу, зневажили Його в Його правах. Ісус Христос знахо-

дить нас, Своєю благодаттю здійснює в нас перемену і потім турбується за нас перед Богом, щоб Він знову нас прийняв до Своєї сім'ї. І ми впевнені, що Отець чує Його завжди. Ми не маємо причин для сумнівів, що Павло зумів переконати Филимона простити Онисима, а тим паче ми можемо бути впевнені в тому, що через заступництво Христа Бог прийме всіх тих, за кого Він просить.

Отже, головне завдання послання — клопотання перед Филимоном за Онисима, щоб він прийняв його і примирився з ним. З цією метою апостол наводить цілий ряд аргументів.

Перший аргумент (вірш 7) походить зі слів «через це»: на основі твоєї доброти, любові і віри до Господа і до всіх віруючих, і щоб спільність віри твоєї була діяльна в пізнанні всякого добра в Христі Ісусі, то прошу тебе, Филимоне, — говорить апостол, — дозволити мені побачити її новий, подальший прояв: заспокої серце Онисима і моє також, прости і приймай його, він навернувся до Бога, став справді святим і заслуговує твоєї любові. Зауважмо: схильність робити добро, прояви її в минулому є хорошою основою для того, щоб спонукати робити ще більше добра. В народі кажуть: добро породжує ще більше добро. «Чинячи добро, то й не сумуймо, продовжуй робити добро, поки можеш і поки є для цього змога».

Другий аргумент оснований на авторитеті самого Павла (вірш 8). Христос дав апостолам велику владу над служителами і членами Церкви для її збудування, вони могли вимагати від них належного послуху, і Филимон повинен був зважати на це. Апостольська влада дозволяла Павлу вимагати і в цьому разі, але він не хотів так діяти. Зверніть увагу: служителі, яку б вони владу не мали, по-

винні розсудливо користуватися нею. З цього випливає третій аргумент. Відмовляючись від свого права вимагати, Павло благає Филимона (вірш 9). Зауважмо: для того, хто має владу, не є приниженням бути поблажливим, навіть до такої межі, щоб просити, благати, коли міг би з повним правом наказати. Саме так чинить Павло, хоча і був апостолом: він просить, коли міг би і вимагати; надає перевагу переконувати любов'ю, ніж владою. Хіба це не може спонукати і нас на бажані дії! Особливо, що може бути четвертим аргументом, — обставини, в яких перебував турботливий чоловік, надають додаткову силу його прохання: вік вимагає поваги, цілком законне прохання людини похилого віку повинне бути прийняте з повагою, з любов'ю, — до того ж апостола, який є в'язнем і страждає за Христа і Його Євангелію.

П'ятий аргумент випливає з духовної спорідненості між Онисимом і Павлом (вірш 10). Хоча за своїм соціальним станом Онисим був рабом Филимона, але в духовному відношенні він став сином Павла, якого Бог використав як Своє знаряддя для навернення раба в Римі. Так Господь іноді вшановує і втішає Своїх страждених слуг. І не тільки тим, що через їхні страждання чинить добро в них самих, удосконалюючи їхні власні чесноти, але також і тим, що робить їх знаряддям духовного благословення для інших, або для їхнього навернення, як це сталося з Онисимом, або для їхньої розради і підбадьорення, як було з віруючими у Филиппах (див. Фил.1:14). Сьогодні ми чуємо про навернення до Христа в тюрмах, а тут слуга Його сам потрапив до в'язниці, щоб навернути Онисима до Спасителя, щоб народжувати духовних дітей. Тому що Дух Божий і слово Його залишаються вільними і тоді, коли

слуги Його перебувають в кайданах.

Шостий аргумент — власні інтереси Филимона (вірш 11). Зауважмо: а) неосвячені люди — нікчемні, вони не відповідають великій меті ні свого існування, ані існування інших. А благодать робить людину придатною для будь-якої мети. Онисим хоче бути таким, і стане таким після свого покаяння. Павло, напевно, натякає тут на його імені, що означає «гідний, потрібний». Тепер він буде відповідати своєму імені. Апостол тут говорить не так, як цього вимагала колишня поведінка Онисима (а він пограбував свого пана, втік від нього і жив, наче не належав йому, а сам собі). Проте, як Бог покриває гріхи грішника, який щиро покався, прощає і не докоряє, так повинні чинити і ми. Як лагідно висловлюється тут Павло! Не тому, що гріх Онисима був невеликим. Але тому, що Онисим смирився, засоромився свого гріха; б) які щасливі зміни робить покаяння: злий стає добрим, а непотрібний — потрібним! Саме в цьому полягає аргумент Павла: якщо приймеш його, то це тільки для своєї користі, адже віруючі раби — це скарб для дому.

Сьомий аргумент. Вище він говорив про свою духовну спорідненість з ним і що керується тільки великою любов'ю до Онисима. У вірші 12 вже відзначає, що він для нього дорога людина. Зверніть увагу: іноді навіть добрих людей доводиться переконувати і благати, щоб вони заспокоїлися і залишили свій гнів, і простили тим, хто образив їх і завдав їм шкоди. Нам треба прагнути рівнятися на Бога, Який повільний на гнів, готовий прощати і багатий милістю. І чи міг після цього Филимон, коли так швидко навернений раб став для апостола «наче власне серце», відмовити йому!

Восьмий аргумент. Павло поступався власними інтересами, відправляючи Онисима до його господаря. Хоча він міг розраховувати на те, що Филимон дозволить йому затримати Онисима, але не хотів цього робити (вірші 13, 14). Він не міг дозволити собі такої свободи дій, хоча обставини і вимагали того. Навпаки, ми зауважуємо, що добрі справи найбільш до вподоби як Богам, так і людині, коли здійснюються не вимушено, а добровільно. По-друге, Павло, незважаючи на свою апостольську владу, визнавав громадянські права, і підтвердив, що християнство не заперечує їх, а навіть підтримує. Павло знав, що Онисим був рабом Филимона і без його на те згоди не міг затримуватися в нього. До свого навернення він порушив цей порядок і самовільно залишив свого пана, нанісши йому збитки, але відтепер, усвідомивши свій гріх і покаючись в ньому, бажав повернутись до своїх обов'язків. Павло ж не хотів чинити опір, але, навпаки, сприяв цьому. Далі він наводить дев'ятий аргумент. З Онисимом сталися такі зміни, що Филимону не треба боятися, що він будь-коли знову може втекти або щось недобре йому зробить (вірш 15). Про деяких можна сказати словами Соломона: «Людина великого гніву хай кару несе, бо якщо ти врятуєш її, то вчиниш ще гірше» (Прип. 19:19). Але зміни, що сталися з Онисимом, були настільки сильними, що він уже не потребував контролю інших над собою. Любов так може розмірковувати і так надіятися, більше того, бути впевненою, що так воно і буде. Проте Павло говорить обережно, щоб ніхто не наважився повторити подібний експеримент в надії на такі ж сприятливі наслідки. По-перше, служителі повинні висловлюватися дуже обережно, щоб їхні слова не були непра-

вильно зрозумілими і не привели до недобрих наслідків, щоб Божою добротою до грішників не була використана для заохочення гріха або послаблення справедливого ставлення до нього. По-друге, як делікатно говорить Павло про гріх розкаяного раба-

втікача, описуючи його словами «можливо для того він відлучився на деякий час», замість того, щоб називати його прямо. З погляду Божого задуму, це було відлучення, але сам по собі цей вчинок був злочинною втечею. Кажучи про природу будь-якого гріха або злочину проти Бога, ми не повинні применшувати в ньому зло, але що стосується розкаяного грішника, то його треба покривати любов'ю. По-третє, зауважте мудрість, доброту і могутність Бога, Який привів до щасливого кінця те, що так погано почалося і так погано продовжувалося деякий час; Який проявив дивну турботу до бідного раба, людини найбільш низького соціального стану; Який здійснив у ньому, тому, хто так далеко зайшов на шляху гріха, зробив багату зла своєму доброму пану, втік від благочестивої сім'ї, з будинку, де була церква, — таку велику і чу-

дову перемену. Онисим повернувся на шлях спасіння, від якого втікав, а ті засоби благодаті, проти яких він ожорсточувався в Колосах, сприятливо подіяли на його душу в Римі. Яке багатство благодаті Божої було проявлене в усьому цьому! Ніхто не є настільки низьким, настільки непотрібним, щоб бути абсолютно безнадійним. Бог може зустрітись з грішником, коли той втікає від Нього, може зробити дійовими засоби, які не подіяли в іншому місці та іншого часу. Саме так було у випадку з Онисимом, і в інтересах Филимона було прийняти його. Часто Бог так благословляє Своїх дітей, перетворюючи їхню втрату на придбання.

Десятий аргумент впливає з того звання, в якому Онисим тепер повертається до Филимона і в якому той повинен буде прийняти його (вірш 16): не просто як раба, а як брата у Христі на основі тієї чудової переми, яка в ньому відбулася і зробила його корисним для Филимона: він буде благословенням для його сім'ї і для домашньої церкви. Підкреслимо: 1) всі істинні віруючі утворюють духовне братство, всі вони діти одного небесного Батька, всі мають права на однакові духовні привілеї; 2) віруючі раби — це щось більше, ніж звичайні раби, вони мають благодать в своїх серцях. Добрі служителі люблять не стільки за зовнішнє благо, яке отримують, скільки за внутрішнє добро, яке вони дають. Павло Онисима називає своїм улюбленим братом і за тілом, і в Господі. Онисим пов'язаний з Филимonom подвійними зв'язками: громадянськими і духовними — він є його рабом, власністю, членом сім'ї, а тепер він став і його братом у Христі. Він раб Божий, а також і раб Филимона.

Одинадцятий аргумент оснований на спілкуванні і

єднанні святих (вірш 17): між святими існує спілкування, вони потребують один одного, повинні любити один одного і діяти у згоді між собою. Але чому така турбота і ревність про раба, до того ж такого недостойного? Відповідь: Онисим, розкаявшись у своїх проступках, безсумнівно, потребував підтримки, щоб він міг без страху повернутися до ображеного господаря. Мудрі і добрі служителі повинні виявляти значне піклування про новонавернених. Заперечення: але Онисим не лише образив свого пана, але спричинив йому матеріальні збитки. Відповіддю на це є дванадцятий аргумент — обітниця задовольнити всі претензії Филимона (вірші 18,19): 1) Павло визнає, що Онисим винен Филимону: слова «коли ж він чим скривдив тебе або винен» виражають не сумнів, а логічне закінчення. В цьому ж значенні ці слова використовуються в Кол. 3:1 і в 1 Петр. 2:4. Зверніть увагу: істинно покаянні грішники повинні щиро визнати свої гріхи, що Онисим, беззаперечно, зробив перед Павлом. А він же міг про це і не сказати. 2) Павло зобов'язується відшкодувати ці збитки. Зауважте: єднання святих не ліквідує приватної власності. Віруючий Онисим, улюблений брат, все ж залишався рабом Филимонів, був у боргу перед ним. Поручництво не завжди є незаконним, але в деяких воно буває добрим ділом милосердя. Необхідно тільки знати людину і враховувати обставини, щоби не поручатися за чужого (Прип. 11:15) і не переступати межі своїх можливостей. Які щасливі ми, що Христос зробився запорукою кращого заповіту (Євр. 7:22). Офіційні гарантії можуть даватися в письмовій або усній формі. Люди помирають, їхні слова можуть забуватися; письмові ж гарантії більш надійні і ними користували-

ся всі люди в усі часи (див. Єрем.32:9,10; Лук. 16:5-7). Павло, який жив на жертви, також міг надіятися, що Филимон не буде наполягати на цьому, але великодушно все простить, враховуючи, що є пунктом 3, взаємовідносини між ним і Филимоном, який повинен пам'ятати і без нагадування, що за іншим рахунком він перебуває в більшому боргу перед апостолом. Зауважте: яка велика прив'язаність служителів і тих, для кого вони стали засобом їхнього навернення і духовного навчання! Це нагадує нам про Христове поручництво за нас. Ми відвернулися від Бога і своїми гріхами образили Його, але Христос бере на себе сплату боргу, Праведник за неправедних, щоби привести нас до Бога.

Тринадцятий аргумент. Апостол хотів мати радість і втіху в Филимоні, які мав він від Онисима (вірш 20), хотів бачити своєчасний приемний плід його віри і послуху, щоб також порадіти за Онисима, коли він отримає прощення. Наголошується: 1) християни, як рядові, так і служителі, повинні чинити так, щоб раділи серця один одного. В цьому світі їх очікують самі неприємності, тож де можуть вони знайти розраду, як не один в одному; 2) плоди віри

і послуху в народі Божому — це найбільша радість для служителя. Апостол керується не тілесним самолюбством, але шукає того, що до вподоби Христу і може послужити Його прославленню, а це — головна мета християн в кожній справі. А бачити народ Божий ревним до добра, до справ милосердя, до прощення образ, до відмови від своїх прав і тому подібне — це їжа і пиття для вірного служителя Господнього.

Чотирнадцятий аргумент полягає в тому, що Павло мав добру надію на Филимона і був високої думки про нього (вірш 21). Коли щодо нас мають добрі думки і добрі надії, це спонукає нас на очікувані вчинки. Апостол знав, що Филимон — добра людина, і був переконаний в його готовності робити добро, до того ж щедро. «А чесний і міркує про чесне ...» (Іс. 32:8). Апостол не мав сумніву, що він зробить більше, ніж просив у нього. Що ж могло бути «більше»? Звичайно, звільнення Онисима з рабства. А це вже п'ятнадцятий аргумент — звільненням раба Филимон продемонстрував би християнський підхід до рабовласництва. Віримо, що все так і сталося — у світлі справжнього братерства віруючих в Христі.

Олександр КУЗЬМИЧ

Бангладеш: вбитий християнин

Християнський євангеліст став першим сучасним мучеником в Бангладеш після того, як на нього напали семеро озброєних ножами мусульманських екстремістів. Вранці 24 квітня Хридой Рой повертався додому після показу фільму «Ісус», знятого за Євангелією від Луки. Євангеліст часто використовував цей фільм для проповідування Євангелії.

Коли Рой підійшов до свого дому, на нього накинулося семеро чоловік, вдаривши його ножом сім разів. Він помер на місці.

Місцеві віруючі побоюються, що смерть Роя — не остання. За ісламським законом — шаріатом — навернення з ісламу в іншу віру карається смертю. Новонавернених часто б'ють, позбавляють майна і навіть сімей. «Шаріат є основною причиною антипатії, яку більшість мусульман проявляють до тих, хто намагається здійснити прозелітизм в їхніх общинах», — говориться в заяві від «Фонду Варнави».

ASSIST News Service

Зустріч з цікавою людиною

Я народився у Вінниці, тут жив, тут і проводив своє дитинство, юність, молодість, і у Вінниці зустрів свою старість. Але 51 рік я прожив без Господа. Коли я народився, через місяць почалася війна. Батько був в армії, морфлоті. Йому ніколи не довелося мене побачити — в 1942 році він загинув на підводному човні. Мати загинула також в 1942 році. Виховувала мене бабуся. Вона була віруючою, католичкою,

ходила до церкви. Жили ми бідно, тяжко працювали. Іноді нічого не було їсти. В повоєнні роки, коли був тільки під наглядом бабусі, мав можливість для вседозволеності, розгулу, негарного поводження з людьми, які наповнювали повоєнну Вінницю. Але Господь беріг мене від цього, я не пішов по хиткій дорозі, як це часто буває з дітьми-сиротами, не випивав, не крав.

Ще зі школи я вступив до

Курського суворовського училища. Але згодом втік звідти. Звісно, був у піонерії, комсомолії, як майже всі діти того часу. Закінчивши школу, я не пішов в інститут, хоча міг навчатися в педінституті і в інші вузи мене запрошували. Займався спортом. Став майстром спорту. Я грав у волейбол у чемпіонаті СРСР. Одним словом, мав великі можливості. Мої три роки служби в армії були пов'язані зі спортом, волейболом. З армії я

«Наша сім'я з Богом»

Матвію Івановичу Трусковському — 62 роки. В минулому — тренер, чемпіон СРСР з волейболу, майстер спорту. В 1992 році Трусковські усією сім'єю увірували в Бога. Через два роки Матвій Іванович пішов на заслужений відпочинок в званні підполковника міліції. За сумлінну працю на ниві Господній набув і духовного росту — його обрано пастором-євангелістом церкви «Емануїл», а також заступником старшого пресвітера ЦХВЄП Вінниччини. І, що дуже цікаво, він є одним із найстаріших студентів 4-ого курсу КБІ, де здобуває четверту вищу освіту, цього разу — духовну! Дружина Лідія працювала заступником директора з виробництва міського об'єднання громадського харчування. А тепер — заввідділом сестринського служіння церков ХВЄП у Вінницькій області. Батько Лідії — П.М. Мороз — художник, член Спілки художників України.

Мати дар проповідувати, бути вчителем і наставником, бути служителем Господа — це справді великий дар Божий.

Коли поглянути на результати їхнього служіння в Церкві Христовій, то бачиш насамперед плоди великої праці Господа,

Його відповідь на взаємну любов цієї благословенної сім'ї. Про свій шлях до

Ісуса Христа і про життя з Богом

розповідають «Благовіснику»

Матвій і Лідія ТРУСКОВСЬКІ.

вступив на навчання в Вінницький педінститут. Після армії пішов одразу на другий курс стаціонарного навчання. Після закінчення педінституту деякий час працював у школі, а також тренером. Мав особливі успіхи на тренерській роботі: тренував нашу обласну команду — вона стала чемпіоном України.

Збірна України, яку я також тренував, стала чемпіоном СРСР. Це були 1970-ті роки. І саме тоді мене запросили працювати в міліцію. До цього я ще навчався в Київському інституті народного господарства. Служба йшла, час йшов: життєвий вир, прагнення, підвищення з посади на посаду, від звання до звання. А коли був секретарем парторганізації, то закінчив в обов'язковому порядку ще й «університет марксизму-ленізму».

В 1972 році одружився. Через рік народився син Саша. А через багато років народилася й донечка Олена. Трошки велика між ними різниця у віці, але, слава Богу, це дуже радісно для нас. Син проживає в Канаді, навчається в магістратурі, має віруючу дружину — Крістіану. Вона закінчила медичний університет і працює в госпіталі. Нашій дочці Олені 17 років, вона студентка медінституту.

— **Матвію Івановичу, ви надто скромно розповіли про свою професійну кар'єру. Читачам хотілося б дізнатися більше.**

— Коли розповідаєш про минуле, то здається, що це ніби-то не твоє. Іноді й думаєш: а навіщо взагалі про все це згадувати, коли навіть Господь обіцяв забути наші провини і більше їх не згадувати. Хіба що розказати для порівняння, щоб для інших був приклад: ким ти був і ким став.

Коли я прийшов працювати в міліцію, мені присвоїли звання лейтенанта. Були в

житті і екстремальні ситуації. Мене, як спортсмена, завжди посилали на передову. Треба було і обеззброювати злочинців, і бути в перестрілці. Але виходив з усього, з милості Божої, неушкодженим. Пішов на пенсію в 53 роки, в званні підполковника міліції. Тоді я вже був з Господом два роки, і це мені зовсім не заважало свідчити про Бога. Слава Йому, що це вже був зовсім інший час: початок 1990-их. Я свідчив колегам і був прикладом, як Господь змінює людину, як Він забірає в мене всі недобрі звички. Хоча я носив уніформу, але вже жив зовсім іншим життям. Багато хто й посміхався, інші мене не розуміли, а дехто й замислювався над своїм життям. До сьогодні до мене заходять співслужбовці, ми розмовляємо про Бога, але чи робота, чи щось інше їх стримує.

— **Матвію Івановичу, в недалекому минулому ви типовий представник радянської інтелігенції. Вас довго і добре навчали в дусі марксистсько-ленінських принципів. Як сталося, що, засвоївши все на «відмінно», до вас прийшло розуміння, що є Бог?**

— Мій шлях до Бога — це ціле життя. А жив я, звичайно, як і всі люди живуть в цьому світі, не знаючи Господа. І не задумувався про те, чи є Бог, чи є інше життя. Хоча згадую, що були хвилини, що мене щось побуджувало до духовності, піти до церкви. Пам'ятаю, моя бабуся постійно молилася, щоб Господь зберіг її онука від зла і недобрих людей. Тоді мене це мало цікавило, тому що я мав зовсім інші життєві інтереси і цілі. Є в мене ще й інші дорогі мені люди — батьки дружини, її бабуся, яка також була віруючою, і сестра Міля, для мене вона мама Міля.

— **А що про свій життєвий шлях можете розказати ви, сестро Лідіє?**

— Я виросла в благопо-

лучній сім'ї. Мої батьки і зараз живі, все життя прожили у згоді і взаємній любові. Я закінчила Київський ТЕІ. Працювала заступником директора міського об'єднання громадського харчування. Проводила велику громадську роботу, була секретарем парторганізації міського об'єднання. Моя бабуся постійно читала Біблію, добре розумілася в християнських істинах. Мала видіння про майбутнє. Говорила, що невдовго буде переслідування віруючих, будуть зміни в країні, настане свобода віросповідань і що радянській владі буде кінець. Багато з того, про що вона говорила, потім виконалося. І хоча вона померла, коли мені було 22 роки, але я ніколи не забувала, що Господь є. Вона багато молилася за свого сина, тобто за мого батька, за всю сім'ю. Але коли вона померла, то ніхто не був віруючий. Але її молитви не залишилися без відповіді. Тепер весь наш дім служить Господу. А першими прийшли до Бога правнуки, а потім ми. Навіть ті покаялися, хто ще не народився при її житті.

Матвій Іванович:

Першим покаявся і прийняв Ісуса наш син Саша. Після закінчення школи він вступив до Московського вищого інженерного училища ім. Баумана, звідки вийшло багато космонавтів. Коли він був вдома на канікулах, то одного разу сказав: «Тату, мамо, я хочу піти на зібрання до віруючих». Коли наш син прийшов із зібрання, то розповів нам, що бачив і що чув. З одного боку, я не перечив йому, тому що розуміли з Лідією, що це щось добре. А з іншого, я розхвилювався, бо не знав, куди саме він ходив. В Вінниці є багато різних деномінацій. Я сказав, що наступного разу підемо разом, щоб з ним там нічого не сталося. Проте син переконував: «Ні, тату, там дуже

гарно розповідають про Бога». Згодом він захотів навчатися за кордоном. Взяв академічну відпустку і поїхав в навчальних справах в Ізраїль. Там він опинився один на один зі своїми проблемами. І якось, прогулюючись вулицею, прочитав оголошення-запрошення на зібрання місянських євреїв. Попередньо зателефонував туди, його зап-

Тоді й зрозуміли ми, що він зробив правильний вибір. Ми вперше слухали проповіді про Ісуса Христа, які наче насіння запали в наші серця. І ми зрозуміли: життя на землі коротке, швидкоплинне, але ж є набагато щасливіше, радісніше життя у вічності. Коли був заклик до покаяння, це торкнулося нашого серця, і ми з дружиною та наша

маючи авторитет в колективі, в минулому секретар парторганізації, а говорити на духовні теми, про Слово Боже, не міг. Хоча для мене було великим щастям послужити чимось для Господа і людей. Я пам'ятаю, як мені випало послужити автомобілем на євангелізації. Там проповідували, співали, а я тільки голув по повертав то вліво, то вправо, думаючи про себе: «Я також в цьому беру участь!» І того ж дня несподівано запропонували мені помолитись перед обідом. Це була моя перша публічна молитва. А потім, я глибоко вірю, що це був Божий задум, церква почала довіряти мені проповідувати. Навіть в церкві всі псалми я співав, здавалося, що тільки мене одного й чути в залі на 160-170 чоловік. А до того я ніколи не співав в житті, хоча голос мав. Навіть можливість вибрати була: або співати, або піти в спорт. Я вибрав спорт і після цього вже ніколи не співав. А одного разу, після проповіді, мені захотілося заспівати. Слова цієї пісні, яку знали всі напам'ять і всі співали, я знав, але її мелодію від хвилювання забув. І тут я почав видумувати її сам. Відійшов геть вбік, дивлюсь на дружину, а вона за голову береться. Ось так починався мій духовний досвід, мій рух в духовному житті, в церкві, в тілі Христовому. Слава Богу, що ось уже 11 років ми з Ним. І Оленка наша виросла, в 15 років увійшла в заповіт Господа, співає для слави Божої. А ми з Лідією, як і прийшли одного дня до Церкви, так і одного дня прийняли водне хрещення, і одного дня Господь нас хрестив Духом Святим. Оленка наша хрещена Духом Святим в десять років! Бог нас веде скрізь разом. Боїмося втратити першу любов!

— Лідіє, ви відчули переваги життя з Господом?

— Милість Божа необме-

Одним із своїх головних служінь Матвій Іванович вважає працю з підлітками, які збочили на злочинний шлях.

росили на богослужіння. Там він покався, прийняв Господа і прийняв водне хрещення в річці Йордані. Через рік повернувся додому. І коли він прийшов додому, то не знав, як нам сказати про це, щоб ми правильно зрозуміли цей вчинок. Спочатку Сашко нам сказав: «Я зовсім інший, я прийняв Господа!» І знаєте, що він сказав мені, батькові? «Тату, ти думаєш, що ти тут такий великий! А там, в Ізраїлі, я вчився в доктора наук Массачусетського університету, який вірить в Бога і живе за Його Словом! І він більше знає про Бога, ніж ти!» Це був 1992 рік.

Син нам багато говорив про Бога, аж поки не запросив нас на євангелізаційне богослужіння, яке відбувалося в будинку політосвіти м. Вінниці за участю братів Давидюків.

маленька донечка прийняли Господа як свого Спасителя. І від того часу ми почали всією сім'єю відвідувати богослужіння в церкві ХВЄП. Цікаво те, що дружина з Оленкою робили це регулярно, а я чомусь спочатку ходив по вулиці міста, по парку. І тільки на закінчення богослужіння приходив за ними. І майже ніколи не було так, щоб я приходив, коли богослужіння закінчилося. Завжди доводилося бути на закінченні зібрання і завжди доводилося чути заклик до покаяння. І поступово-поступово зернятка Божого Слова проросли в моїй душі, з'явилася віра і зростала в мені. Вчився Слова Божого, хоча це було неймовірно тяжко. І молитися тяжко було. А найтяжче було на роботі: маючи у підпорядкуванні людей,

жена, вона супроводжує нас щоденно, в усіх сферах нашого життя. Ось один епізод. Сталося так, що я захворіла, мене прооперували, і я дуже погано виходила із наркозного стану. Залишивши лікарню, я не могла вільно дихати, сильні приступи кашлю змушували мене робити численні уколи. Температура падала до критичної межі. Тоді до мене зателефонувала знову моя подруга, а тепер сестра Любов Лиса, і запросила до церкви. Я ж почувала себе дуже погано, що навіть говорити не могла. Тоді вона сказала: «Чи можна, ми за тебе помолимося?» — «Так, помоліться», — сказала я, не розуміючи, що воно таке «помолитися». А вранці лікарка почала мене втішати: «Ми вже не знаємо, що вам ще запропонувати, ось візьміть — еофірин». А я вже помітила, що в мене нічого від хвороби немає! Я зовсім не кашляю! І жодних вчорашніх симптомів також немає. Аж поки знову не зателефонувала Люба і не запитала про моє самопочуття. Цією радістю я поділилася з нею, а вона сказала: «Господь все забрав на Голгофський хрест». Для мене це було дуже сильне підтвердження, що Бог є живий.

Матвій Іванович: — Під час першої операції Лідії я був ще невіруючий, тож я розумію тепер, чому Лідії було тяжко її переносити. А тоді і лікарів усіх в місті знав. А була ще й друга операція, коли ми вже увірували. З людського боку все так само було: ті ж лікарі, ті ж відділення. Тільки я вже з Біблією в руках, молився, читав. І до операції ще було багато молитов. Прооперували в середу о тринадцятій годині, а під вечір вона мала всі сили і бажання вже піднятися — без жодних наркозів, без сторонньої допомоги. «Я хочу піднятися», — сказала лікарю. А він раптово: «Ти що,

віруюча?!» — «Так!» — «Тоді вставай!» І Лідія підвелася о вісімнадцятій годині! А потім на неділю додому вже просилася, а її ще в п'ятницю написали з лікарні. Ось що значить бути з Богом, мати Його благословення, молитися, свідкувати про Його милості.

— **Розкажіть, будь ласка, про ваше служіння в церкві, а також про працю серед дітей і молоді «особливого контингенту».**

— Ми, як прийшли до Бога, то весь час хотіли трудитися для Нього. Всі ці роки стараємося, де тільки є потреба, бути корисними. Церква наша утворювалася тут, де ми з вами є. Наша квартира — це, ніби, юридична адреса нашої молоді церкви «Еммануїл» із 10 душ, якій всього три з половиною роки. А тепер нас вже 50 чоловік, збираємося, молимося, славимо Господа. Потім проводили бо-

гослужіння в музичній школі, кінотеатрі «Родина», а протягом останніх двох років нам вдалося викупити і реставрувати приміщення колишнього магазину. Тепер там розміщена канцелярія нашої церкви і обласного об'єднання церков ХВЄП. Це ми прийняли і пережили як відповідь Господа на наші молитви. З самого початку ми вболівали за справу проповіді Євангелії дітям. І вже півтора року ми з командою працюємо в спеціальній соціальної реабілітації. Тут перебувають діти 14-18 років, які засуджені за різні правопорушення та злочини. Вони — колишні наркомани, токсикомани. Злиденні, повечерені життям, без батьків, сироти при живих батьках, діти, які так потребують батьківства. Щонеділі вони просять помолитися за тата і маму. Я їм часто кажу, що їх добре розумію. Тому що і я

ДО РЄЧІ

**«Боже, допоможи нам,
тому що інші не хочуть цього зробити»**
Відомий зцілювач вірою побоявся атипової пневмонії

Нещодавно відомий американський проповідник Ричард Робертс повинен був провести сеанс зцілення 2000 чоловік в християнському центрі в Торонто. Господні шляхи незбагненні, але жоден з них не привів сина «Божого чоловіка» — Орала Робертса в місто, яке було помічене Всесвітньою організацією охорони здоров'я (ВООЗ) як смертельно небезпечно через атипову пневмонію. Він вирішив відмовитися від Торонто, чи щонайменше відкласти євангельське зцілювання в цьому місті до того часу, поки саме місто не зцілиться. Це рішення стало великим ударом по Канадському християнському коледжу, який виступив ініціатором цієї події, і свідченням того, що віру можна випробувати під час хвороб, а не благополуччя.

«Це розчарування для нас. Що ж це таке, коли великий цілитель не хоче прийти сюди тоді, коли ми його найбільше потребуємо?» — говорить Ді — один з прихильників, який купив квиток на пробудження, якого не відбулося.

Однак Робертс, згідно з інформацією туристичного агента ВООЗ, не єдина людина, яка побоялася принести Бога в Торонто в ці дні. Коледж в Торонто змушений був відкласти чи відмінити декілька інших крупномасштабних заходів, включаючи концерт однієї групи, а також мітинг підтримки Америки. Ще іронічніше виглядає відміна лекції доктора Дона Колберта, лікаря та християнського автора з Флориди. Молодий лікар, який збирався виступити минулого тижня, повинен був провести конференцію з біблійної охорони здоров'я.

Незважаючи на всі запевнення від канадських медиків і центрів з контролю епідемій, що Торонто безпечно, всі місії відклали свої заходи.

таким колись був. Я ніколи в своєму житті до того, як прийшов до Господа, не промовив слів «мама» і «тато». Як хочеться це колись сказати, але нема кому. А коли ми маємо Небесного Батька, тоді ми щодня, постійно можемо говорити до Нього: «Отче! Батьку! Тату!» І дітям стає зрозуміло, що в них є Батько! Ці діти шукають вихід в житті. Без Бога їхні пошуки завели їх в колонію. А з Господом вони бачать двері виходу з цієї прірви, бо цими дверима є Сам Ісус. Ось уже півтора року служимо тут чим можемо. Колись їх змушували співати гімн України, а тепер вони залюбки говорять «Отче наш». І ми свідки, і вихователі, і дирекція бачать, як ці діти змінюються на краще. Були випадки, що поки розвантажували подарунки, привезені для них, то одного ящика можна було не долічити. Або одна вихователька не розуміла, чому діти на прогулянці по вулиці зупиняються біля авто. А потім побачила: вони вдихають вихлопні гази. Але це все було в минулому, а тепер вони приходять на наші зустрічі з Єван-

геліями. Ці діти потребують усього: від зубної пасти до взуття. До того ж, якщо одному потрібно, то це означає, що це всім потрібно. 130 дітей, отже, 130 пар взуття, 130 зубних щіток, 130 шоколадок, 130 спортивних костюмів, 130 подарунків. І Господь благословляє нас добрими і щедрими людьми на таке діло. Ось така наша скромна праця, але це тільки початок, перші кроки. Тому що всього відразу не охопиш. Наша Україна потребує милості Господньої. Важливо, щоб вона це швидше зрозуміла.

Маючи тяжке дитинство, тепер я можу краще дітей розуміти. Проповідувати можна, але без милосердя, проявів любові до дітей, без практичної допомоги далеко не зайти. І я в усіх своїх проповідях все зводжу до того, що ми без Господа нічого не варті. Яким би ти не був, великим чи малим, перед лицем Господа ти є тим, чим ти є насправді. Але Господь може тебе підняти, Він може зробити тебе іншим і змінити все твоє життя. І коли ти прийдеш до Нього, а потім огля-

нешся назад, то побачиш, що та праця, яку ти виконував без Бога, своїми силами, і яка здавалася великою і значною, — вона нічого не варта, тому що ти робив її в інтересах своєї слави. Тож почни робити те, задля чого варто жити на цій землі, для вічності. Як колись ми з ентузіазмом вранці і ввечері тренувалися, щоб виграти чемпіонати, то Господь хоче, щоб тепер з більшим бажанням ми молилися щодня. Це гарний метод, як досягати мети у прямуюванні за Богом. Ми кожної неділі вранці виїжджаємо і тільки пізно ввечері повертаємося додому. Тому що хочемо сказати всім, хто ще не знає Бога, що Він є! Він живий! Він стукає до нашого серця, тому що ми створені за образом і подобою Його, і в кожному людському серці є місце для Нього. Шукайте Бога! Ви будете мати дивні зміни в житті, настільки, що зрозумієте: ви знайшли все те, про що все життя мріяли, і стане непотрібним все те, що колись було для вас цінним.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ МАГАЗИН “ВІДКРИТА КНИГА”

- Біблії, довідкова, богословська література;
- книги відомих християнських авторів: Д. Принса, Дж. Бівера, С. Віглсворта, Ч. Сперджена, П. Рогозіна та ін. в широкому асортименті;
- дитяча література: Х. Рой, П. Сент-Джон;
- матеріали для недільних шкіл;
- художні книги, які читають всі покоління: «Счастье потерянной жизни», «Прости меня, Наташа» та багато інших цікавих книг;

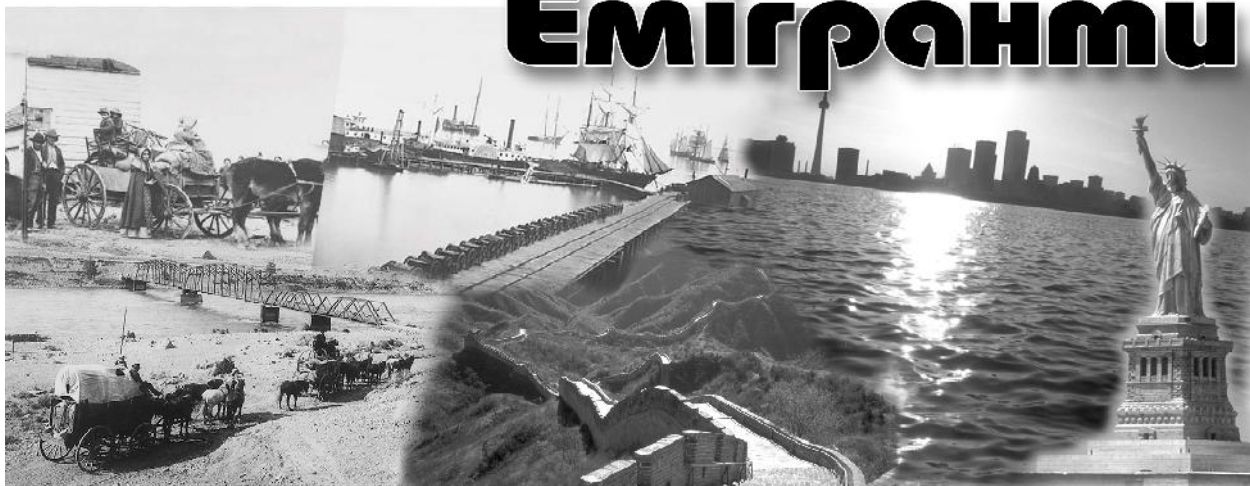
- література на сімейну тематику;
- аудіо-, відеокасети, CD;
- листівки, картини, сувенірна продукція;
- Біблії в шкіряній оправі (українські, пер. Огієнка, російські, з коментарями Геце) різних форматів;
- оправка Біблій в шкіру під замовлення.

*До уваги пасторів та
служителів церков:
реалізуємо чаші (0,5 л, з
вставним
стаканчиком) для звер-
шення хлібопереломлення*

Поштовий прайс-лист (висилається безкоштовно) замовляйте:
поштою: Сидязі Олегу, а/с 229, м.Тернопіль, 46023,
тел/факс (0352) 23-16-34, 26-15-60, електронною поштою: e-mail: sidaga@ukr.net

Емігранти

«Вірою Авраам, покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послухався та й пішов, не відаючи, куди йде. Вірою він перебував на Землі Обіцяній, як на чужій, і проживав у наметах з Ісааком та Яковом, співспадкоємцями тієї ж обітниці...» (Евр.11:8).

Вихор перебудови наприкінці 80-х років минулого століття приніс у наш повсякденний лексикон новий термін: емігранти. Десятки, а можливо, і сотні тисяч українців, росіян, білорусів несподівано стали «вигнанцями на чужину» (саме так пояснюється термін «емігрант»). А втім, мало кому відомо про інші хвилі еміграції українських християн на чужину. Їх було декілька, не менш значимих та масових як теперішня. Але найбільш цікавою, інтригуючою, навіть надприродною була еміграція порівняно невеликої групи віруючих, яка розпочалася на початку 30-х років і розтягнулася більш як на двадцять років. Їхня дорога пролягла майже через усі континенти. Цей важкий, іноді трагічний вихід українських вигнанців був під безпосереднім керівництвом Господа. Від самого початку і до кінцевої мети вони йшли, керуючись вказівками Святого Духа.

Про цю дивовижну подорож розповідає син українського емігранта, який народився в Китаї, а нині проживає в США, 68-річний місіонер Олександр Сергійович Шевчук.

Мої батьки — Сергій Карпович і Анна Іванівна Шевчуки — жили у Миколаївській області — у 20-х роках минулого століття це була Херсонська губернія — у селі Радіївка. Там до сьогоднішнього часу живуть деякі мої родичі, як з маминого боку, так і з родини батька, хоча дуже мало їх залишилося.

Господь проявив милість до моїх батьків — батько почув проповідь Євангелії і увірвав в Бога, прийняв Ісуса Христа в своє серце, і це було великим чудом. Він був православним, ходив до церкви, але одного разу побачив дивну картину. Після закінчення служби священник пішов за приміщення, сховався за дверима і запалив цигарку. Це для мого батька було великим поштовхом для пошуку істини: щось тут не так, щось не гаразд

з вірою, з вченням, яке священник проповідує людям, а сам не виконує. Господь скористався цим випадком для того, щоб відкрити серце мого батька для пізнання правди. Трохи згодом і батько, і мати щиро увірвали в живого Бога. Це сталося тоді, коли вони тількино одружилися, і це було для них великим весільним подарунком в 1929 році.

Рідний брат мого батька загинув під час Першої світової війни, а жінка його померла невдовзі після її закінчення. Залишилося двоє сиріт — племінників мого батька. Він усиновив одну дитину, племінника Івана. Так двоюрідний брат став для мене і рідним братом. Йому скоро виповниться дев'яносто років, і проживає він тепер в Канаді. Я маю ще одного брата — Павла Шевчука, який проживає в

місті Сан-Франциско разом з дружиною Ларисою. А всіх нас, братів, було четверо. Один наш брат, Андрій, відійшов у вічність в 2001 році.

Після увірування Бог хрестив моїх батьків Духом Святим. Саме Господь через Духа Святого відкривав, що деякі з дітей Божих підуть в Китай. Цього ніхто не чекав, і деякі сприйняли ці слова з тривогою. Віруючі почали запитувати, як це може бути. Але Господь саме так керував через дари Духа Святого. Деякі почали цей шлях до Середньої Азії самостійно, але зупинилися на півдорозі. Тому що були труднощі, був час голоду, переслідування, колективізації. Батькові було сказано: «Ось ти сієш, боронуєш поле, а жати не будеш». Це дало йому ніби відчуття впевненості: «Як же може так бути, щоб не сіяти? Отже, я повинен готуватися, тому що доведеться виїжджати». І він зумів продати все своє майно: дім, землю і все, що мав в господарстві. І це допомогло йому з фінансового боку: щоб виїхати в далеку дорогу, в Середню Азію, потрібно було мати гроші. Не зайвий раз буде сказати, що це був дуже тяжкий час.

Якогось особливого прощання не було. Тільки ревно молилися до Господа про Його присутність в дорозі, до якої Він їх покликав. До Одеси добиралися кінями, що означало — йшли майже пішки. В Одесі батько продав віз, коней і ще деякі речі. Потім ми сіли на якийсь невеликий корабель, що виходив з Одеси і направлявся в бік Сухумі чи Батумі. І про ці міста батько нам, дітям, пізніше багато розповідав. Їхали із зупинками, де працювали, де могли це робити. І, що надзвичайно важливо, в дорозі вони зустрічали інших віруючих: і в Батумі, і в Ташкенті. А також віруючих із Закавказзя, які, подібно нашим батькам, направлялися також в Середню Азію. І коли вони зустрілися, то в той тяжкий час їх об'єднувала звістка про те, що мета їхньої подорожі однакова: Китай. І що туди їх виводить Сам Господь. Це, звичайно, було благословенням і втіхою як для моїх батьків, так і

для всіх віруючих — братів і сестер. Тому що не тільки ними так Господь керував, а й іншими. І так вони рухалися до Казахстану.

На карті цієї республіки є місто, сьогднішній Панфілов, яке розміщене на кордоні з північним Китаєм. В той час це місто називалося Жаркент. Там переселенці прожили більше року. Працювали, виконували будь-яку роботу, щоб прогодувати свої сім'ї. Господь зібрав у цьому місті близько 100 душ, а це вже була церква, яка з дня на день могла бути покликана Духом Божим для продовження подорожі. Вони робили богослужіння в приміщенні, що ніким вже не використовувалося. І Господь відкривав їм, що підуть вони в Китай, готував їх до цього.

І коли настав той час, Господь за три дні детально, чітко і зрозуміло для всіх сказав, якого дня, о якій годині потрібно всім зібратися — і Він проведе їх через кордон. Так віруючі і зробили — разом з дітьми прийшли на зібрання, принесли речі, бо знали, що цієї ночі Господь їх буде виводити. Але як це мало бути, то про це знав тільки Він Сам. Всі зберігали тишу, йшли вулицями непомітно, щоб не повернути до себе уваги з боку чужих людей. Збиратися почали під вечір, молилися, але не співали на цьому богослужінні, бо не хотіли, щоб хтось їх бачив. А Господь зробив так, що того вечора піднявся великий вітер, буря. І в таких погодних умовах сторонні їх і не помічали, бо кожний турбувався за себе. А місто прикордонне, в ньому було багато військових, прикордонників, але ніхто на віруючих цього вечора не звертав уваги. В таких умовах вони провели зібрання, продовж якого постійно молилися. І Господь сказав: «Настав час, піднімайтесь!» Господь потурбувався за кожного, вказав порядок, хто за ким має йти. Та сім'я, яка йшла першою, виходила в такому порядку: чоловік йшов першим, за ним — його дружина, потім діти. Господь керував через сестру, ім'я якої я, на жаль, не пам'ятаю. Вона, йдучи за чоловіком, говорила: «Йди сюди, поверни направо, наліво...» Так чудес-

но Господь керував їхньою дорогою. Всі інші йшли один за одним, сім'я за сім'єю. Останнім йшло сімейство Шевченків.

Під час цієї бурі навіть собаки не гавкали. В нічний час не зустріли вони і жодного міліціонера чи прикордонника. Не зупиняли їх і військові. Було вже за північ, люди в місті спали. Коли вийшли за місто, то повернули в напрямку до кордону, до якого потрібно було ще пройти близько 45-50 км. Не пригадую добре, скільки часу тривав цей перехід. Коли йшли, ці кілометри здавалися дуже довгими. Але коли дійшли до гірської річки, завширшки метрів десять, неглибокої, по пояс, але швидкоплинної, то перейшли її тієї ж ночі. Допомогали один одному, сильніші і молодші брати по багато разів поверталися назад за дітьми, жінками, одних переводили, інших переносили. Переносили також речі. Непомітно для самих себе вони опинилися на китайській території. Перед ними відкривалася нова невідомість, все нові й нові небезпечні ділянки.

Але Господь не дозволив їм навіть відпочити. Хоч були вони всі мокрі, надзвичайно втомлені, до того ж була ніч, дуже хотілося спати. Але, як тяжко не було, Господь їх зберіг, дав їм сили не тільки перейти прикордонну річку, а навіть іти далі. І Господь відкривав, щоб Його діти йшли тільки вночі: «Я буду вказувати вам дорогу вночі, а вдень — відпочивайте», — говорив Дух Святий. І так вони робили продовж цілого місяця — до того часу, поки дісталися першого китайського міста. Називалося воно Кульжа. Але перед тим вони проходили через рисові поля. Неймовірно тяжко було йти ними. Вночі не було видно, куди саме робити наступний крок. Якщо ступив хтось неправильно і зійшов з вузької стежки-межі, яка розділяла одне рисове поле від іншого, то відразу потрапляв у воду. Йшли, падали, піднімалися і далі продовжували свою дорогу. Саме на рисовому полі, як розповідав мені батько, помер один брат — Яків Ільїн. Олександр Єфремович Шевченко — брат дуже сильний фізично — ніс на плечах померлого, бо не можна було залишити тіло у воді. І він його проніс через усі рисові полі, і там, де вже була можливість, його поховали.

Так вони все віддалялися від кордону. Цю відстань ніхто не вимірював кілометрами, тільки знали, що пройдено тиждень, десять днів і так далі. Коли вони дійшли до міста Кульжа, то на останніх етапах, які залишалися до цього міста, хто хотів і міг це зробити, могли наняти допоміжні засоби пересування — коні, вози. Тому що чим далі було від кордону, тим меншою ставала небезпека, що їх можуть повернути назад. Саме так вони і дісталися цього міста. В ньому ще раніше утворилася церква християн віри євангельської

— п'ятидесятників. Членами цієї церкви ми і стали. Вона мала гарний хор. Умови життя були не легкими, навіть примітивними. Електрики на той час не було. Орендували якесь приміщення, привели його в порядок і в ньому збиралися на богослужіння. Там була також церква євангельських християн-баптистів. Їх один час було навіть більше.

Батьки перейшли кордон в 1932 році. А в 1935 році там, в Китаї, народився я.

Мої батьки зустріли в Китаї дуже багато наших людей — українців, росіян. Вже потім їм стало зрозуміло, чому Господь туди їх привів. Тому що там потрібні були свідки для Господа. Ці тисячі представників слов'янських народів виконували цю місію. Багато з них були з вищою освітою, навіть з тих, хто залишив Казахстан. А тоді ж кордони не були ще так сильно контрольованими, ще не були обгородженими колючим дротом.

Мої батьки прожили в Китаї п'ятнадцять років: з 1933 до 1948 року. В Китаї ми прожили період громадянської війни, тут зустріли і початок Другої світової війни і її кінець. В 1948 році ми залишили Китай. Чому це сталося, можна здогадатися. Після закінчення війни і аж до 1949 року в Китаї палала жорстока громадянська війна, в результаті якої через чотири роки до влади в країні прийшла комуністична партія (КПК). Китай, як і колись Радянський Союз, став комуністичним. Але Господу було до вподоби відкрити усій нашій групі подальший шлях. Комуністичний радянський уряд пустив на всі оберти машину пропаганди: через листівки, по радіо, через усі засоби, щоб ми, тобто ті, хто перейшов кордон під час війни, поверталися назад. Говорили, що війна закінчилася, що в нас тепер буде добрий, сприятливий час і що дадуть нам цілину, трактори. І, що дивно, багато хто повернувся назад, в Казахстан, і далі, можливо, в Україну. Тільки подальшій їхній долі не позаздриш. Пішли вони, тому що не мали над собою керівництва Духа Святого. І навіть чомусь багато з баптистів повернулися. А нашій церкві було відкрито Самим Господом, що Він нас проведе далі через Китай, і що ми будемо плавати морями і океанами. В кінці, де Господь дасть можливість нам зупинитись, будемо в мирі і спокої славити Господа всією церквою, разом з усім народом Божим.

В 1946 році ми вирушили в нову дорогу, залишивши Кульжу. Важка була ця дорога. Мені було тільки 11 років. Тоді я навіть не закінчив четвертого класу. На цьому моя освіта призупинилася на багато років. Я навчався російською мовою. Серед нас були, як я говорив, освічені люди. Православні віруючі створили школу для свої дітей, куди і нас приймали. Це була так звана гімназія. Навчали нас сумлінно, з усією відповідальністю.

Але ми вирушили в черговий раз в дорогу, і знову на нас очікували великі труднощі. Ми найняли три вантажівки, бо наша подорож пролягала через весь Китай з північного заходу на південний схід. На одному вантажному автомобілі їхало по три-чотири сім'ї. Таким чином тільки 50-60 чоловік змогли їхати на цих машинах. Інші люди продовжували свій шлях за допомогою коней. Ця подорож була не легкою ще й тому, що в країні панувала розруха, анархія. І всі ці події під час нашої подорожі забирали немало часу. Нам довелося їхати через провінційну столицю Сінь-Цзянь. А ми її називали Урумчі.

Я добре пам'ятаю, що почали ми нашу нову дорогу в зимовий час. Згадую, як в одному місці вантажівка проходила через річку, де міст був зірваний в часи партизанської війни. Нас всіх висадили з машини, і вона повільно поїхала по льоду. Ми ж в іншому місці переходили також по льоду. На другому боці річки була територія, яку контролювали не комуністичні сили, хоча це все ще була територія провінції Сінь-Цзянь. Тільки Господь знає, чому саме взимку нам треба було продовжувати нашу подорож. І чому нам дозволили пройти на кордоні. Бо коли ми переходили річку, то я помітив, як старші брати і сестри дуже хвилювалися, думаючи, як же нас зустрінуть військові люди. А вони представляли урядові збройні сили, власне дійсного президента Китаю Чан Кай Ші. А вийшло все так, що вони не тільки дуже дружельбно нас зустріли, а навіть через англійського консула в місті Урумчі ми отримали деякі засоби для проживання. Це було для нас неочікувано. Тому що багато росіян, які жили в Китаї і не служили Господу, взяли зброю і воювали проти демократичного уряду Чан Кай Ші. Тому ми мали причини хвилюватися за себе, бо ми не знали, за кого нас приймуть. Мені здається, що саме керівництво Асамблеї Божої в Америці якось змогло через англійське посольство (консульство) в тій місцевості переслати нам якісь засоби. Це була тайна Божа, про що ми не знали і спочатку навіть і не здогадувалися, як саме вона могла бути реалізованою. Господь нас благословив також тим, що нам згідно кількості осіб в наших сім'ях видали грошову допомогу. Хоч не так багато, але ми мали за що жити. Можна було щось купити, звичайно, що найголовніше, — їжу. І нам можна було рухатись далі.

Ми їхали ще, можливо, тижнів чотири, перш ніж досягли центру Китаю. Ми не могли повністю розраховувати на те, що більше не зіткнемося з комуністичним устроєм. Китай — країна досить велика, тож десь вже він був, а десь все ще трималися урядові сили. А були й такі території, де йшла партизанська війна. І через всі ці міста ми мали проїжджати. Нас зупиняли, зокрема в місті Хамі нас затримали аж на двадцять днів. А потім дозволили їхати далі. Потім, коли ми заїхали в місто Ланджоу, то нас там зупинили на шість місяців. Ми тут, хто як міг, змогли протриматись. Працювали на різних роботах. Зокрема, я з татом продавав ізюм. Ми попросили дозволу, тому що розуміли, що непомітно цього робити не можемо: конкурентам це не сподобалося б. Пригадую, ми продали декілька мішків ізюму. Від нас навіть вчилися самі китайці, як працювати. Багато їх збиралось подивитися, як наші брати миють щітками вікна висотних приміщень з вулиці, а також білять стіни будинків. А дехто ходив із саморобним пристосуванням на основі велосипедного колеса і гострив людям ножі. Так ми прожили ще півроку. В нас був біля житлового приміщення великий двір, який ми називали «каравансарай»: щось подібне до сучасного готелю, де було місце й для тварин. Жили в невеликих кімнатах, де повзали таргани, що було особливо неприємно. Так само неприємними були всі інші умови нашого проживання. Але і за це дякували Богу, що мали дах над головою.

Невдовзі ми вирушили далі. Продовжували свою подорож знову на вантажівках, але останню третину дороги нашої подорожі до міста Шанхая ми їхали поїздом. Наш потяг прибув на дуже велику залізничну станцію. Давно ми не бачили такого величезного приміщення. В Шанхаї на той час проживало понад п'ять мільйонів населення. Але найголовніше і найцікавіше те, що ми там нікого не знали. А з іншого боку, така велика група людей не могла не привернути уваги з боку китайців. Я пам'ятаю, як ми зішлись всі разом в куточку цього великого вокзалу. Наші брати і сестри зі своїми сім'ями, з дітьми, почали тихенько молитися Господу, запитуючи, що далі робити і куди йти. Адже далі поїзд не їде — кінець! Одне нас тішило, що ми дісталися нарешті того місця, що було нашою метою. Але ось за декілька хвилин до нас підійшли незнайомі люди і російською мовою заговорили до нас. Вони запитали: «Ви

прибули з півночі?» Ми відповіли, що так. «Тоді ми хочемо, щоб ви знали, — сказали вони, — нас послали зустріти вас». Це було для нас несподіванкою. А ще через декілька хвилин ми взагалі були здивовані: за нами вислали вже не вантажівки, а гарні, довгі машини, які мали багаті люди. Пізніше ми дізналися, що в місті Шанхаї була російська колонія. Там була й французька, англійська колонії. Це були люди особливі: з титулами, зі званнями і чинами ще з царських часів, були графи і князі. Вони знали англійську мову. Вони тут добре влаштувалися, серед них були представники американських фірм. Для своїх дітей побудували школу, православну церкву. Тож, зрозуміло, що вони мали гроші, які витрачали на нас. І ось ці люди, які нас зустріли, виділили для нас кімнати в школі. Так що ми всі помістилися в цьому приміщенні. Велика сім'я — в одній кімнаті, а якщо сім'ї були малими, то їх поселяли по дві в одній кімнаті. Навіть в коридорах жили, тому що місця не вистачало. Мені ще раз хочеться сказати, що зустріли нас ці люди, в основному православні, люб'язно. Наступного дня було організовано загальне зібрання, для нас приготували щедрі сніданок. Потім нас всенародно вітали, поздоровляли. Православний священник тоді чомусь нічого не говорив, але представник цієї громади — організації російськомовного населення в Шанхаї — розказав нам про тяжке політичне становище в Китаї. Особливо про те, що комуністичні загарбники завойовують все нові й нові міста. Залишався на черзі Шанхай — місто, в якому було багато тисяч іноземних громадян. Через що комуністи поки не наважувались захоплювати це місто. Тож посольства різних країн вже турбувалися за долю своїх громадян.

Ми прибули сюди в 1947 році. Протягом року усім нам видали тимчасові документи, невеликого розміру сірого кольору паспорти, з двома великими буквами на титульній обкладинці «DP» («Displaced Person»), що означає в перекладі з англійської мови «людина, яку з одного місця на інше перемістила війна». Ми потрапили під опіку організації, яка мала аббревіатуру «IRO» (International Refugee Organization) — Міжнародна Організація Біженців (МОБ). Ця неурядова організація, під егідою новоутвореної Організації Об'єднаних Націй (ООН), допомагала дуже багатьом європейцям, де відбувалася війна, розруха, зміна де-

мократичних режимів тоталітарними. Тисячі і десятки тисяч людей були переміщені з одного місця на інше. МОБ турбувалася про те, щоб цих людей десь влаштувати, щоб певні країни прийняли їх як біженців. Саме Російське товариство в Шанхаї досягло того, що в ООН звернули увагу на нас, і нам видали тимчасові документи. А також що нас разом з іншими біженцями, а це понад 5000 чоловік, перевезли на Філіппінські острови.

Філіппіни — колишні колоніальні території Іспанії, а під час Другої світової війни належали Японії. Один з таких островів називався Тубабао. Це був маленький острів поблизу третього острова за величиною — Самар. Там була розташована американська військово-морська база. Філіппінці нам розповідали (вони розмовляли з нами англійською; серед нас, в російській колонії, були ті, хто також добре володів англійською), що з ними дуже жорстоко поводитись японці і набагато краще себе проявили американці. Тому вони були вдячні їм, що ті звільнили їх від японської окупації і що Філіппіни не стали ще одним штатом Америки, а отримали незалежність. Ще більше дякували, що американці виїхали з цієї країни. А цю військово-морську базу на острові Тубабао залишили для біженців. Залишили намети, польові кухні — і все, що потрібно було для функціонування цілої армії. Усі ці речі залишилися нам, ми прибули фактично на готове. Деякі намети ми самі встановлювали. Скільки нам тут було визначено пробути, — ми не знали.

Прожили ми на острові трохи більше року. Старші брати і сестри працювали нарівні з молодими. Хто працював на кухні, а хто забезпечував охорону. Звичайно, ця справа була добровільною. А з іншого боку, ми розуміли, що нас годують і все нам безкоштовно надають, то ж самі себе ми вже могли обслуговувати. Тому всі, хто що вмів робити, були зайняті. Хто розумівся на техніці, той забезпечував систему подачі води і таке інше. Виділили нам також два намети для наших церковних справ — одну для п'ятидесятників і баптистів, другу — для православних. Дуже добрими були між нами сусідські стосунки. Створили гарний об'єднаний хор, і мали спільні зібрання щонеділі, а також на будні. Це був добрий час, особливо для молодих людей. Мені тоді вже було близько 14-15 років.

(Продовження
буде)

Що робити, коли в тебе метають списи?

І сталося, і напав злий дух від Бога на Саула, і він став несамовитий в себе вдома, а Давид грав своєю рукою, а в Сауловій руці був спис. І кинув Саул списа, кажучи про себе: ударю в Давида, і приб'ю його до стіни! Та Давид два рази ухилився від нього. І боявся Саул Давида, бо з ним був Господь, а від Саула Він відступив (1 Сам. 18:10-12).

Давид співав несамовитому цареві. Здавалося, що музика дуже допомагала старому. Коли Давид співав, в коридорах замку всі зупинялися і, прислуховуючись до звуків у царських палатах, дивувалися. Як такий молодий чоловік зумів написати такі чудові слова та музику?

Однак цар був несамовитим, і тому заздрив. Чи все навпаки? В будь-якому разі цар відчував загрозу від Давида. Це часто стається з царями, коли в їхньому царстві є перспективний юнак — загальний улюбленець. Також цар, як і Давид, знав, що одного разу цей хлопець просто займе його місце.

Та чи зійде Давид на трон чесним шляхом чи обманним? Це питання — одне з тих, яке зводило царя з розуму.

Давид потрапив у дуже незручне становище; однак у своїй ситуації він, здавалося, глибоко вникав у суть драми, яка розгорталася довкола. Здавалося, що він розумів щось таке, що розуміли тільки наймудріші того часу. Таке, що навіть в наші дні, коли люди стали ще мудрішими, розуміють ще менше.

Що ж це?

Богу потрібна покірна посудина!

У Бога є університет. Невеликий. Небагато людей вступає у нього, ще менше його закінчує. Воістину, дуже-дуже небагато.

Бог тримає цю школу тому, що в Нього немає смиренних людей. Замість того в Нього є декілька інших видів людей. У Нього є люди, які заявляють, що вони — влада від Бога, — і такими не є; люди, які вважають, що вони смиренні — і такими не є. І є люди, які є владою від Бога, але вони несамовиті й непокірні. І є у Нього, на жаль, ціла палітра проміжних сумішей. Все у Нього в надлишку, але покірних людей майже немає.

Чому так мало учнів в Божій священній школі покірності? Тому що всім, хто в цій школі, доводиться переносити багато болю. І, як ви вже, напевно, здогадалися, кількість цього болю визначає непокірний правитель, якого Бог обирає згідно Своєї волі. Давид у свій час був учнем у цій школі, а Саул був вибраним Богом інструментом для впокорення Давида.

Поки цар зростав у несамовитості, Давид міцнів у розумінні. Він знав, що Бог помістив його в царський замок, під справжню владу.

Влада царя Саула — справжня? Так, Богом вибрана влада. Вибрана для Давида. Непокірна влада — так. Але Богом визначена.

Так, це можливо.

Давид зітхнув, впокорився своєму навітьому цареві і вирушив далі стежкою свого земного пекла.

В Давида було запитання: «Що робити, коли в тебе метають списи?»

Чи не здається вам дивним те, що Давид не знав відповіді на своє запитання? Врешті, будь-хто знає, що робити, коли в нього кидають списи. Що ж іще — піднімай і кидай назад!

«Коли хто-небудь кине в тебе спис, Давиде, просто вирви його зі стіни і кинь назад. Так роблять абсолютно всі, можеш бути певен».

Цим маленьким подвигом повернення кинутих у тебе списів ти багато чого докажеш:

ти мужній, ти стоїш за правду. Ти сміло протистоїш злу. Ти міцний і тебе не можна зневажати. Ти проти нечесності й несправедливого ставлення до тебе. Ти — захисник віри, хранитель вогню. Ти можеш розпізнати ересь. Ти не дозволиш завдати собі зла. Всі разом ці якості доводять також, що ти, очевидно, кандидат на царство. Так, можливо, ти і є Божий помазаник.

Але... за родом царя Саула.

Існує також немала ймовірність того, що через якихось двадцять років після коронації ти наймайстерніше метатимеш списи в своєму царстві. І, напевно, до того часу станеш абсолютно навіженим та несамовитим.

На відміну від інших, в історії метання списів Давид не знав, що робити, коли їх кидали в нього. Він не метав списів назад у Саула. І не робив власних, щоб кидати у нього. Все, що він робив, — тільки ухилився.

Що може людина, особливо молода, якщо

цар замислить використати її як мішень? Що, якщо вона задумає не відповідати?

Перш за все вона повинна вдати, що не бачить списів. Навіть, якщо вони летять прямо на неї. По-друге, вона повинна навчитися ухиливатися дуже швидко. І, врешті, вона повинна вести себе так, ніби нічого не трапилось.

Легко помітити, коли людину зачепило списом. Вона покривається густою тінню образи. Давида це ніколи не ображало. З часом він пізнав один секрет, захищений від усіх. Він виявив три умови, які завжди рятували його від попадання в нього.

Перша — ніколи не вчися модному мистецтву метання списів, яким дуже легко оволодіти. Друга — уникай спільності з тими, хто їх метає. І третя — тримай язик за зубами.

І тоді списи ніколи не поранять тебе, навіть якщо пройдуть через серце...

*Джин ЕДУАРДС,
із книги «Сказання про трьох царів»*

Київський міжконфесійний Біблійний коледж святого Якова оголошує набір студентів на 2003 – 2004 навчальний рік.

Вперше коледж надає можливість отримати освіту християнського працівника соціальної сфери та навички практичного служіння в церкві. До навчальної програми, крім біблійної частини (33 предмети), входять загальноосвітні (11 предметів) та спеціалізовані (12 предметів) дисципліни. Після закінчення коледжу випускники отримують диплом християнського служителя, що дозволить їм продовжити навчання в євангельських семінаріях та працювати служителями церкви, євангелістами, місіонерами, викладачами біблійних дисциплін. Також, маючи спеціальну підготовку, можуть працювати служителями євангельських реабілітаційних центрів, дитячих притулків та інших соціальних служінь церкви.

*Початок навчання — 25 серпня 2003 р.
Форма навчання — стаціонар.
Термін навчання — 2 роки (6 семестрів).
Навчання безкоштовне.*

Вимоги до абітурієнта:

1. Бути членом церкви не менше одного року.
2. Брати активну участь в житті церкви.
3. Мати повну середню освіту.

Поштова адреса: Біблійний коледж св. Якова, вул. Гоголя, 3, м. Вишневе, Києво-Святошинський р-н, 08132

тел./факс:(044) 239-06-10
e-mail: admin@stjames.kiev.ua

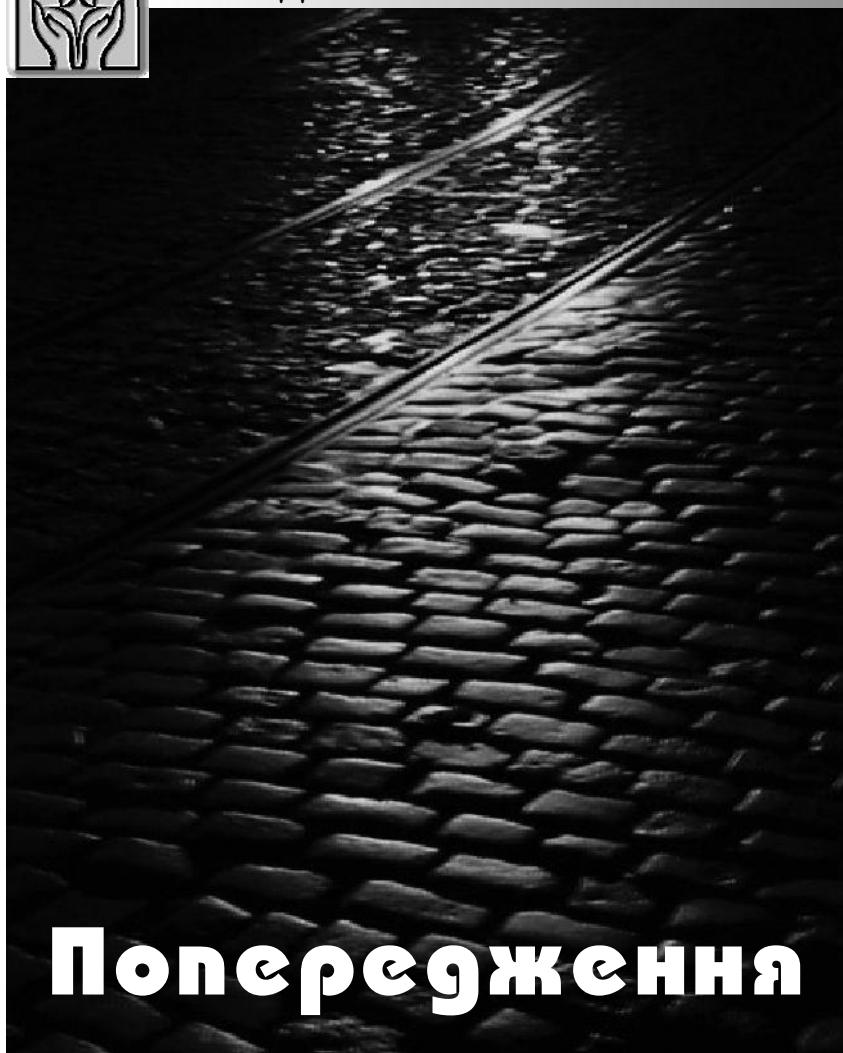
Рік тому Бог показав мені видіння, і я обіцяв Богові, що буду розповідати про нього скрізь. Це було в понеділок після Вечері Господньої. В суботу в нас була співанка хору, потім ми молилися, просячи Божого благословення. Під час молитви Бог нас благословив, і я обіцяв Йому служити щиро, у чистоті і правді. Це я зробив тому, що в моєму житті було багато того, що не славило Бога. У неділю було благословенне зібрання, а в понеділок я пішов на роботу, і робочий день проминув як звичайно.

На шляху додому я думав про буденне життя: вдома було роботи багато, на кухні треба встановлювати шафки — ніколи закінчити цю роботу. Я вирішив, що не піду завтра на роботу, візьму вихідний ніби через хворобу і закінчу кухню. Через кілька хвилин я відчув біль у голові. Ледве доїхав додому, а біль все посилювався. Я тоді ще не зрозумів, що цим рішенням я «випросив» у Бога хворобу, незважаючи на те, що обіцяв Богові ходити в істині. Дружина відразу ж принесла мені таблетки від головного болю, а сама з трьома дітьми поїхала в магазин. Двоє старших дітей залишилися в будинку. Біль ставав дедалі сильнішим, і я з тривогою подумав, що незабаром мені доведеться стати перед Богом. Покликавши синів, я попросив їх читати Біблію. Вони відкрили Послання до римлян. Якийсь час я слухав, а потім став говорити, що наше життя, як пара: сьогодні живемо, а завтра не знаємо, що буде і як зустрінемося з Богом.

Біль посилювався, і я попросив у сина води. Зрозумівши, що приходить мій кінець, я став молитися і просити: «Ісусе, не погуби моєї душі, тому що я ще не готовий». Діти розплакалися і пішли в нижню кімнату. Я хотів піти в спальню і лягти,

СВІДЧЕННЯ

Попередження

але сил не було: голова розколювалася від болю. З труднощами дійшов туди і схилив біля ліжка коліна. Що було далі — не пам'ятаю...

Але раптом я опинився на березі широкої, немовби висохлої річки. Навкруги темно, як перед бурею, що насувається, з грозою. Внизу я побачив багато людей, які йшли натовпом, наближаючись до прірви. Мені стало страшно, я зрозумів, що потрапив на поріг пекла, хоча й ніколи не думав, що я туди потраплю. Я став молитися: «Ісусе, навіщо Ти мене сюди привів, адже я в хорі співаю». І я почув: «Мерзенність перед Богом співати нечистими вустами». Я продовжував: «Я регулярно відвідую зібрання, намагаюся допомага-

ти нужденним, жертвую на Твою справу...» Я перелічував інші добрі справи. «Є багато таких, котрі грішніші за мене, — говорив я, — вони ходять у церкву і явно грішать». І я назвав декотрих, хто прийшов мені на пам'ять. Голос відповів: «Я ніколи не знав їх!» Я зрозумів, що мені показаний широкий шлях, по якому йде багато людей. Коли в проповідях я чув про широкий шлях, то він уявлявся мені у вигляді широкої автостради. Але той шлях, що я там побачив, був набагато ширшим: тисячі і мільйони людей уміщалися на ньому. Одягнені вони були в чорне, наполовину оголені; йшли вони впевнено, як додому, не усвідомлюючи, що перед ними глибока прірва.

Опинившись біля прірви, багато хто хоче повернути назад, але потік людей неминуче штовхає їх уперед, до обриву. Ті, хто падає, хапаються за інших, а ті, у свою чергу, за наступних. Створюється враження, що вони тягнуть один одного у вічність без Бога. Я подумав: але ж так буває в нашому житті: ми заспокоюємо один одного і себе, говорячи, що Бог милосердний і ми не такі вже й великі грішники; що усі ми люди, і життя на землі так улаштоване, що гріха не уникнути. Але істина така: Бог милує грішника, котрий щиро кається, залишає свої гріхи і стає дитям Божим. Віруючі ж повинні утверджуватися в істині і переходити від сили в силу, від віри у віру замість того, щоб тупцювати на місці зі своїми гріхами.

І от бачу на цій дорозі багатьох віруючих: хористів і проповідників; багатьох упізнав, тому що вони члени нашої церкви, літні, молоді, підлітки. А деякі йдуть у пекло цілими родинами. Я запитав: «Адже це ж віруючі — куди вони йдуть?», і почув голос: «Багато кликаних, а мало обраних». Стривожений, я не знав, що робити і як вийти з цього становища, щоб і самому не потрапити в те місце погибелі, і раптом почув голос: «Правда, святість і любов!» Я оглянувся, щоб побачити, хто зі мною розмовляє, і почув: «Тільки чисті серцем Бога побачать». Я зрозумів, що потрапив туди, куди не готувався. Повернення звідси немає. Бога побачити я не зможу! З прірви доносилося щось на зразок рок-музики. Щоб заспокоїти себе, я допустив думку: а може, там і не так вже й погано, якщо така кількість людей прямує на

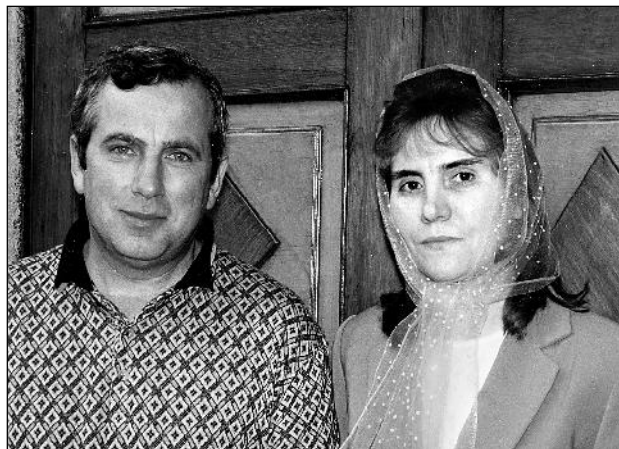
звуки тієї музики. Музика стала підсилюватися в тисячі і десятки тисяч разів, так що, здавалося, голова розколюється і все тіло розривається від її ритму. Було таке враження, що хтось сильно, але безуспішно намагається відірвати голову, руки і ноги. Ці пекельні музики неможливо описати. Нехай помилує нас Бог і врятує від такої долі!

У тих агоніях я став волати до Ісуса Христа, бажаючи: «Ісусе, дорогий, умилося наді мною, виведи мене звідси. Я усім розповім, щоб ніхто, у тому числі і мої діти, не потрапили сюди. Дай мені ще одну можливість, щоб я міг привести своє життя в порядок і усім розповісти про те, що Ти показав мені. Я буду служити Тобі усе своє життя і прославляти Тебе на землі й у вічності!».

Це був такий благальний крик душі, що Бог почув і виявив до мене Свою милість. Я відчув полегшення. Біль став зменшуватися, а та жахлива музика затихати. Одержавши явну відповідь, я став дякувати і прославляти Бога. Але я не знав, що робити далі. І раптом я знову почув голос: «Так говорить Господь: **ЗУПИНІТЬСЯ НА ШЛЯХАХ ВАШИХ І РОЗГЛЯНЬТЕ, І РОЗПИТАЙТЕ ПРО ШЛЯХИ ДРЕВНІ, ДЕ ШЛЯХ ДОБРИЙ, І ЙДІТЬ ПО НЬОМУ, І ЗНАЙДЕТЕ СПОКІЙ ДУШАМ ВАШИМ**» (Єр. 6:16). Потім я побачив усе своє життя, як на кіно-

стрічці. Було видно всі мої відхилення від істини.

Коли дружина повернулася з магазину, я лежав на підлозі як мертвий. Наступного дня я не міг йти на роботу, тому що боліло все тіло. Я дійсно мав вихідний через хворобу, але на кухні нічого

і не зробив. Я вдячний Богу, що Він вибавив мене від вічних страждань і дав можливість виправити своє життя, щоб у вічності міг перебувати в Його присутності.

Цим свідченням я попереджаю кожного, хто ще не знає Христа: примиріться з Богом. Прийміть Христа як свого Спасителя і Господа, залишіть широкий шлях, що веде в погибель, відкiля не буде повернення, і йдіть за Христом. Він віддав Своє життя, щоб врятувати віруючих у Нього від жахливої долі.

Віруючим хочу сказати: просіть у Бога сили, щоб залишити всякий гріх, не живіть легковажно, не витрачайте дорогоцінний час на світські розваги, не живіть по-пустому. Живіть так, щоб ім'я Боже завжди прославлялося у вас і через вас.

Володимир ШУЛИГА
(Іллінойс, США).

Підготував Г. Андросов

**Характер християнина — як дорогоцінний діамант:
народжується під тиском і набуває блиску після шліфування.**

ЧИ НЕДОНЕСЕННЯ ПРО ЗЛОЧИН

Нерідко священнослужителям у своїй богослужбовій практиці доводиться приймати сповідь у віруючих, які в минулому вчинили злочин, але з певних причин цей злочин не був розкритий і злочинець не поніс за нього відповідного покарання. Чи має право священнослужитель приховати факт такого злочину, чи він зобов'язаний, відповідно до законодавства, донести про нього у відповідні органи?

Таємниця сповіді

ЧИ НЕДОНЕСЕННЯ ПРО ЗЛОЧИН

Юридичній науці відоме поняття «недонесення про злочин», тобто неповідомлення відповідним органам про достеменно відомий злочин, якщо особа мала можливість зробити таке повідомлення. На кожного громадянина лягає обов'язок повідомити про всі обставини відомого їм злочину, чим сприяти державним органам у розкритті злочинних діянь та покращенню кримінологічної ситуації в цілому в державі.

Однак постає доволі дискусійне питання щодо того, чи зобов'язаний священнослужитель зробити повідомлення про такий злочин, про вчинення якого йому стало відомо під час сповіді?

Аналіз українського законодавства дає нам підстави зробити наступні висновки.

Новий Кримінальний кодекс України, прийнятий Верховною Радою України 5 квітня 2001 року, усунув всі можливі суперечності та не містить окремої статті (як це мало місце у статті 21 та 187 попереднього Кримінального кодексу), яка б вказувала на відповідальність за недонесення про відомий злочин.

Відсутність такої статті усуває радянський принцип «стежити один за одним» та

сприяє демократизації суспільства.

Натомість ч.6 статті 27 Кримінального кодексу (КК) має відсильний характер на статтю 396 КК, яка передбачає відповідальність за заздалегідь не обіцяне приховування тяжкого чи особливо тяжкого злочину (приховування злочину). Відразу слід зазначити, що до категорії таких злочинів відносяться крадіжки, грабежі, розбої, вбивства, тяжкі тілесні ушкодження, зґвалтування, викрадення автотранспорту тощо. Отже, злочином є приховування тяжкого чи особливо тяжкого злочину, приховування інших злочинів юридично не карається.

Ч.2 даної статті вказує, що не підлягають кримінальній відповідальності за заздалегідь не обіцяне приховування злочину члени сім'ї чи близькі родичі особи, яка вчинила злочин. Тобто в даному випадку законодавець дублює в іншій формі ч.1. статті 63 Конституції України, яка передбачає, що особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів.

Однак склад даного злочину (приховування) і зокрема

його суб'єктивна сторона характеризується умислом, тобто метою приховати злочин злочинця (мають бути вчинені реальні дії). Одержання священнослужителем під час таємництва сповіді інформації про злочин від абсолютно сторонньої, а нерідко взагалі невідомої особи, та неповідомлення про це відповідних органів, не може розцінюватися як намір приховати злочин чи злочинця (тобто як умисна форма бездіяльності). Проте дії священнослужителя після сповіді, спрямовані якимсь чином допомогти такій особі (надання приміщення, засобів пересування, грошей для переїзду в іншу місцевість тощо) є злочинними та однозначно підлягають відповідальності за статтею 396 КК України.

Отже, нині чинний Кримінальний кодекс України не передбачає відповідальності власне за недонесення про злочин будь-ким, в тому числі і священнослужителем. Суміжне поняття — приховування злочину є юридично караним на стадії реальної допомоги такій особі приховати результати або сам факт злочинної діяльності.

Не є суперечними також і положення Закону України «Про свободу совісті та ре-

лігійні організації». Так, у відповідності до ч.5 статті 3 даного Закону «Ніхто не має права вимагати від священнослужителів відомостей, одержаних ними при сповіді віруючих». Дана норма є абсолютною та не може сприйматися інакше як таємниця сповіді. Працівники правоохоронних органів (міліція, служба безпеки, прокуратура), а також адвокати, здійснюючи дізнання, попереднє слідство та суд, не мають права під жодним приводом змушувати священнослужителів давати свідчення щодо тих фактів, які стали їм відомими в результаті сповіді. Змушування до надавання свідчень та інші дії, що посягають на духовне становище священнослужителя, є протиправними, і винні у цьому особи повинні нести юридичну відповідальність згідно чинного законодавства.

Громадянським обов'язком кожного священнослужителя є переконати особу, яка скоїла злочин, в необхідності добровільно зізнатися у вчиненому, добровільно відшкодувати завдані збитки або усунути заподіяну шкоду та понести за це передбачену відповідальність. В кожному випадку, явка з повинною, тобто добровільне зізнання та щире каяття та добровільне відшкодування завданого збитку, у відповідності до п.1 та п.2 статті 66 КК України є обставинами, що пом'якшують, в кінцевому підсумку, покарання.

У відповідності до статті 45 КК України, «Особа, яка вперше вчинила злочин не-

лікої тяжкості, звільняється від кримінальної відповідальності, якщо вона після вчинення злочину щиро покалася, активно сприяла розкриттю злочину і повністю відшкодувала завдані нею збитки або усунула заподіяну нею шкоду».

Окрім цього, священнослужитель, який переконається в істинності каяття такої особи та щирості її християнських переконань, від імені релігійної організації може дати

характеристику такій особі, що також вплине на пом'якшення відповідальності щодо такої особи.

Підсумовуючи вище викладене, робимо висновок, що юридичний аспект даного питання, у відповідності до чинного українського законодавства, повністю співпадає з духовним аспектом і є юридичною гарантією права кожної особи на свободу совісті.

Богдан УЛЬЧАК,
адвокат

Коментар священнослужителя.

Старший пастор Церкви Христа Спасителя, м. Луцьк, Василь ВЕЛИЧКО:

— Мені, на щастя, не доводилося приймати сповіді у людини, яка б вчинила найважчий, на мою думку, злочин — вбивство. Але люди приходять із такими морально важкими злочинами, що буває, навіть розгублюєшся. Доводилося приймати сповідь і в таких людей, які колись вчинили злочини, що несуть кримінальну відповідальність. Згідно Слова Божого, священнослужитель не має права порушувати таємницю сповіді — і це є для нього найвищим законом. Але має право дати мудру пораду, як тій людині поведеться далі. Проте, я в цьому переконаний і бачу це із практики, коли людина щиро кається, Бог, якщо можна так висловитися, заступається за ту людину, «закриває» її справу, виводить людину із мороку і так скеровує її життя, що відповідальність перед людьми і законом стає мінімальною. Коли ж щирості немає, коли людина лукавить і йде на сповідь «задля годиться», ніякі захисні дії щодо приховування злочину чи пом'якшення відповідальності за нього не принесуть позитивного результату. Воно все однодесь «вилізе», може навіть в іншій сфері чи в іншій формі. І тут не допоможе навіть заручання священнослужителя.

Що то в руці твоїй?

Бог вибрав Мойсея, щоб вивести ізраїльтян з рабства. Але Мойсей боявся думки ізраїльтян та єгиптян. І сказав йому Господь: «Що то в руці твоїй?» Той відказав: «Палиця» (2 М. 4:2). І сказав йому Господь: «Візьми у руку свою оцю палицю, якою ознаки чинитимеш» (2 М. 4:17). І коли послухався Мойсей Господа, великі чудеса він звершив цією палицею. Сама по собі палиця була нічим, але Господь з її допомогою вчинив велике.

Можна пофантазувати далі і уявити собі такі бесіди інших людей з Богом.

«Що це в тебе в руках?» — запитує Господь. — «Праща», — відповідає Давид. — «Добре, йди на Голіафа». І падає на землю велетень Голіаф перед пастушком...

«Що це в тебе в руках?» — «Перо», — відповідає Джон Буньян за стінами тюрми. — «Добре». І пишеться «Подорож Пілігрима» — книга на віки.

Не треба себе недооцінювати. Якщо Бог вас до чогось покликав, Він дасть вам все, що потрібно. Він просто запитає: «Що це в тебе в руках?» Ти тільки використай те, що в тебе в руках, і ти побачиш, що з цим може зробити Бог.

Коли одного шотландського місіонера запитали, який переклад Біблії найкращий, то він відповів:

«Найкращий переклад – моєї мами: вона переклала Біблію в моє життя».

Не пригадую, у якій книзі чи журналі я прочитав цікаву фразу, яка дуже запала мені в серце. Вона лежала в архівах пам'яті декілька років. І коли готувався номер журналу, присвячений століттю Біблії українською мовою, я запропонував цю фразу на другу сторінку обкладинки. Ми сіли з художнім редактором Віктором Мокійчуком обговорити майбутній колаж, і тоді мені пригадалася фотографія, що зберігалася в редакційному архіві. Вона вже публікувалася у газеті «Голос надії» за 1993 рік. Старенька бабуся з Біблією в руках дивовижно гармонувала із змістом слів, які ми планували розмістити.

Віктор підібрав фіолетово-голубий фон — фон нічного неба, безкінечності — простеливши на ньому український рушник (пригадуєте: «і рушник вишиваний на щастя, на долю дала»?).

Одним словом, колаж вийшов, на наш погляд, гарним та змістовним. І раптом ця буденна, робоча ситуація перетворилася в інтригуючу історію. Після виходу номера журналу до нас в редакцію зайшов автор фотографії Микола Крисяк. І розповів захоплююче продовження історії зі старою фотографією. Слова, використанні у колажі, виявилася пророчи ми...

Рушник її голі

Софія Григорівна увірувала ще в далекі 30-ті роки минулого століття. Через усе життя, через труднощі, голод, переслідування та негаразди пронесла живу віру в Господа. І Слово Боже неодмінно супроводжувало її земну дорогу. Вона не просто читала його — вона жила ним. І

намагалася прищепити любов до Слова і до Бога своєму синові.

Розповідає Олександр Володимирович Семенюк:

— Змалку мама читала мені Біблію, я ходив з нею на зібрання. Там Бог хрестив мене Духом Святим, у 1957 році я прийняв водне хрещення.

Потім пішов в армію, відійшов від Бога і довго блукав без Нього у світі. Після армії я одружився зі світською дівчиною — і пі-

шов широкою дорогою. Пішов цілих 40 років. Коли мати помирала, то вона сказала мені: «Дивися, синочку (вона завжди називала мене синочком, і коли малим був, і коли постарів), щоб ми зустрілися і там з тобою», — і показала пальцем у небо. І протягом шести років після її смерті ці слова не давали мені спокою. Лягаю спати, а у вухах дзвенить: «Дивися, синочку...» Господь кликав мене — і в 2000 році я покався. Вирішив йти на Різдво, але така заметіль велика була — і я не пішов. Вирішив піти на Пасху. Та в п'ятницю перед Пасхою мені відмовила ліва нога. Зять посадив мене на воза і відвіз в лікарню. Лікар

Олександра Петрівна та Олександр Володимирович, 9 травня 2003 року.

сказав, що треба зробити уколю в суглоб, але медсестра заперечила, тому що цей лікар ніколи не робив такого уколу. Але той наполіг на своєму. Після того уколу я відчув полегшення. І таки пішов на зібрання. Пішов, щоб залишитися там назавжди. А через два роки прийшла до Бога і моя дружина.

Розповідає Олександра Петрівна:

— Ще коли жила моя свекруха, то вона не раз говорила: «Йди, синочку, на зібрання і її (тобто мене) веди за собою». Але мені тоді було, як Слово Боже каже, зачине, я не розуміла Божого поклику. Коли вже чоловік почав ходити на зібрання, я сиділа вдома і чогось плакала,

чогось мені не вистачало. Господь торкався мого серця, говорив до мене різними способами: через хворобу, через сновидіння.

Потім Бог мене зцілив. Це було минулого року перед Різдом. В понеділок я відчула, що хвора, але ще цілий день працювала і ходила, як звичайно, а у вівторок я вже не могла встати, у середу — те ж саме. Одного разу чоловік пішов на зібрання, а я почала плакати і просити у Бога зцілення. Церква також молилася. І Бог мене зцілив. В ту мить, коли церква молилася за мене, я відчула, хоч була далеко від них, як гаряча хвиля пройшла по моему боку, і він одразу ж спитнів. З моїх нирок вийшов

червоний пісок. І відтоді я більше не відчуваю болю. Так Господь явив мені Свою милість.

Але аж тільки на Пасху 2002 року я вперше пішла на зібрання, після двох років з того часу, як покаявся чоловік.

...За кілька днів перед написанням цього матеріалу, 9 травня, Олександра Петрівна ввійшла у заповіт Бога через водне хрещення. Її вітала церква села Брани, що на Волині, друзі, чоловік. А привітання від матері подружжя Семенюків прийматиме уже в небесних оселях. Її переклад Біблії виявився все-таки найкращим. І — плідним.

Юрій ВАВРИНЮК

Мати, яка знала про **ЩО** МОЛИТИСЯ

Одна з найкращих ілюстрацій материнства в Біблії — розповідь про Анну (1 Сам. 1). Про неї мало що відомо, але вона здійснила великий позитивний вплив на свого сина, і цей вплив зберігся протягом одного з найважливіших періодів історії Ізраїля.

Самуїл був ще дитиною, коли Анна, виконуючи обітницю, яку дала Богові, привела його в храм до священика Ілія. Очевидно, з самого малечку вона вчила свого сина, що його місце — тут. Розповідь про це закінчується словами: «І він поклонявся Богові там».

Отже, найважливіше, що батьки можуть зробити для дитини, — це привести її до Бога і вчити духовності. В наших сучасних домах часто не вистачає сімейного вівтаря — місця, де батьки можуть виразити свою віру, поділитися цією вірою зі своїми дітьми.

Як же ми можемо влашту-

вати сімейний вівтар в сучасному швидкоплинному світі? Я знаю, що не легко знайти час, коли сім'я могла б зібратися разом. Але якщо є рішення разом молитися, то час знайти завжди можна.

Ось деякі правила, які допомагали нам проводити сімейні молитви: нехай вони будуть недовгими, простими, відповідними віку дітей і, перш за все, яскравими.

Якщо ви молитесь зі своїми дітьми, то легко і природно зможете поговорити з ними на духовні теми, коли вони прийдуть в своєму житті до періоду прийняття важливих рішень.

Анна постійно приходила в храм молитися Господу. Але для цього була ще одна причина: вона ревно викону-

вала свої материнські обов'язки і носила Самуїлові одяг. Це вся інформація про Анну, яка міститься в Біблії, але служіння її сина тривало майже півстоліття. Самуїлу належить видатна роль в історії Ізраїля, він був останнім з суддів і першим з пророків, він помазав на царство двох царів, і коли він помер — весь Ізраїль сумував.

Який чудовий приклад материнського впливу! Сама Анна була тихою жінкою, не проявляла якостей лідера, але вона надихнула свого сина на те, щоб він зробив те, що міг зробити.

Конференція любові, терпіння та прощення

*Річна звітна конференція
Всеукраїнського союзу церков ХВС,
м. Ворзель*

З 27 до 29 травня у Ворзелі, що під Києвом, відбувалася щорічна пасторська конференція служителів Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської. Її можна назвати історичною, тому що, окрім зарубіжних гостей, які традиційно бувають на подібних братерських спілкуваннях, — з Фінляндії, Швеції, Норвегії, Сполучених Штатів, Індії, Кореї, — на цій конференції вперше були присутні брати із Об'єднаної церкви християн віри євангельської (яких ми більше знаємо як «нереєстрованих») на чолі із

начальствующим єпископом ОЦ ХВС України Георгієм Бабієм. І саме гасло зустрічі мало символічний характер: «Любіть, терпіть, прощайте». І стосувалося воно не лише взаємовідносин між різними об'єднаннями, але, в першу чергу, особистих взаємовідносин між віруючими. Розпочинаючи урочисте богослужіння, присвячене відкриттю конференції, старший пресвітер об'єд-

нання церков ХВС Рівненської області, член правління ВСЦ ХВС Віктор Боришкевич наголосив: «Бог полюбив нас тоді, коли ми були ще грішниками, були дуже недосконалими. Ми і тепер ще недосконалі, а Бог нас все-одно любить. Полюбимо тому і ми один одного, благословляймо один одного — і Бог поблагословить нас».

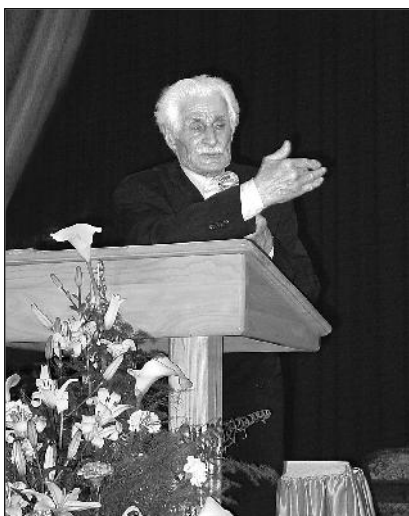
Атмосфера любові, прощення та взаємного благословення не залишала братерське спілкування усі три дні. Кожен день розпочинався та закінчувався богослужінням та ревними молитвами, Дух

Святий працював як на загальних засіданнях, так і під час роботи у секціях, де брати та сестри обговорювали духовні та практичні питання більш детально.

Конференція була звітною,

тому, зрозуміло, керівництво Союзу та керівники відділів звітувалися про працю за минулий рік. Згідно статистичних даних, на 1 січня у ВСЦ ХВС зареєстровано 1222 церкви, ще 268 незареєстровані або перебувають у стадії реєстрації. В церквах братства нараховується 108219 членів, 1263 пастори, 2017 дияконів, 30 місій, побудовано 757 молитовних будинків, будуються — 202. Велика увага приділяється навчанню дітей: у 992 недільних школах навчається 35119 дітей. В цьому церквам допомагають

Проповідує один із найстаріших служителів нашого братства, єпископ Об'єднання церков ХВС в Житомирській області М.М. Камінський.

3065 вчителів НШ. Не забуте хорове служіння: 414 хорами керують 617 диригентів, працюють 368 євангелізаційних груп, видається 43 газети, 3 журнали, виходять 15 радіота 11 телепередач.

Звичайно, такі цифри радують, але протягом конференції не раз лунали заклики прикласти ще більше зусиль для праці на Божій ниві. Незважаючи на добрий

час свободи та вільної проповіді Слова Божого в Україні, тисячі наших співвітчизників гинуть у безбожжі. Наше завдання — донести до них Божу любов. Але для цього любов повинна бути у нашому серці. Майже кожен, хто мав слово до учасників конференції, не міг обминути цих дуже актуальних слів: «Любіть, терпіть, прощайте». Саме в цьому вбачається

успіх нашої праці. Звертаючись із привітальним словом, Георгій Бабій сказав: «Дуже скоро буде остання конференція, коли ми всі постанемо перед Архіпастирем, щоб дати звіт за те, що ми робили, коли жили в тілі. Нам залишилося трішки потрудитися, трішки потерпіти, прощати, любити — і отримати нагороду за наше терпіння, і відпочити біля Його ніг...»

події хроніка новини події хроніка новини

✓ 29 березня 2003 року відбулася конференція служителів церков ХВЕП Сумської області, на якій були присутні голова ВСЦ ХВЕП М.С. Паночко, його перший заступник М.П. Синюк, а також пресвітери і місіонери-євангелісти Сумської області. Основним питанням цієї конференції було обрання старшого пресвітера обласного об'єднання Сумщини. Ним став завідувач відділом євангелізації місії «Голос надії» Віктор Віталійович Клець.

А 10 квітня цього ж року Церква Христа-Спасителя м. Луцька благословила В. Клеця на цю працю.

✓ 12 квітня 2003 року в домі молитви церкви ХВС м. Тернополя, що на вул. Довженка, 4, відбулася молодіжна регіональна конференція 5 областей південно-західного регіону України. В ході конференції вчитель ВСЦ ХВЕП Ростислав Шкіндер провів семінар на тему «Почуття власної гідності». Понад 800 душ з'їхалися на цю конференцію, щоб прославити Господа та щиро помолитися.

✓ 19 квітня 2003 року у м. Тернополі в Першій церкві ХВС, що на вул. Квітовій, відбулася регіональна конференція дитячих служителів, на якій було вручено дипломи більше 20 випускникам курсів вчителів недільної школи. Навчання проводила відповідальна за недільні школи Тернопільської області О.Б. Вербіцька. Молодих дитячих служителів з євангельських церков Тернопільщини благословили на пра-

цю старший пресвітер області В.Г. Терещенко, пастор Ф.М. Вербіцький, пастор В.О. Яцюк.

✓ 25 квітня цього року 21 студент, отримавши ступінь магістра в галузі Біблії і теології, став випускником Євангельської теологічної семінарії м. Києва. Тепер ці студенти зможуть реалізувати свої знання як перекладачі та пастори, організовуючи нові або допомагаючи вже існуючим служінням. Всього за три роки своєї діяльності семінарія здобула значний вплив як в самій країні, так і в країнах СНД, Балтії і Центральної Євразії. 60 студентів з 8-ми країн навчатимуться в семінарії цього року. З-поміж них голови, директори біблійних закладів, декани академій, члени професорсько-викладацького складу і пастори. В майбутньому семінарія планує створити курси навчання в межах СНД та Центральної Азії.

«Наше бачення — забезпечити прискороною програмою навчання тих, хто відчув покликання вчити інших, служити пастором церкви в цій частині Євразії, — сказав президент ЄТС Девід Нельсон. — Пропонуючи ступінь магістра, керівництво коледжу сподівається підготувати майбутніх вчителів і адміністраторів для великої кількості нових християнських навчальних закладів».

✓ 11-18 травня в райцентрі Рокитне Рівненської області відбулася масова євангелізаційна кампанія, яку організували вихідці з Рокитнянського району, що нині проживають у США. Головним координатором цього заходу був Павло Фещенко. Центром проведення євангелізації став розташований у Рокитному намет, в якому проповідувалося Слово Боже. Протягом цих днів євангелізації були проведені та-

кож в різних селах району. В ході цього заходу взяли участь співочі християнські гурти з Волинської, Рівненської областей, а також з сусідньої Білорусі.

✓ 17 травня 2003 р. в домі молитви, що на вул. Квітовій, відбувся обласний молодіжний семінар на тему «Боже Слово», який прочитав А. Кліновський. Майже 300 молодих братів та сестер славили Господа, співом служили гості з Молдови та Карелії, словом Божим та щирою молитвою благословив цей семінар заступник голови тернопільського об'єднання церков ХВЕП пастор А. Дрозд.

✓ 17 травня 2003 року відбувся випуск студентів Київського біблійного інституту. 43 студенти цього року поповнять ряди служителів на ниві Божій. Як помічники пасторів, місіонери та вчителі недільної школи, вони поїдуть в різні куточки України, щоб звіщати Христа тим, хто ще не прийняв Його.

✓ 17 травня в церкві м. Конотопа Сумської обл. відбулася конференція з евангелізації, в ході якої місіонери та евангелісти ділилися досвідом своєї праці,

труднощами та проблемами, які виникають в роботі служителів Сумщини, було складено плани роботи на друге півріччя цього року.

✓ 22 травня 2003 року у місті Києві відбулася зустріч голови Всеукраїнського союзу церков ХВЕП М.С. Паночка та його першого заступника М.П. Синюка з патріархом УПЦ КП Філаретом. У ході зустрічі взяв участь директор інституту релігійної свободи О.В. Заєць. Протягом двох годин обговорювалися питання, що становлять взаємний інтерес, а саме: питання виховання підростаючого покоління, ролі християнської етики та моралі в суспільстві.

✓ 4 червня 2003 року закінчилося теоретичне навчання студентів 6 набору місіонерської школи місії «Голос надії» (м. Луцьк). Протягом трьох місяців п'ятнадцять братів та сестер отримали основи знань з богословських дисципліни та елементарні практичні навички, які необхідні їм для праці на місіонерських полях. Нині їх чекають незасіяні духовні поля Луганщини, де вони зможуть застосувати отримані знання та навички для слави Господа і збудови Церкви Христової.

Кожна третя людина в Англії порушує першу і другу заповіді

«Я — Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства. Хай не буде тобі інших богів передо Мною!

Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм, і не служи їм, бо Я — Господь, Бог твій, Бог ревнивий» (2 М. 20:2-5).

Вчені встановили, що кожна третя людина в Англії страждає від синдрому поклоніння знаменитості (CWS – Celebrity Worship Syndrome). Ті, що особливо страждають від цього нещодавно ідентифікованого стану, визнають, що будуть обманювати, красти і робити ще гірші справи, якщо об'єкт обожнювання попросить їх про це. Серед найбільш популярних об'єктів CWS, яких боготворять фанати, — Кайлі Міноуг, Девід Бекхем і Тоні Блер.

Дослідження проводили фізіологи британського університету Лестера. Вони заявляють, що згідно з останніми даними, цьому синдрому піддаються не тільки дівчатка підліткового віку чи толкієністи, але й люди, які справляють враження розсудливих. Вчені встановили, що CWS страждає близько 36 відсотків людей. Кожен четвертий так заражається синдромом, що поклоніння кумирів впливає на

їйого повсякденне життя.

Дослідження проводилося серед 700 респондентів у віці від 18 до 60 років. Частина опитаних зізналася, що використовує свою залежність від знаменитості для розваги і з соціальних причин, а саме: щоб мати можливість потеревенити з друзями про кумира. Інша частина заражена синдромом характеризувалася більш інтенсивними і особистісними почуттями — коли індивідуум вірить, що в нього особливий зв'язок з попзіркою. Третя частина хворих CWS вже має патологічні зміни в поведінці, які виникли в результаті поклоніння знаменитості.

Кожен віруючий бачить свого Бога по-своєму і наперед уявляє, як його Господь чинитиме в тому чи іншому випадку. Але твій Господь ніколи не відповідає твоїм уявленням про Нього.

Ти, можливо, не раз стикався з Богом, Якого не зрозумів до кінця. Ти побачив Бога, Який не виправдав твоїх сподівань. Кожен віруючий повинен зустріти Бога, Який діє не так, як того чекають.

Ти можеш пізнати свого Господа лише вірою або не пізнати Його взагалі. Вір Йому, надійся на Нього... а не на Його шляхи.

...Сьогодні ти ображений на тих, хто так безсердечно завдав тобі болю. Але, насправді, це зовсім не так. Насправді, ти сердитий на Бога, тому що, врешті-решт, ти маєш справу не тільки з людьми, але й з вищою владою свого Господа. За всіма подіями, за кожною річчю завжди є Його державна рука.

Питання не в тому, чому Бог робить це, чому Він такий. Питання не в тому, чому Він не відповідає мені, не в тому, чому Він не приходить мене спасти, коли я дуже цього потребую. Питання не в тому, чому Бог дозволив цій трагедії трапитися зі мною, з моїми дітьми, з моєю дружиною, з моїм чоловіком, з моєю сім'єю, і не в тому, чому Бог допускає несправедливість.

Питання перед всіма одне: «Чи підеш ти за Богом, Якого не розумієш, Який не оправдовує твоїх сподівань?»

Твій Господь допустив у твоєму житті таке, чого ти не можеш витерпіти. Ноша неймовірно важка. «Він не повинен був так робити!»

Та питання залишається: «Чи будеш ти і далі йти за Богом, Який не виправдав твоїх сподівань?»

«І блаженний, хто через Мене спокуси не матиме!»

Джин Едуардс

A scenic mountain landscape featuring a paved path that curves through a dense forest of tall evergreen trees. In the foreground, a group of four people is resting on a log on the left side of the path. The background shows rolling hills and mountains under a clear blue sky with some light clouds. The overall atmosphere is peaceful and natural.

**Ось ще одна гора, ось ще одна долина,
Ще перевал над прірвою постав...
Ще будуть сльози й гіркота полинна,
А там? А там нам рай Спаситель обіцяв.**

**Ще шлях не пройдений, не все зробили руки,
І в пісні ще нема останніх слів.
Іще звучать в душі закличні Божі звуки
І хори до Христа благальних голосів.**

Віра КУШНІР